

A man with short dark hair, wearing a red button-down shirt, is smiling and looking down at an open book he is holding. He is standing in front of a dark wooden bookshelf filled with books. The lighting is soft, highlighting his face and the book.

A jó hír **jobb,**
mint gondolod

David Clayton

David Clayton

A jó hír jobb, mint gondolod

Első kiadás
Dej, 2015

A mű eredeti címe:
THE GOOD NEWS IS
BETTER THAN YOU THINK

Fordítás: Sánta János, Gégény Rudolf, Fülöp László

Lektorálás: Barati Lilla

Borító: David Clayton, Sánta János

Nyomdai előkészítés: Sánta János

ISBN 978-973-0-19532-3

Elérhetőség:

20/779-47-67

info@hitbol.hu

További információ:

<http://hitbol.hu>

AJÁNDÉK KÖNYV
NEM ÁRUSÍTHATÓ

Tartalomjegyzék

I. RÉSZ

Bűn és igazságosság	5
1. A bűn természete.....	6
2. Az igazságosság természete.....	18
Helyettesítés, nem utánzás	28
3. A két Ádám.....	29
A valóság: Krisztus élete bennünk	38
4. Az emberi lélek.....	39
5. Isten Lelke.....	45
6. Az élet Krisztusban.....	51

II. RÉSZ

Krisztus kinyilatkoztatta Istent	60
7. Fedetlen arccal.....	61
Krisztus természete	66
8. Miért nem vétkezett Jézus soha?.....	67
9. Teljesen emberi – teljesen isteni.....	74
A megváltás terve	81
10. Miért kell a bűnösnek meghalnia?.....	82
11. Miért kellett Jézusnak meghalnia?.....	93
A megtört átok	103
12. Mi az átok?.....	104
13. A törvény átka.....	110
14. Krisztus átokká lett	116

III. RÉSZ

Előkép és valóság.....	124
15. A keresztény és a törvény.....	125
16. A két szövetség.....	130
17. Az ó szövetség célja.....	141
18. A Lélek törvénye.....	152
19. A jó és gonosz tudása.....	158
20. Előkép vagy valóság.....	171
21. Megbocsátás és igazságszolgáltatás.....	181

IV. RÉSZ

A hit szerepe.....	196
22. Hit általi megigazulás.....	197
23. A vízen járás művészete.....	205
Az önátadás szerepe.....	211
24. Önátadás.....	212
25. A kereszt jelentése.....	221
26. Az írott ige jelentősége.....	226
Megszentelődés.....	234
27. Egy élet munkája.....	235
28. A mi nyugodalmunk.....	238

I. RÉSZ

Bűn és igazságosság

A bűn természete

Mi a bűn? Amikor ezt a kérdést feltesszük, sok keresztény azonnal 1János 3:4-re hivatkozik:

„Mindaz, aki bűnt követ el, a törvényt is megszegi, mert a bűn törvénszegés.” (1János 3:4)

Ebből teljesen világos, hogy a bűn a törvény megszegése. E meghatározás szerint ahhoz, hogy valaki bűnt kövessen el, meg kell szegnie, át kell hágnia a törvényt. Természetesen szó sincs arról, hogy ez a vers tévesen mutatná be a bűnt. Ebből a meghatározásból megérthetjük, milyen viselkedés elfogadhatatlan Isten előtt. Ugyanakkor tudnunk kell, hogy a bűn más megközelítését is megtaláljuk a Szentírásban. Ha a bűn átfogó meghatározásaként fogadnánk el ezt a verset, ebből mindjárt azt a következtetést kellene levonnunk, hogy a bűn csak akkor létezik, ha rosszat teszünk. Más szóval azt kellene hinnünk, hogy a bűn a viselkedésünkre korlátozódik. Ugyanakkor sok olyan igehely van a Bibliában, ami arról tanúskodik, hogy többről van szó.

Több pusztán rossz cselekedeteknél

A bűn problémája cselekedeteink szintjénél jóval mélyebben gyökerzik. Egyes keresztények ragaszkodnak ahhoz az állásponthoz, miszerint bűnt csak a törvény áthágásával lehet elkövetni, így amíg valaki nem szegi meg a törvényt, bűnös sem lehet. Ez az elmélet azt sugallja, hogy a bűn problémája egyszerűen megoldódik, amint az ember elkezd megtartani a törvényt. De aki őszinte, tudja, hogy ez nem így működik!

Figyelemre méltó Jézus ezzel kapcsolatos kijelentése:

„Erre így válaszolt nekik: Ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem értitek, hogy semmi olyan, ami kívülről jut az emberbe, nem teheti tisztátalanná, mert az nem a szívébe jut, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül, amely minden ételt megtisztít.

Azt mondta továbbá: Ami az emberből jön ki, az teszi tisztátalanná az embert, mert onnan belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, gonoszság, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, góg, esztelenség. Mindezek a

gonoszágok belülről származnak, és ezek teszik tisztátalanná az embert.” (Márk 7:18-23)

A 21-22. vers különösen érdekes. Jézus azt mondja, a cselekedetek származnak valahonnan. Mielőtt tennél valamit, előtte végigfut az agyadon. Természetesen léteznek úgynevezett „reflexből jövő válaszok”, amelyeket tudatosan nem gondolunk át, de a parancsok akkor is az agyból erednek, és azokon az ösztönökön alapulnak, amelyek a testünkben léteznek. A lényeg a következő: ha azt veszed észre, hogy a kezed bűnt követ el, a kezed levágása segít? Természetesen nem, mert a gondolat akkor is ott lesz a fejedben. Tehát elsősorban nem a cselekedeteink jelentik a problémát, hanem azok a gondolatok, amelyekből ezek a cselekedetek táplálkoznak. Itt azonban egy további kérdés merül fel: honnan származnak ezek a gondolatok?

Az igazi probléma

Képes volnék legyőzni a bűnt, ha fejleszteném magamat, és jógán, meditáláson, harcművészeteken vagy hasonló dolgokon keresztül fejleszteném elmémet? Figyeljük meg, mit mondott Jézus a 21. versben: „...*az ember szívéből származik minden gonosz gondolat*”. Igaz ugyan, hogy a cselekedetek a gondolatokból fakadnak, de maguk a gondolatok is származnak valahonnan – a szívből.

A szív a gondolkodásmódunkat jelenti: nem a tudatos, hanem a tudatalatti énünket, amit néha természetnek is nevezünk. Ha ezt meggondoljuk, világossá válik, hogy a bűn nem abban gyökerezik, amit tesszünk, még csak nem is abban, amit gondolunk, hanem szívében – természetünkben. Ez az igazi problémánk.

Jézus és Pál is megpróbálta megértetni velünk, hogy problémánk mélyen a természetünkben rejlik. A hangsúly félreérthetetlen:

„Azt mondta azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket. Erre azt felelték: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek, miért mondd, hogy szabaddá leszünk? Jézus így válaszolt: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája.” (János 8:31-34)

Egy rabszolgatartó

Jézus szerint, ha bűnt követsz el, a bűn szolgája vagy. Ha ez így van, akkor ki a te urad? Jézus szerint a **bűn** az urad, mert a bűn szolgája vagy. A zsidók persze arra gondoltak, hogy Jézus fizikai rabságról beszélt. Így válaszoltak: „*Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek.*” Pedig ha bűnt követsz el, akkor ez azt jelenti, hogy van egy urad – a bűn. Ebben a szakaszban a „bűn” szó nem a törvény áthágására utal. Jézus a bűnt mint **királyt** mutatja be: egy hatalmaskodó uraság, aki engedelmességet követel. A „szolga” szó a görög „*doulos*” kifejezésből származik, és szó szerint „rabszolgát” jelent. Jézus kijelenti, hogy aki bűnt cselekszik, az a bűn rabszolgája. A rabszolga pedig nem maga dönti el, mit csináljon; valaki más diktálja viselkedését. Jézus ezt a rabszolgatartó urat nevezi bűnnek.

A Római levél 7. fejezetében azt látjuk, hogy Pál teljes egyetértésben van Jézussal:

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, kiszolgáltatva [eladva – angol KJV fordítás] a bűnnek. Mert magam sem értem, mit teszek. Mert nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor egyetérték a törvénnyel, hogy jó. Akkor tehát már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.” (Róma 7:14-17)

Mindnyájan el tudjuk képzelni, milyen egy rabszolga élete. Reggel, amikor felkel, valaki megmondja, milyen ruhát vegyen fel, milyen ételt egyen, hol és meddig dolgozzon aznap. Még azt sem ő dönti el, kit vegyen feleségül és hol éljen. Nincs szabad választása, valaki más hozza meg helyette döntéseit.

Pál azt mondja: „El vagyok adva a bűnnek”. Kiket szoktak eladni? Természetesen a rabszolgákat! Itt Pál a Krisztus nélküli emberről beszél. Ha valaki ilyen rabszolgaságban van, el tudja dönteni, mit tegyen? Nem! Pál szavai szerint az ilyen ember a „bűn” nevezetű úr rabszolgája. Amikor reggelente felkel, ura így szól hozzá: „Ma nekem kell dolgoznod! Lopj, hazudj, paráználkodj, ölj!” Ha netalán valamivel tiszteletreméltóbb rabszolgafajta az illető – mondjuk egy egyház tagja –, neki ezt mondja: „Haragudj a feleségedre, kiabálj a gyerekeiddel, rejtegesd rosszindulatú gondolatokat a szívedben!” Úgyszólván „kulturál-

tabb” bűnök elkövetésére ösztönöz. Bár ezek nem tűnnek ugyanolyan rossznak, mint más emberek gonoszságai, a gyökér valójában egy és ugyanaz. Mindkét ember ugyanúgy rabszolga, és ugyanannak a rabszolgatartó úrnak engedelmessé válik.

Igaz, hogy Pál a 16. versben kijelenti, hogy *egyért a törvénnyel, hogy jó*, de a 17. versben így ír a rabszolgaság tapasztalatáról: „*Akkor tehát már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.*” A jó akarta tenni? Hát persze! Próbálkozott? Természetesen! Teljes erejével próbálkozott.

Pál a legtöbb kereszténynél erősebb alkat volt. Harcos lévén, küzdött és tusakodott; de a végén mégis arra a következtetésre jutott, hogy képtelen azt tenni, amit akar. Ez nemcsak Pál esetében volt így, hanem a bolygónkon élő minden férfi és nő ugyanebben a helyzetben van. A műveltebb emberek, akik a társadalom felsőbb rétegéhez tartoznak, igényes ruhákat ölthetnek és elrejtethetik a nyíltabb bűnöket. Külsőleg ellenállhatnak ezeknek, öngazult módon elítélve a gyilkosokat, prostituáltakat és tolvajokat. Jó érzéssel tölti el őket, hogy ők – másokkal ellentétben – nem bűnösök. De valójában melyik a nagyobb bűn: a gyilkosság vagy a képmutatás? A valóság az, hogy mind a két tőnek ugyanaz a gyökere, ugyanabból a forrásból fakad. Ez a forrás pedig a természetünk, ami a bűn rabszolgája!

A természetnek kell megváltoznia

Ezek alapján már másként tekintünk a bűnre. Ha igazán megértjük helyzetünk súlyosságát, rájövünk, hogy hiába is próbálnánk a bűn problémáját cselekedeteink megváltoztatásával megoldani. Túl kell lépni a cselekedeteken, és a gondolatainkkal kell kezdenünk valamit. De még ez is kevés, mert a baj forrása a természetünkben van! Kell találnunk valakit, aki ért a természetünkhöz, és tudja, mit kell kezdeni emberi mivoltunk ezen elemével. Segítségre van szükségünk, mert mi egyáltalán nem értünk ehhez. Egyedüli reményünk, ha találunk valakit, aki ezen a téren tud rajtunk segíteni.

Amint fentebb láttuk, Jézus és Pál is arról tesz bizonyosságot, hogy az ember problémája mélyebbre nyúlik cselekedeteinél. Mindketten azt próbálják megértetni velünk, hogy a természetünknek kell megváltoznia. Ezzel kapcsolatban Jézus egy nagyon fontos igazságot tárt fel Nikodémus előtt:

„*Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.*” (János 3:6)

Mit jelent ez? Elég magától értetődőnek tűnik, hogy ami test, az test – minek erről beszélni? De itt a test nem a fizikai hús-vér testünket jelenti, hanem a testi természetünket, a születésünktől fogva megromlott értelmünket. Jézus valójában azt mondta ezzel, hogy ha test vagy, akkor csak egyféleképpen tudsz viselkedni: testi módon! A test ugyanis nem tud lélekként viselkedni.

Nem kívülről

Charles Spurgeon, az angol prédikátor találó módon szemléltette problémánkat: A disznók természetüknél fogva szívesen hemperegnek a sárban – és ez alól egy disznó sem kivétel. Ha néhány disznót születésétől fogva egy életen át más körülmények között, bezárva tartanak, de egyszer az egyik kiszabadulna, nagy valószínűséggel mindjárt az első pocsolójában meghemperegne.

Tegyük fel, hogy valaki egy ilyen disznóból szeretne házi kedvencet faragni, de – szennyes szokásaira való tekintettel – először elküldi iskolába, egy ötéves képzésre, ahol minden egyes nap ezt a parancsot tanulja majd: „Ne hemperegj a sárban!”

Letelik az ötéves képzés, a disznó hazaindul az utcán: diplomája a kezében, rajta öltöny és nyakkendő... De amint odaér egy sáros pocsolóházhoz, mit tesz? Elhajítja diplomáját, letépi magáról az öltönyt és a nyakkendőt, beleveti magát a sárba és jól meghempergőzik benne. Miért teszi ezt? Azért, mert ilyen a természete: disznónak született! Disznó-szívében születésétől kezdve volt valami, ami mindig azt haragotta: „A sár a legjobb dolog a világon!” Ezt nem lehet kinevelni egyetlen disznóból sem.

Hasonlóképpen, minden ember bűnös természettel születik, és ezen semmilyen nevelés nem tud segíteni, mert a gyökér ugyanaz marad: „*ami testtől született, test az*”. Nevelhetünk egy embert arra, hogy ne lopjon, ne vesztse el türelmét, ne igyon alkoholt, de ez a tanítás ellentétes a természetével. Ezért van az, hogy amikor senki sem látja, iszik, elveszti önuralmát, lop és kielégíti vágyait; mert az emberi természetet nem lehet neveléssel megváltoztatni. Ha érdemi változást akarunk elérni, mélyebbre kell hatolnunk ezeknél a külsődleges dolgoknál.

Térjünk vissza a diplomás disznó példájára. A nevelés nem segít rajta. De tételezzük fel, hogy a modern tudomány csodájaként valaki felfedezi az agyátültetés módszerét. Vennénk tehát egy macska agyát, és átültetnénk ennek a disznónak a fejébe. Hogyan tekint egy macska a pocsolóyára? Láttunk már macskát sárban hemperegni? Csak ha megdöglött! Egy macskát csak akkor lehet rávenni a sárban való dagonyázásra, ha előbb megöli! Nos tehát, itt van egy disznó macskaaggyal. Úgy néz ki, mint egy disznó, úgy jár, mint egy disznó. De mit tesz, amikor a pocsolóyához érkezik? Olyan messzire elkerüli, amennyire csak tudja! Miért teszi ezt? Mert új értelmet kapott. Nincs többé szüksége a parancsolat figyelmeztetéseire. Az új értelme – nevelés nélkül is – egy pillanat alatt megoldja azt, amit egy ötéves szakmai képzés sem tudna elérni. Ezen a példán keresztül jobban megérthetjük a problémánkat és a megoldás útját is.

Világosság és sötétség

„Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.”
(1János 1:5)

Ez az ige egyike azon újszövetségi részeknek, amelyek párhuzamot vonnak Isten és a világosság között. Fontos leckét tanulhatunk ebből. A *sötétséget* ugyanis nem tudjuk meghatározni a *világosság* szó használata nélkül. Miért szükséges a *világosság* szó a *sötétség* szó meghatározásához? És fordítva, a *világosság* meghatározásához kell-e használnunk a *sötétség* szót? Nem! Ennek az az oka, hogy a fény valóságos dolog, energiahullámokból áll. A tudósok sem értik pontosan, mi az, de tudják, hogy egy valóságos, mérhető dolog.

De mi a *sötétség*? A sötétség valaminek a hiánya, nem egy önmagában létező dolog. Olyan állapot, amikor nincs fény. Csak a hiányzó dolog fogalmának használatával értelmezhető. A sötétség fogalmát csak a fényhez való viszonyulása alapján érthetjük meg. Ezen elv megértése a kulcs a bűn valódi természetének megértéséhez is.

A Biblia szerint *egyedül Isten jó* (Máté 19:17). Ez azt jelenti, hogy sehol sem találhatunk valódi jóságot, ahol Isten nincs jelen. Mi marad ott, ahol a jóság nincs jelen? Gonoszság! Ahol jóság van, ott gonoszság nem létezhet. De amint eltávozik a jó, semmi más nem marad, csak a gonosz. Így érthetjük meg, miért nevezi az Írás Istent *világos-*

ságnak. Ahol Isten Lelke jelen van, és Isten irányít, ott a bűn nem maradhat meg. Csak akkor jelenhet meg a bűn, ha Isten Lelke visszavonul, és többé nem Isten irányít. A bűn lényegében az Istent nélkülöző állapot, ami olyankor nyilatkozik meg, amikor Isten jelenléte visszavonul valahonnan.

Azért gonosz az ember alaptermészetében, mert Isten Lelkétől elszakadva jön a világra! Ezt megértve pedig az is világossá válik, hogy a fő kérdés nem az, miként szabadulhatnánk meg a gonoszságtól, hanem az, hogyan tehetnénk szert igazságosságra. Nem tudunk ugyanis megszabadulni a bűntől, a sötétségtől azáltal, hogy támadás alá vesszük. Nem kézzel fogható dologról van szó. Nem lehet megragadni és eltávolítani. Arra van szükségünk, hogy világosságot gyűjtsünk – igazságosságot szerezzünk. Ha hozzájutottunk az igazságossághoz, a bűn magától eltűnik.

A bűn eredete

Ezékiel 28. fejezete leírja, hogyan jött be a világmindenségbe a bűn. Először a Sátánná lett Luciferről olvashatunk egy leírást, akit itt Tírusz királya jelképez:

„Embernek fia! Kezdd siratóéneket Tírusz királyáról, és mondd neki: Így szól az én Uram, az ÚR: „Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, tele bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál, mindenféle drágakővel borítva: rubinnal, topázzal és jáspissal, krizolittal, ónixszal és berillel, zafírral, karbunkulussal és smaragddal. Foglalataid és véseteid aranyból készültek azon a napon, amelyen megteremtettél.” (Ezékiel 28:12-13)

Lucifer volt a tökéletes szépség és bölcsesség pecsétgyűrűje, teljessége. Nem volt ismerethiánya, sem testi tökéletlensége. Az Írás szerint drágakövekkel volt borítva. Ő volt a legtökéletesebb lény, akit Isten valaha is megteremtett. Teljes volt bölcsességgel, ismerettel, értelemmel és szépséggel. Büntelen környezetben élt – nem hátrányos helyzetből származott. Minden létező kiváltság rendelkezésére állt. Ráadásul minden útjában tökéletes volt:

„Feddhetetlen voltál útjaidon attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, míg gonoszság nem lett található benned.” (Ezékiel 28:15)

Bármit csinált, mindig minden tökéletes volt! Ám egyszer, egy napon gonoszság találtatott benne! Útjai egészen addig változatlanok voltak, amíg első ízben meg nem jelent benne a gonoszság. A baj a belsejében kezdődött, nem külső, gonosz tettekkel. Az igazi probléma belülről indult.

Lucifer tökéletesnek lett teremtve. Nehezen érthető, miként foghatott meg benne a bűn, és teljesen bizonyos, hogy nincs rá mentség. Annyit tudunk, hogy ebben a tökéletes, minden kiváltsággal rendelkező lényben, aki minden tanítást megértett, és pontosan ismerte Isten útjait, elindult egy változás. Ami történt – bármi legyen is az – először Lucifer **szívében** kezdett kibontakozni; és amikor a mag kifejlődött és megérlelődött, arra a következtetésre vezette őt, hogy képes Isten nélkül is létezni:

„Miként hullottál le az égből, fényes csillag [Lucifer], hajnal fia? Lehullottál a földre, aki népeken tapostál! Holott ezt mondtad szívedben: Az égbe megyek föl, Isten csillagai fölül helyezem trónomat, és az összegyülekezés hegyén telepszem meg, messze északon. A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magassághoz.” (Ézsaiás 14:12-14)

A probléma: az Istentől való függetlenség

Ebből az igeszakaszból az tűnik ki, hogy Lucifer arra a meggyőződésre jutott, miszerint ő elég jó ahhoz, hogy Istentől függetlenül létezzen, cselekedjen és éljen. Ő – sok emberhez hasonlóan – alapvetően jónak érezte önmagát! Korábban Istentől való teljes függőségben élt, de nem tudatosult benne életének és jóságának valódi forrása. Nem ismerte el Isten ajándékának mindazt a jóságot, ami benne volt, azokat a kiváltságokat, amelyeknek napról napra örvendhetett. Elkezdett saját lényében és saját képességeiben gyönyörködni, mígnem egészen csak önmagára tekintett. Végül arra jutott, hogy egyedül, Isten nélkül is boldogul.

Lucifernek valószínűleg fogalma sem volt a bűn valódi működéséről és természetéről, hiszen a tiszta világosság világában hogyan is értette volna meg a sötétség mibenlétét? Ezt a fogalmat még csak elképzelni sem lehetett abban a környezetben. Amikor Lucifer elindult ezen az úton, nem azon morfondírozott, hogyan fog majd másokat legyilkolni, elpusztítani és megteveszteni! Ez volt a gondolata: „Én egy jó,

intelligens lény vagyok, aki képes az önálló gondolkodásra és döntéshozatalra. Nem szükséges, hogy mindent úgy tegyek, ahogy azt Isten szeretné.” Egyszerűen úgy döntött, Istentől független életet akar élni, hiszen ő egy intelligens lény, aki képes irányítani saját életét.

Csakhogy Isten nem marad az olyan szívben, ahol nem szívesen látják!

Amint Lucifer úgy döntött, hogy a maga ura akar lenni, és mostantól ő lesz a saját főnöke, állapota megváltozott. Az, aki addig tökéletesen jó és jóságos volt, teljességgel gonosszá vált. Nemcsak részben gonosszá, hanem azonnal, teljesen gonosszá – abban a pillanatban, amint Isten elhagyta őt! Külsőleg mutatkozhatott ugyan jámbornak továbbra is, de a szíve megváltozott. Elvetett egy magot, és ebben a magban csíráként benne volt mindaz, amivé azóta lett. Mindaz a gonoszság, ami azóta megnyilvánult a világmindenségben, Lucifer szívében volt attól a pillanattól kezdve, hogy elszakította magát Istentől. Istenen kívül nincsen jó. Ahol Istent távozásra szólítják fel, ott csak sötétség marad.

A bűn ajtaja

Egy másik kérdés megvizsgálása még jobban segít megérteni a helyzetet. Amikor Isten a világegyetemet megalkotta, lehetőségében állt volna kizárólag robotokat teremteni. Más szóval létrehozhatott volna olyan teremtményeket, akiknek nincs választási lehetőségük: mindig csak azt teszik, amit Ő akar, és sohasem gondolnak arra, hogy másként cselekedjenek. Egy másik lehetőség olyan értelmes lények teremtése, akik képesek a szabad választásra és gondolkodásra. Tudjuk, hogy Isten a szabad lények megteremtése mellett döntött.

Érdeemes fontolóra vennünk, hogy Isten soha nem fogja visszavenni teremtményeitől ezen képességüket. A szabad választás mindig is megmarad, annak ellenére, hogy ezen a csatornán keresztül jött be a bűn a világmindenségbe. Amikor Isten szabad akaratú lényeket alkotott, nagy kockázatot vállalt. Lehetővé vált, hogy valaki egy napon majd úgy dönt, Isten akaratával ellenkezően vagy attól függetlenül használja szabad akaratát. Isten eredeti szándéka teremtményei szabad akaratával az volt, hogy mindenki szánja azt oda a nagy Adományozónak, önként és készségesen alárendelve önmagát. Így tudja Isten minden teremtményében munkálni az akarást és a cselekvést saját tetszése szerint. Ez így is volt, ki tudja hány száz, ezer vagy millió éven át.

Nem tudjuk, mennyi idő telt el addig, míg az egyik teremtmény végül úgy döntött, szabad akaratát függetleníti Isten akaratától. Így ütötte fel fejét a bűn.

Ez a gondolat felvet egy másik kérdést. El lehet pusztítani valaha is a bűnt? El lehet pusztítani valamit, ami önmagában nem létezik? Ha a bűn valamiből állna, ha megfogható dolog volna, akkor teljes mértékben el lehetne pusztítani; de mivel önmagában nem létező, megfoghatatlan dolog, ezért a bűnt magát elpusztítani sem lehet. A bűn halála nem olyan, mint egy darázsfészek elégetése, vagy egy rákos daganat kivágása. A bűnt nem lehet megragadni és fojtogatni, amíg megfullad. Önmagában nem létezik.

Vajon lehetséges, hogy a világmindenség olyan helyzetbe kerüljön, amikor a bűn többé már nem üti fel a fejét? A válasz természetesen igen. Egy nap az univerzum olyan állapotba kerül majd, amikor – a világmindenség összes lakosának szabad akaratával összhangban – a bűn többé nem fog megjelenni. Ez az összes létező teremtmény szabad akaratból meghozott döntésének következménye lesz. Noha mindenkinek szabadságában áll majd bármikor a másik utat választani, senki sem fogja ezt még egyszer megtenni. A lehetőség mindenkor fennáll majd, hiszen a szabad akarat mindig is létezni fog, de a Biblia szerint egyetlen teremtmény sem lesz többé olyan ostoba, hogy ismét veszedelembe vigye a világegyetemet.

A bűntől a bűn végső okáig

Amikor a bűn problémájával foglalkozunk, és keressük rá a megoldást, elsősorban azt kell megvizsgálnunk, mi okozza. A bűn, mint láttuk, önmagában nem egy kézzelfogható dolog. Ebből viszont az következik, hogy a legégetőbb szükségünk nem a bűnök magunkról való lerázása, hanem az igazságosság megszerzése. Nem szabadulhatunk meg ugyanis egy önmagában nem létező dologtól. A bűnnel nem tudunk mit kezdeni, mert nem ez az igazi probléma. A probléma a világoosság hiánya, az igazságosság hiánya – valójában ez az *egyedüli* probléma. Ahol ugyanis a jóság tölt be mindent, ott a gonosz nem tudja felütni a fejét.

Isten tekintélyének elutasítása

Ha végiggondoljuk az ember bűnbeesését, azt fedezhetjük fel, hogy a probléma az elmében kezdődött. Sokszor a Sátán iránti engedelmességet rójuk fel, mint Ádám és Éva fő bűnét. De nézzük meg közelebbről, mi is történt! Isten azt mondta, ne egyenek a gyümölcsből, Lucifer pedig az ellenkezőjére biztatta őket. De ki hozta a döntést? Éva hozta a döntést. Előtte mérlegelte Isten szavát és Lucifer szavát; de végül ő saját maga döntött. Végeredményben a saját bölcsességében bízott. Ez volt az első alkalom, hogy nem Isten volt a legfőbb tekintély az életében. Helyette saját magát tette élete urává.

Ez volt az a pillanat, amikor bejött a bűn. Amikor ez a két ember, Ádám és Éva úgy döntött, hogy Istentől függetlenül cselekszik, azonnal elszakadt Istentől és lelkileg halottá vált. Ettől a pillanattól kezdve csak a gonoszra voltak képesek. A változás jelei azonnal megmutatkoztak. Félni kezdtek Istentől és tudatosult bennük, hogy mezítelenek. Amint Isten újra közelükbe került, az az Ádám, aki előtte annyira szeretete Évát, hogy az ő boldoggá tétele volt egyetlen életcélja, most vádolni kezdte őt. Akinek felesége irányában korábban csak jó gondolatai voltak, hirtelen annyira félni kezdett, hogy csak saját magára tudott gondolni. Bár nem tudta, hogy bűne miatt meghal-e majd Éva, mégis kész volt őt hibáztatni! Azonnal ez a gondolkodás kerítette hatalmába!

Önmagunkban sohasem vagyunk jók. Nem tudunk megtanulni jónak lenni, nem képezhetjük magunkat jóvá, nem fejlődünk jó lényekké. A jóság Isten ajándéka, és ha nem kapjuk meg Őbenne, akkor sosem lesz a miénk. Csak Isten jelenléte tehet minket jóvá. Ha meg tudnánk tanulni a jóságot, akkor megtanulnánk Istenné válni! De mivel egyedül Isten jó, hogyan tudnánk megtanulni jónak lenni?

Az én világa

Amikor Ádám evett a gyümölcsből, azonnal énközpontúvá, önzővé vált. Az énközpontúság a bűnös élet lényege. Ebből áll a bűn és a bűnösök világa. Az „én” körül forog életük. Az ilyen életben az ember csak bűnt képes elkövetni, mert az önző élet minden cselekedete ellentétes Isten útjával. Miután Ádám és Éva elfordult Istentől, már csak ez az élet állt rendelkezésükre, és ugyanezt az életet éli minden Földünkön élő ember is, amíg kapcsolatba nem kerül Istennel.

Cselekedetek vagy természet?

Sok keresztény csak a tízparancsolat alapján alkot fogalmat az igaz életről. Így gondolkodnak keresztségük után: „Most, hogy keresztény lettem, gyülekezetbe kell járnom. Abba kell hagynom a dohányzást, ivást, hazudozást, paráznaságot (vagy házasságtörést, családi állapottól függően).” Csakhogy élete minden más területén – pl. miként költi el a pénzét – ő van az első helyen: „Ez az én pénzem, az én autóm, az én házam – ez mind az enyém. Megtartom a parancsolatokat, Isten is megkapja az Ő részét.” Sok ember ezt érti igazságosság alatt, de ez egy téves elképzelés.

Az igazságosságot nem lehet a jó cselekedetek szintjére korlátozni. Az igaz életben nem csak a tettek fontosak: átfogó változást jelent, amely az ember teljes életét felöleli. Ez nemcsak abban mutatkozik meg, hogy a törvényt másként értelmezzük, hanem egész életünk, minden területével együtt Isten tulajdonává válik.

Amikor valóban igazak vagyunk, akkor teljesen Istennek élünk. Ahogy Pál mondja Krisztusról: „Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer s mindenkorra, hogy pedig él, az Istennek él.” (Róma 6:10) Az élet, amit élünk, Krisztus feltámadt élete, és ez az élet sokkal többet foglal magában a törvény általános értelemben vett megtartásnál. Mindenre kiterjed: arra, hogy mit eszek, milyen hajviseletet hordok, miként bánok embertársaimmal, hogyan beszélek másokkal zárt ajtók mögött – mindenre kiterjed, mert az én életem Krisztus élete:

„Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkal. Mert meghaltatok, és a ti éltetek Krisztussal együtt el van rejtve Istenben. Amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor majd vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.” (Kolossé 3:2-4)

„És ez az a bizonyágtétel, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van.” (1János 5:11)

Mi életet kaptunk! Jézus azért jött, hogy igaz életünk legyen, sőt, hogy bővelkedjünk benne. Életünknek nemcsak néhány területére vonatkozóan hozott változást, hanem teljes lényünket átfogó módon.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.” (2Korinthus 5:17)

Ezt jelenti Krisztus igazságosságával rendelkezni; és ez az, amit Isten adni akar nekünk.

Az igazságosság természete

A Zsidókhöz írt levélben mondja Pál:

„Törekedjetez mindenkivel a békességre és a megszentelődésre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat,” (Zsidók 12:14)

Minden keresztény tudja, hogy Isten igaz, szent; lényé a bűn ellentéte. Ösztönösen érezzük – akár olvastuk a Bibliát, akár nem –, hogy igaznak kell lennünk annak érdekében, hogy megláthassuk Őt. Az emberek a kezdetektől keresték a megigazulás útját, amely alkalmassá teszi fajunkat az örök életre, közösségben Istennel.

Az első hiábavaló kísérlet Ádám és Éva tette volt: amikor felismerték, hogy a bűn következtében képtelenek Isten előtt megállni, a Biblia szerint fügefalevelekből készítettek maguknak öltözéket. Vagyis saját erőből próbálták magukat ismét alkalmassá tenni az Istennel való közösségre. Amikor Ő megjelent, természetesen észrevették, hogy mindez nem elegendő, ezért el akartak rejtőzni előle.

A keresés sajátos útjai

Az emberek azóta számtalan úton-módon próbáltak igazzá válni. A középkorban például élt egy katolikus szerzetes, Simeon. Úgy akart megigazulni, hogy felmászott egy oszlopra és 37 évig állt rajta. Először egy három méter magas, aztán hat, majd tizenegy, végül pedig egy húsz méteres oszlop tetejére mászott fel, hogy megmeneküljön a tömeg elől, amely naponta összegyűlt körülötte. Fent maradt napsütésben, esőben, hóban; kosárban nyújtottak fel neki élelmet. A következőket jegyezték fel róla:

„Oszlopos Simeon harminchét évet töltött egy oszlop tetején állva. Csak annyit evett, amennyi feltétlenül szükséges volt, és mindent megtett annak érdekében, hogy ne kelljen ülnie vagy feküdni. Egy, az oszlophoz rögzített cölöphöz kötözte magát, hogy függőleges helyzetben tudjon aludni. Ha pihenni akart, néha a korlátra támaszkodott, amely viharok és erős szél esetén megóvta a zuhanástól. Nem volt felette sem tető, sem falak, csak a korlát – mindössze egy bőrruha, hosszú haj és szakáll védte az elemektől..

Éjszakánként imádkozott, s közben gyakran és mélyen meghajolt – ez volt egyetlen fizikai tevékenysége. Egy szemtanú az 1244. meghajlásnál hagyta abba a számlálást. Nagyon keveset aludt, többnyire hajnal előtt, reggel pedig már készen állt, hogy köszöntse az embereket, akik odatódultak látni őt..”

Simeon azt hitte, minél nagyobb szenvedéseket okoz magának, annál igazabbá válik, Isten annál inkább elfogadja őt. A kötelet olyan szorosan kötötte a derekára, hogy mélyen a húsába vágódott, így teste rothadásnak indult. A lábán támadt fekélyeket férgesek lepték el. Egy éven keresztül, amíg egy lábon állt, a sebekből kihulló férgeket ismét visszarakta, mondván: „Egyétek, amit Isten adott!” (John B. Wilder: *Róma másik arca*, 60.o.)

Ezt a különös, eltévelyedett embert „szentté” avatták, és neve mindmáig Oszlopos Szent Simeonként ismeretes. De mire is törekedett, miközben ilyen borzalmas módon kínozta magát? Lelke megtisztulására és igazságosságra vágyott, hogy kedves lehessen Isten előtt. S mit ért el? Semmit! Valójában csöppet sem lett igazabb!

A Föld valamennyi vallása törekszik a megigazulás útját megjelni, hogy Isten jóindulatát és az örök életet biztosítsa az ember számára. Egyes vallások hívei szöges ágyon fekszenek. Szétroncsolják testüket, hogy lelkük megtisztuljon, mi pedig csak csodálkozunk: hogyan lehet egyeseket ennyire félrevezetni? De van-e valójában különbség ezen út és sok, magát kereszténynek nevező ember módszerei között? Sokak számára még az elfogyasztott ételek is szerepet játszanak a megigazulás keresésében. Mértéktartóan öltözködnek, egészségesen étkeznek, szigorúan betartják gyülekezetük vagy egyházuk előírásait, hogy ezáltal megigazuljanak és kivívják Isten tetszését, aki így megáldhatja őket. Noha ezen dolgok közül némelyik akár hasznos is lehet, mégis mennyiben különbözünk a pogányoktól, ha azért gyakoroljuk ezeket, hogy ezáltal elnyerjük az üdvösséget? A tettek ugyan mások, az elv azonban ugyanaz.

Nem elég jó

A Biblia legkeményebb kijelentései gyakran Jézus szájából származnak, közülük néhányat Máté evangéliuma 5. fejezetében olvashatunk:

„Mondom nektek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.” (Máté 5:20)

Emlékezzünk csak a farizeusok életére! Tizedet adtak mentából, kaporból és köményből, böjtöltek hetente kétszer, állandóan imádkoztak és alamizsnát osztottak a szegényeknek. Ha – külsőleg legalábbis – igaz életű embert keresünk, akkor a farizeus a legjobb példa. Jézus azonban ezt mondja: „Ez nem elég! Ha igazságod nem több ennél, soha nem juthatsz a mennybe!” Valószínűleg e szavak hallatára sokan ezt gondolták: „Kemény beszéd ez, de mit tegyünk? Igyekezzünk még jobban!”

Ám Jézus tovább magyarázza kijelentését: nemcsak az gyilkos, aki elveszi a másik életét, hanem az is, aki gyűlöli a testvérét. Egy férfi nem attól parázna, ha ágyba bújik más feleségével, hanem már akkor is, ha ezt a gondolatot, vágyat dédelgeti magában. Számtalan egyházban vagy gyülekezetben vannak férfiak, akiket ilyen gondolatok foglalkoztatnak, és rádöbbennek, hogy így nem alkalmasak a mennyek országára. De remélik, hogy egy napon – több erőfeszítéssel, értelmük pallérozása és alaposabb fegyelmezése révén – képessé válnak majd gondolataik felett uralkodni, s ezáltal mennybe juthatnak.

De nézzük meg, mit mondott még Jézus! Az előbb idézett fejezet végén még jobban megnehezíti a dolgunkat:

„Legyetek azért tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes!” (Máté 5:48)

Mit tesz az ember, ha egy ilyen felszólítást olvas? Néhányan feladják. De az átlagos keresztény ezt mondja: „Még több erőfeszítést kell tennem. Még ha olyan tökéletessé kell is válnom, mint Isten, akkor is **megpróbálok.**”

Tény, hogy sokan tiszteletreméltók és őszinték azok közül, akik effajta kétségbeesett úton-módon kísérlik meg önmagukat megjobbítani és Isten jóindulatra bírni. Őszintén teszik, amiről azt hiszik, hogy Isten elvárja tőlük. A probléma gyakran nem abban rejlik, hogy örömeiket lelnék az önsanyargatásban, hanem sokkal inkább abban, hogy nincs helyes ismeretük az igazságosság valódi természetéről, s azt sem tudják, hogyan lehet szert tenni rá. Azonban életbe vágó, hogy helyesen értsük e dolgokat, különben fölöslegesen vállalkozunk a legna-

gyobb erőfeszítésekre is, ha a végén rá kell jönnünk: minden hiábavaló volt.

A téma tisztázása érdekében először a következő kérdésre kell választ találnunk: Mi az igazságosság? Hogyan lehet e fogalmat meghatározni? Az egyik közkedvelt definíció szerint: „Az igazságosság nem más, mint jót cselekedni.” Természetesen sok keresztény egyetért ezzel, hiszen ezt olvassuk a Bibliában:

„Mindaz, aki bűnt követ el, a törvényt is megszegi, mert a bűn törvényszegés.” (1János 3:4)

Látszólag egyszerű a logika: Ha a bűn a törvény megszegése, akkor az igazságosság nyilvánvalóan a bűn ellentéte, a törvénynek való engedelmség. Ebből pedig az következik, hogy a vétkezés elkerüléséhez egyszerűen abba kell hagynunk a törvénnyel szembeni engedetlenséget, az igazságosság elérése érdekében pedig csak engedelmességnünk kell a törvénynek.

Felszínesen szemlélve úgy tűnhet, ez egy jó következtetés. Tény azonban, hogy ez az alapja minden **nem keresztény vallásnak** – még ha a betartandó törvények eltérőek is. Szomorú valóság, hogy a keresztények akkora tévedésben élnek és annyira nem ismerik az evangélium elveit, hogy a megváltás keresése során ugyanazt a filozófiát követik, mint a pogányok. Ezen elgondolás alapeszméje, hogy megszolgálhatjuk megváltásunkat azáltal, hogy bizonyos dolgokat megteszünk, másokat pedig nem teszünk – vagyis engedelmességnünk.

Megigazulás a törvény által

Természetesen, ha tetteinket aszerint kell osztályozni, mi a bűn és mi az igazság, akkor a törvény a mérték, hiszen Isten törvénye által nyilatkoztatja ki nekünk, mi a jó és mi a rossz. De nézzük meg, mit mond a Biblia erről:

„Az pedig, hogy a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. A törvény pedig nincs hitből, hanem aki cselekszi azokat, élni fog általa.” (Galata 3:11-12)

Hogyan él az igaz? E vers szerint az igaz ember **hitből** él, a **törvény** azonban nem hitből van. Tehát egyértelmű, hogy az igaz nem élhet a törvény által. Ha az igazságosság elérésének útját a törvény

íranti engedelmisségben keressük, biztosan nem érünk célt. Pál ezt írja:

„A törvény tehát Isten ígéretei ellen van? Semmiképpen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.” (Galata 3:21)

Ez a vers bizonyítja, hogy ha lehetséges lett volna, Isten a törvény által bocsátotta volna rendelkezésünkre az igazságosságot. Ez azonban lehetetlen, így tehát az is világos, hogy hiába várjuk a törvénytől, hogy szentté tegyen. Sok keresztyén azonban a törvény fényében szemléli vallásos tapasztalatát és Istenhez fűződő viszonyát. Ha sikerült többé-kevésbé engedelmeskedniük a törvény kívánalmainak, akkor úgy hiszik, élvezik Isten tetszését; ha azonban engedetlenek voltak, azt érzik, eltávolodtak az Úrtól, és először engedelmisség által vissza kell kerülniük az Ő közelébe, mielőtt elfogadhatná őket. Így azonban olyasmire alapoznak, ami nem működik, mert a törvény cselekedetei által senki sem igazulhat meg. A törvény iránti engedelmisség által nem válhatunk igazzá.

A törvénytől függetlenül

Ezt a tényt Pál apostol tovább mélyíti:

„Most pedig a törvénytől függetlenül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyágot tesznek a törvény és a próféták.” (Róma 3:21)

Figyeljük meg, Isten igazságosságáról beszél, ugyanakkor ez az igazságosság a **törvénytől függetlenül** jelent meg. Milyen különös! Az apostol szerint Isten igazsága elnyerésének semmi köze a törvényhez. Hogyan lehetséges ez? Nos, az ige szerint itt Isten igazságosságáról van szó. Ha azonban ez a „*törvénytől független*”, akkor nem lehet a törvénnyel szembeni engedelmisség révén, vagy a törvényhez való bármilyen viszony alapján szert tenni rá. Nem függhet a mi jó vagy rossz cselekedeteinktől. Ugyanezt a gondolatot folytatja később:

„Istennek ez az igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által lesz mindazoké, akik hisznek. Mert nincs különbség,” (Róma 3:22)

Kétféle igazságosság

A Biblia az igazságosság két formáját hasonlítja össze: van a törvényből való igazság, és van Isten igazsága, amely független a törvénytől. Rendkívül fontos tehát, hogy felismerjük: létezik olyan szentség, amelynek semmi köze a mi törvény iránti engedelmességünkhöz. A Biblia ezt Isten igazságának nevezi. A törvényből való igazság így szól: *Aki cselekszi a törvényt, él általa* (Galata 3:21). De hogyan szól Isten igazsága? Mindazokhoz és mindazoknak szól, akik egyszerűen **hisznek!** Figyeljük meg, a törvény **cselekedetet** követel. Isten pedig **hitet** vár.

Ez az igazság Ábrahám életéből egyértelműen kiviláglik:

„De mit mond az Írás? Hitt Ábrahám Istennek, és ezt ő igazságul számította be neki.” (Róma 4:3)

Csodálatos! Mint mindenki, Ábrahám is igazságosságra vágyott. A Szentírás szerint Ábrahám hitt Istennek. Mit tett? Történt valami az elméjében, az Istennel való kapcsolatában, ami miatt Isten abban a pillanatban igazságosságot tulajdonított neki. Azonnal megkapta mindazt, ami után az emberek oly fáradságos utakon törekszenek; megkapta – csak azért, mert hitt.

Pál apostol kitűnően értette a megigazulás útját, és személyes bizonyágtételét így fogalmazta meg:

„Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében pedig feddhetetlen voltam. De amik nekem egykor nyereségek voltak, azokat kárnak ítéltam Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének gazdagsága miatt, akiért kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem, és benne olyannak bizonyuljak, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem a Krisztusban való hit által van igazságom, Istentől való igazságom a hit alapján,” (Filippi 3:6-9)

Felsorolja minden egykori tettét, a törvény gondos és szigorú megtartását, családfáját, mely alapján Izrael törvényének legkiválóbb követői közé soroltatott. Népeinek tagjai a zsidóság szentjei közé számlálhatták volna. Mindezt a *törvényből való igazságnak* tekinti. Azt állítja azonban, hogy mindezt kárnak és szemétnek ítéli, hogy megnyerje Is-

ten igazságát – végül bemutatja, hogy ez az igazság milyen úton, ti. kizárólag *hit által* nyerhető el. A lényeg tehát, hogy létezik olyan igazságosság, amely független a törvény megtartásától, és ez az egyetlen olyan igazság, amire érdemes szert tennünk.

Gondoljunk csak bele! Mivel Isten tökéletes és teljességgel igaz, csak egyfajta igazságot fogadhat el, mégpedig a tökéletes igazságosságot. Ha ennél kevesebbel is beérné, akkor megalkuvó lenne; de mivel Isten tökéletes, nem ismer kompromisszumot. Mivel Isten tökéletes igazságosságot követel, egyértelmű, hogy csakis Ő képes azt létrehozni. Ebből azonban levonhatjuk azt a félelmetes tanulságot, hogy mindazok, akik saját cselekedeteik révén szeretnének megigazulni, lényegében saját erejükből próbálnak Istenhez hasonlóvá lenni! Milyen örült és elhibázott törekvés! Mekkora örültség, hogy egy nyomorult bűnös saját erőfeszítései révén próbálja a mindenható Isten életét magából kicsiholni! Azonban nagyon sok keresztény ebbe a hibába esett.

A téves út veszélyei

Aki igazságra vágyik, kizárólag Istentől nyerheti el, hiszen csakis isteni ajándékként kaphatjuk meg. Aki más úton akarja megszerezni, hasztalan keres és fáradozik. Pontosan ezt tette a zsidó nép is. Ezt olvassuk róluk:

„Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik nem törekedtek az igazságra, elnyerték az igazságot, mégpedig a hitből való igazságot; Izráel viszont, amely törekedett az igazság törvényére, nem jutott el erre a törvény alapján. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem cselekedetek útján akarták elérni, és beleütköztek a megütközés kövébe,“
(Róma 9:30-32)

Ki próbálta leginkább betartani a törvényt, ha nem Izrael? A Biblia azt írja, hogy *törekedtek az igazság törvényére*. Éjjel-nappal azt keresték, mégsem igazultak meg!

És itt jönnek a pogányok. Törekedtek a megigazulásra? Egyáltalán nem, de mit tettek, amikor meghallották az evangéliumot? Hittek és abban a pillanatban megkapták azt, ami után a zsidók minden erejükkel törekedtek, mégsem érték el soha. A hit, és csakis a hit nyerheti el a megigazulás áldását.

Be kell látnunk, fabatkát sem ér minden jó szándékunk, ha rossz utakon keressük a megigazulást. A zsidók példája erre figyelmeztet minket.

Mit mondunk tehát? A törvény valóban szemben áll Isten igazságával? Isten igazsága törvényellenes? Miért fontos akkor a törvény, ha mégsem igazulhatunk meg általa? Miért szükséges, ha soha nem képes engem igazzá tenni?

Isten kinyilatkoztatott jelleme

Egy bizonyos megfogalmazás szerint a tízparancsolat Isten jellemének **megszövegezett változata**, vagy pontosabban: az Ő jellemének **kifejeződése**. Más szavakkal a tízparancsolat bemutatja, milyen Isten, illetve kifejezi az emberre vonatkozó akaratát. Ha azt fejezi ki, hogy Isten mit szeretne tőlünk és velünk kapcsolatban, akkor nyilvánvalóan elárulja azt is, mi lakik a szívében. A jogalkotó csak olyan törvényeket hoz, amelyeket igazságosnak és jónak tart. Magától értetődő tény tehát, hogy a törvény nem állhat szemben Isten igazságosságával, mert ha valóban Isten jellemének kifejeződése, akkor tényleg a tökéletes igazságosságot írja le. Ezért mondja Pál:

„De a törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó.” (Róma 7:12)

A parancsolatok azonban **önmagukban** nem azonosak az igazsággal. Nem képesek igazzá tenni senkit, csupán **leírják**, milyen az igazságosság. Az igazság nem akkor jött létre, amikor Isten leszállt a Sínai-hegyre és átadta Mózesnek a két kőtáblát. Amit Mózes megkapott, az csak leírása egy öröktől létező valóságnak. Isten a parancsolatok révén fogalmazta meg és öntötte szavakba saját jellemét.

Ha megértjük ezt, megértjük a tízparancsolat értelmét is: csupán az igazságosság leírását tartalmazza. Megtaláljuk benne magát az igazságosságot? Nem! Ha valaki szeretne megigazulni, túl kell lépnie a leíráson.

Sok keresztény célt téveszt ezen a ponton. A törvényhez fordulnak, amely az igazságnak pusztá leírása, és megpróbálnak a törvény megtartása által igazzá válni. Ha azonban tényleges igazságra vágyunk, annak forrásához kell mennünk – ez pedig a világegyetemnek csupán egyetlen pontján lehetséges fel.

Egy példával is világítsuk meg ezt a helyzetet: Van egy fényképem a feleségemről. Ha megnézed, megállapíthatod a haja színét, látod, milyen frizurát hord, hogyan mosolyog. Pusztán a kép megfigyelése által sokféle egyéb információt is összegyűjthetsz róla, úgyhogy ez alapján akár nagy tömegben is felismerhetővé válik számodra. Tegyük fel, egyszer csak elkezdeném magammal hordozgatni, csókolgatni és ölelgetni a képet, sőt, este még ágyba is bújnék vele – vajon ez megelégtethetne? Természetesen nem, kivéve, ha bolond volnék. Ez a fénykép csupán egyfajta leírás, ami egy személyre emlékeztet, de képtelen megelégtíteni. Ha tényleges beteljesedésre vágyom, az igazit kell megtalálnom: a feleségemet.

Pontosan ez a helyzet az igazságossággal is; túl kell lépniünk a leíráson, amelyet a törvényben találunk, különben állandóan csak kudarcot vallunk.

Egyedül Isten igaz

Ezt az igazságot az evangélium nagyon egyértelművé teszi:

„Egyszer odament hozzá egy ember, és azt mondta neki: Mester, mi jót cselekedjem, hogy elnyerjem az örök életet? Ő pedig így felelt: Miért kérdezel engem a jó felől? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” (Máté 19:16-17)

Egyedül Isten jó. Ez egy vitathatatlan, abszolút tény, és nagyon fontos, hogy elhiggyük. Maga Jézus mondta. De milyen gyakorlati következtetéseket vonhatunk le ebből? Nos, ha bárhol a világegyetemben találunk egy olyan személyt, aki jó, arról azonnal tudhatjuk, hogy Isten él benne. Ha valakiben jóságot fedezünk fel, ott Isten életét is megtaláljuk. Ha ezt megértjük, akkor le kell szűrniünk a tanulságot, hogy az igazságosság keresésének eddigi módján is változtatnunk kell. Nem az a reménytelen kihívás áll már többé előttünk, hogy magunkból csiholjuk ki az igazságot. Mert hogyan teremthetnénk elő Isten életét saját személyünkben? Az igazi kihívás, hogy Isten életét befogadjuk, mert egyedül Ő jó!

Az igazságosság egy személy

Mindezekből láthatjuk, hogy az igazságosság lényegében egy **sze-mély**: Isten maga. Természetesen az igazságosság egyben a „jó cselekvése” is, mert bármit tesz Isten, az mind helyes. De létrehozhatjuk **mi** Isten jellemét cselekedeteink révén? Erőfeszítéseink révén létrehozhatunk olyan igazságosságot, amely Istenéhez mérhető? Lehetetlen! Csak Isten képes Isten lenni! Áldott legyen az Ő szent neve!

A kérdés: miért cselekszi Isten a jót? Miért foglalatoskodik folyton azzal, hogy teremtményei számára a legjobbat tegye az egész világegyetemben? Talán valamiféle törvénynek engedelmeskedik? Valaki azt parancsolta neki, hogy így viselkedjék? Ostobaság azt gondolni, hogy Isten azért nem lop, mert törvénye kimondja: „*Ne lopj!*” Istennek nincs szüksége törvényre, hogy a jót tegye. Azért teszi a jót, mert Ő **természete** szerint jó. Ő egyszerűen jó, és mivel jó, nem tud rosszat tenni. A rossznak még a gondolata is tökéletesen ellentétes az Ő természetével. Ha tehát Isten jó és Ő bennünk él, mi ennek a következménye? Viselkedésünkben is a jó nyilvánul meg, mivel Isten maga éli bennünk az Ő jó életét!

A gyakorlatban is igaz ez az elképzelés? Lehetséges, hogy valaki olyan módon éljen bennem, hogy az ő természete nyilvánuljon meg viselkedésemén keresztül? Képes Isten tökéletesen élni bennem úgy, hogy többé már szabályokra sincs szükségem a jó cselekvése érdekében? Pontosan erről beszél a Biblia, amikor azt olvassuk, hogy elnyerhetjük Isten igazságosságát, amely független a törvénytől. Amikor megkapjuk Isten természetét, megigazulunk. Erre az igazságosságra Isten életének elnyerésével tehetünk szert, nem a törvény által előírt parancsolatok és szabályok betartása által.

**Helyettesítés,
nem utánzás**

A két Ádám

Sokszor meggondolás és megértés nélkül siklunk át a „*Krisztusban*” kifejezésen, amit Pál apostol gyakran használ. E mély jelentésű szó többször is megjelenik Pál írásaiban; leggyakrabban az efézusi és a kolosséi levélben. Mi a jelentése és miért fontos megértenünk?

Az efézusi levélben ezt olvassuk:

„Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a *Krisztusban*.” (Efézus 1:3)

Isten már **minden** lelki áldással megáldott minket, de van egy feltétel. Hol vannak ezek az áldások? *Krisztusban*. Csak egyetlen módon részesülhetünk ezekből az áldásokból: ott kell lennünk, ahol az áldások megtalálhatók. A továbbiakban ezt olvassuk:

„És veled együtt feltámasztott, és veled együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban.” (Efézus 2:6)

Vegyük észre, Pál milyen merészen fogalmaz! Azt mondja, hogy mi lábujában már a mennyekben ülünk. Ha magunkra tekintünk, akkor ezt mondjuk: „Ez biztosan nem igaz, hiszen én itt vagyok a Földön, és éppen ezt az írást olvasom.” Mire gondolhat Pál? Azt a tényt hangsúlyozza, hogy a keresztény ember élete egyesült Krisztus életével. A lábaimban ugyanaz az élet van, mint a kezeimben, ezért ha a lábaim elmennek valahova, a kezeimben lévő életnek is oda kell mennie. Pál ezt próbálja itt elmagyarázni: „Ha Krisztus az életed, akkor ahol Krisztus van, neked is ott kell lenned.”

1Korinthus 15-ben egy érdekes kijelentést olvasunk:

„Így is van megírva: Az első ember, Ádám, élőlényé lett, az utolsó Ádám megelevenítő Lélekké.” (1Korinthus 15:45)

Ahhoz, hogy igazán megértsük, mit jelent *Krisztusban* lenni, először azt kell megértenünk, mit jelent *Ádámban* lenni. Ez az igevers két Ádámról beszél: az első Ádámról és az utolsó Ádámról. Az utolsó Ádám kifejezés nyilván Jézus Krisztusra vonatkozik, de vajon milyen értelemben? Miért nevezi az írás Jézust az utolsó Ádámnak? Ádámról tudjuk, hogy ő volt az első ember, aki egy kertben élt és egy gyönyörű feleséget kapott. Mindez nem igaz Jézusra, mégis azt olvassuk, hogy ő az „utolsó Ádám”. Isten valami fontosat akar tanítani nekünk ezzel a

kifejezéssel. Ádámmal kapcsolatban a római levél tár fel egy olyan gondolatot, amely segít megértenünk, miért mondja az Írás Krisztust az utolsó Ádámnak.

„A halál mégis úrrá lett Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki az eljövendőnek előképe.” (Róma 5:14)

Itt tehát azt olvassuk, hogy Ádám Krisztus „előképe” volt. Ádám és Krisztus között egy bizonyos tekintetben párhuzam van. Róma 5:19 adja meg a kulcsot, hogy megértsük, miért mondja az Írás Jézust az utolsó Ádámnak. Ezt olvassuk:

„Mert amint egy ember engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, úgy egynek engedelmsége által sokan igazakká lesznek.” (Róma 5:19)

Ha figyelmesen összevetjük ezt az igeverset az eredeti görög szöveggel, akkor azt találjuk, hogy a fordítás kihagyott egy határozott névelőt. Pontosított fordításban a szöveg így hangzik: „Egy ember engedetlensége által **a sok** bűnössé lett.” Egyes Biblia-fordítások ezt helyesen adják vissza. Ez az ige nem azt mondja, hogy csak **néhányan** lettek bűnösök. Két embercsoportot állít szembe egymással. Az egyik oldalon **egy** ember van, a másik oldalon **a sok**. Ki az az egy? Az egy nyilván Ádám. És ki **a sok**? Az emberiség többi része.

Mit jelent mindez? Egyetlen ember engedetlen volt, és ezáltal a sok **bűnössé** lett. Tehát nem cselekedeteik vagy viselkedésük alapján lettek bűnösökké. Nem! Egyetlen ember volt engedetlen, és emiatt lett a sok bűnössé. Ez nem tűnik túl igazságosnak, csakhogy ez nem igazságosság kérdése! A világegyetem törvénye, hogy mindennek következménye van: az ember döntései kihatnak utódaira is.

Amikor megszületünk, nem a mi hibánk, hogy bűnösök vagyunk. Az öröklött bűn problémája azonban megoldásra vár. Ha egy gyermek AIDS-fertőzötten születik, az nem az ő hibája. A hiba a felmenőinél keresendő. Azonban a vádaskodás nem old meg semmit. Igazából nem is az a legfontosabb, ki a hibás ezért az állapotért, a gyermek számára ugyanis csak egyetlen valóság van: együtt kell élnie ezzel a betegséggel.

Isten egyetlen embert teremtett, hogy minden emberi élet forrása legyen. Az Úr nem egyen-egyenként teremtett bennünket, hanem

egyetlen emberi életet hozott létre, és ebben az életben benne volt az egész emberiség élete. Ez az élet szaporodott és öröklődött az évszázadok során. Mi mindnyájan Ádám életéből részesültünk, és ilyen értelemben mindnyájan Ádámban vagyunk. Úgy is mondhatjuk, hogy az ádami létforma részét képezzük.

De ha mi mindnyájan Ádám életének vagyunk részesei, akkor milyen fajta életünk van? Ha valami kecskétől születik, lesz-e belőle macska? Ádám csak a saját képére és hasonlatosságára tudott gyermeket nemzeni. Noha ő maga eredetileg Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve, ő ezt a képmást eltorzította, és ez az eltorzult képmás volt az egyetlen, amit gyermekei számára tovább tudott örökíteni.

A valóság az, hogy Sátán jogos prédái vagyunk. Elvesztettük kiváltságunkat, hogy Isten életével jöjjünk a világra, így mindnyájan Isten Lelkének hiányával születünk. Ezt az örökséget kaptuk Ádamtól, és meg kell értenünk, hogy ez mit jelent. Természetes állapotában az ember nem azért cselekszi a rosszat, mert nem igyekszik jót tenni. Egész egyszerűen arról van szó, hogy az emberek Ádám életét élik, mert ez az egyetlen, számukra elérhető valóság. A bennünk lévő élet megromlott, és mi nem tudunk más életet élni, csak azt, amink van. A Biblia ilyen értelemben mondja, hogy Ádám engedetlensége miatt mindnyájan bűnösök lettünk. Nem arról van tehát szó, hogy egy másik ember bűnét **rajtunk kéri számon**. Meg lettünk terhelve a bűn átkával, magatehetetlenné váltunk, képtelenné a jó véghezvitelére. Ezt az emberi fajt nevezi a Biblia „bűnösnek”.

Jó néhány évvel ezelőtt részt vettem egy diplomaosztón, ahol az előadó hangsúlyozta: „Azzá leszünk, amik vagyunk.” Miközben hallgattam, folyton ez járt a fejemben: „Miről beszél ez az ember? Hogyan válhat valaki azzá, ami már most is ő?” Akkoriban ez zagyvaságnak tűnt számomra. Most azonban – a két Ádámról szóló igazság fényében – már látom, hogy sok igazság van abban, amit ez az előadó ki akart emelni. Amennyiben mi mindnyájan Ádám megromlott, jóra alkalmatlan életét örököltük, elkerülhetetlenné válik a következtetés:

Amíg csak Ádám életével rendelkezünk – vagyis „**Ádámban**” vagyunk –, addig életünk összes erőfeszítése végeredményben csak arra elég, hogy azt az életet valósítsuk meg mind teljesebben, ami egyébként is bennünk van. Csak azzá válhatunk, amik vagyunk. Semmi, amit az ember tenni képes, nem változtathatja meg az emberi termé-

szetet. Soha nem képes új életet létrehozni.

Pál így foglalta össze ezt az igazságot:

„Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész színén, és előre meghatározta rendelt idejüket és lakóhelyük határait.” (Apostolok cselekedetei 17:26)

Könnyen belátható, mennyire igaz ez a megállapítás. Nemcsak lelki, hanem testi értelemben is mind testvérek vagyunk. Ha elég messzire vissza tudnánk menni az időben, azt találnánk, hogy családfáink mind egybefonódnak; mégis, minden rokonság ellenére, gyakran harcban állunk egymással. Ilyen az ádámí élet. Ebben az életben nincs békeség, nincs harmónia. Mint a rákos sejt a testben, úgy küzd Ádám élete önmaga ellen.

Egyszer láttam egy videofelvételt, amelyen egy kutya elég „furcsán” viselkedett. Miközben éppen egy csonton nyammogott, a hátsó lába – mintegy önállósítva magát – a kutya szája felé mozdult el. A kutya erre elkezdett morogni a saját lábára, de az nem tágított, és egyre közelebb húzódott a csonthoz. Végül a kutya megfordult, és beleharapott a saját lábába. Ez újra és újra megismétlődött. Ahogy ezt a kutyát szemléltem, az fogalmazódott meg bennem, hogy az emberi faj pontosan ugyanezt teszi. A különbség csupán annyi, hogy míg a kutyáról bárki meg tudja mondani, hogy „nincs ki a négy kereke”, az emberek többségében még csak fel sem merül, hogy valójában a saját élete ellen harcol, amikor azok ellen fordul, akik szintén Ádám életével bírnak. De ez fakad természet szerint Ádám bukott életéből.

Fel kell tennünk a kérdést: Miért vagyunk olyanok, amilyenek vagyunk? Azért, mert ilyenek igyekszünk lenni? Nem! Ez nem a saját erőfeszítéseink, sőt, még csak nem is a saját döntéseink következménye. Egész egyszerűen ilyenek születünk. Egyetlen ember meghozott egy döntést, és ez mindannyiunkra kihatott! Ádám utódaiként az egész emberi faj állandó vétkezésre van kárhozthatva – egyetlen ember miatt. Mit kell tehát tennünk, hogy kárhozottak legyünk? Egyszerűen csak meg kell születnünk!

Amikor kárhozatról vagy kárhozthatásról beszélek, akkor nem azt értem alatta, hogy Isten haraggal tekint ránk és elítél minket. Ő nem tesz felelőssé bennünket Ádám bűnéért. Ahhoz, hogy valaki felelős-

ségre vonható legyen, tudatosan meg kell szegnie egy általa ismert törvényt. Isten nem kárhoztat minket egyetlen olyan bűnért sem, amit másvalaki követett el. Minket az állapotunk kárhoztat. Az AIDS-esen született gyermek halálra van kárhoztatva (ítélve), mert maga a betegség, ami szervezetében van, előrevetíti a gyermek sorsát. Ilyen értelemben vagyunk mi is kárhozat alatt – állapotunk miatt. Erről beszél a Biblia a következő igéjében:

„...egynek a bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat...” (Róma 5:18b)

Ebben az állapotban lehetetlen számunkra igaz életet élni, és ezért előbb vagy utóbb – hacsak valami nem történik, és nem nyerünk új életet – belehalunk ebbe az elveszett állapotba. A bennünk lévő élet kárhoztat minket.

Ha Isten Krisztusban megnyilvánuló kegyelme nem lépett volna közbe, akkor Ádámnak abban a pillanatban, amikor evett a gyümölcsből, holtan kellett volna összerogynia. Amikor Isten élete eltávozott Ádámtól lelki értelemben, akkor testi életének is azonnal meg kellett volna szűnnie, és akkor az egész emberiség meghalt volna Ádámban. Jézus azonban közbelépett – odaállt az emberiség és az örök halál közé. Magára vállalta az átkot, és mindannyiunk számára megelőlegezett egy próbaidőt. Áldozatával ezt hirdette: „Noha lelkileg halottak, legyen fenntartva testi életük még egy kis ideig, hogy esélyük legyen visszatérni a lelki élethez.” Azért van most mindnyájunknak hetvennyolcvan évünk, hogy lehetőségünk legyen visszatérni az élethez Krisztus által – ugyanis mindnyájan halva születünk.

Figyelemre méltó tény, hogy Isten soha nem tett ígéretet Ádám életének megjavítására. A keresztyén élet nem egy tákolmány. A Biblia kijelentése világos: Ádámnak meg kell halnia.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.” (2Korinthus 5:17)

Minthogy mindnyájan Ádám életébe születünk bele, legnagyobb szükségletünk, hogy új életet nyerjünk! A régi életünk kárhozat alatt van, és nem lehet megjavítani. Ádámnak meg kell halnia! De honnan is kaphatnánk új életet? Az élet továbbadásához kell egy forrás, amelyből az élet fakad. Számunkra Ádám volt a forrás – tőle származott minden emberi élet. Nekünk azonban új életre van szükségünk.

Mit ad tehát Isten? Egy második Ádámot! Olyasvalakit ad nekünk, aki egy új élet forrása lehet számunkra. Így érthetjük meg, miért nevezi az Írás Jézust az utolsó Ádámnak. Nem azért, mert Isten Őt is egy kertbe helyezte egy gyönyörű nővel, hanem mert egy új élet forrása, egy új emberi nemzetség atyja lett.

Egyedül születés által

Visszatérve ahhoz a kérdéshez, mit jelent Krisztusban lenni, egy másik elv megértése is szükségszerűvé válik. Ember embernek életet csak és kizárólag születés által adhat. (Egyetlen személy volt valaha is kivétel e szabály alól: Éva, mivel ő nem született, hanem Ádám bordájából kapta életét.)

Ézsaiás Jézust „örökkévalóság atyjának” nevezi:

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!” (Ézsaiás 9:6; Károli)

Ez az ige nem az istenségről szól, Jézus ugyanis nem az Atya, hanem a Fiú. A két Ádámról szóló tanítás világossá teszi az igevers valódi jelentését. Kik számára örökkévalóság atyja Jézus? Azok számára, akik részesei az új teremtésnek, az új emberi nemzetségnek! Ő a második Ádám, és Tőle egy egészen új emberi nemzetség származik, akik mind az Ő életéből születtek. Ilyen értelemben Jézus, az utolsó Ádám az ő atyjuk.

Gondoljuk végig, mit jelent mindez! Párhuzam van a két Ádám között. Az egyik a bűnbe vitt minket, a másik az igazságosságba. Amikor Ádám evett a tiltott gyümölcsből, még egyikünk sem született meg és nem volt tudatunk. Az **életünk** azonban ott volt Ádámban, és amikor évezredekkel később megszülettünk, természetsszerűleg Ádám bukott életét kezdtük élni. Hol volt ebben a mi döntésünk? Sehol. Egyszerűen csak követtük azt, amit a természetünk diktált.

De nézzük meg, mi a helyzet a második Ádámmal. Vajon az Ő élete ugyanígy működik? Ha a második Ádám életébe születesz bele, akkor mi határozza meg, hogyan élsz? Az Ő élete, nem a te erőfeszítéseid! Hiszen az első Ádám életébe való beleszületésed után sem az igyekezed volt az életviteled meghatározója. Az öröklött természet követte

pályáját; ez tett azzá, ami lettél. Hasonlóképpen, amikor a második Ádám részesei vagyunk, akkor sem a saját igyekeztünk jelenti életünk mozgatórugóját, hanem az új természetünk.

Az élet Krisztusban

Minden jézusi tulajdonság benne foglaltatik az Ő életében. Nincs benne bűn, nincs rajta kárhoztatás. Ez az élet Krisztusban van, Isten jobbján, a végtelen hatalom és kiváltság pozíciójában, minden fejedelemség és hatalmasság felett. Ezek a tulajdonságok Krisztus életének szerves részét képezik. Nem kell küzdenünk azért, hogy megszerezzük e nagyszerű dolgokat, hiszen mindez már a miénk – Krisztusban. Egyetlen kérdés van csupán: Kinek az élete van bennünk? Ez az egyetlen igazi kérdés. Szabadulásunk és győzelmünk nem attól függ, mit tettünk mi, hanem hogy kinek az életét örököltük.

Fontos megértenünk, hogy amit Ádám tett, azelőtt tette, mielőtt bárki is megszületett volna. Hasonlóképpen, amit Krisztus tett, azelőtt tette, mielőtt mi megszülettünk volna. Mi ennek a jelentősége? Nos, amikor beleszületünk Ádám életébe, viselkedésünk azt az életelvet tükrözi, amelyet Ádám évezredekkel korábban választott. Hasonlóképpen, amikor Krisztus életébe születünk bele, viselkedésünk akkor is csak azt tükrözi, amit Krisztus kétezer évvel ezelőtt már megélt.

Ezért mondja Pál: „Mégfeszítettem a Krisztussal együtt.” Ez minden keresztényre vonatkozik. Ha megkérdezik tőlem, mikor lettem megfeszítve, és mikor halt meg a régi, ádámí életem, ezt felelem: „Kétezer évvel ezelőtt.” A bennem lévő élet ugyanis kétezer évvel ezelőtt lett megfeszítve. Ha megkérdezik tőlem, mi jellemzi az Istennel való kapcsolatomat, ezt mondom: „Egyek vagyunk.” A bennem lévő élet ugyanis egy Isten életével, mert az élet, amit kaptam, Krisztus tulajdon élete.

Amikor korábban Ádám sarjaként járultam Isten elé, mindig ez járt a fejemben: „Hát ki vagyok én, hogy Isten színe elé kerülhetnék?” Hiába próbáltam, nehéz volt elhinnem, hogy Isten meghallgathat, annyira méltatlannak éreztem magam. Amikor azonban Jézus imádkozik, az Ő imája tökéletesen elfogadható az Atya előtt. Semmi akadály nincs az útban, ami miatt Isten ne hallgathatná meg imáit. Óriási hatalom van az imáinkban, amikor Krisztusban imádkozunk! Isten nem bánik velünk másként, mint Krisztussal, hiszen ugyanaz az élet van bennünk.

Igazán egyik vagyunk. Csodálatos erről elmélkedni, még csodálatosabb azonban elhinni!

E két Ádámban dőlt el tehát a sorsunk, jóval születésünk előtt. Ezért mondja a Biblia, hogy egy ember mindnyájunkat bűnössé tett (Róma 5:19). Amint megszülettünk, azonnal bűnösökként kezdtünk élni, hiszen azok is voltunk. Ebből a gödörből nem tudtunk kimászni.

Másrészt Krisztus életének megtapasztalásához újonnan kell születnünk. No de hogyan születünk újjá? Az első Ádám esetében az élet testi egyesülés által örökítődik tovább. Ám a második Ádám esetében? Ez utóbbi hit által történik. Az Ő élete a szent Lélek által örökítődik át, ugyanakkor a mi beleegyezésünkre is szükség van: hinnünk kell Istennek. Igaz ugyan, hogy Krisztus már mindent megtett értünk, de ha ezt meg is akarjuk tapasztalni, akkor előbb újjá kell születnünk. Ehhez pedig hinnünk kell.

Ádám az egész emberiséget kárhozat alá vonta. Mindnyájunkat magával rántott. Ugyanakkor tény, hogy aki soha nem születik meg, az nem is tapasztalja meg ezt a kárhozatást. Hasonlóképpen igaz, hogy Jézus minden embert megszabadított, de ezt sem tapasztalja meg senki, csak aki újjászületik a Krisztusban. Ezért mondta Jézus:

„Mert Isten nem azért küldte az ő Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot általa. Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (János 3:17-18)

Mit kell tennünk, hogy elkárhozzunk? Semmit! Egyszerűen csak meg kell maradnunk abban a hitetlen állapotban, amibe beleszülettünk. Mert ha továbbra sem hiszünk, akkor rajtunk marad az a kárhozatás, amibe Ádám az egész emberiséget belesodorta.

Nem **semleges** területen állunk e világban. Nem a két oldal közötti választás előtt vagyunk. Egyesek azt gondolják, valamiféle köztes állapotban jövünk a világra, és szabad választásunkon múlik, melyik oldalra állunk. Ez egy teljesen téves elgondolás! Ádám esetében talán igaz lehetett, csakhogy mi nem vagyunk abban a helyzetben, amiben ő volt! Mi Sátán oldalán születünk meg, és ott éljük le az életünket. Egyetlen kérdésben dönthetünk csupán: el akarunk-e menekülni erről az oldalról. Elmenekülni pedig csak egyféleképpen tudunk: ha befo-

gadjuk Krisztus életét. Ha nem hiszünk, kárhozattal maradunk, ha viszont hiszünk, a hit megragadja Krisztus életét, és megszabadulunk a kárhozattal alá rekesztett élettől.

Az evangélium valójában nagyon egyszerűen összefoglalható:

„Mivel pedig az Írás előre látta, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette az evangéliumot Ábrahámnak: Tebenned fog áldást nyerni minden nép.”
(Galata 3:8)

Az evangélium Ábrahámnak is hirdetve lett. De mi volt ez az evangélium? Figyeljük meg jól, mit is mond: **egyetlen emberben nyer áldást az egész világ**. Ez az evangélium. Az életünk, az áldásunk, a mindenünk – mind egyetlen Emberben rejlik, Jézusban!

A Bibliát olvasva arra a következtetésre jutottam, hogy bizonyos értelemben Isten csak egyetlen embert szándékozik üdvözíteni. Isten terve szerint mindnyájan részesülhetünk ebből az üdvösségből, de csakis ennek az egy embernek a részeként. Csak egyetlen igaz Ember van, aki megérdemli Isten elismerését, mert legyőzte a bűnt. Számunkra az egyetlen reménység, ha kapcsolódunk ehhez az élethez.

„És ez az a bizonyágtétel, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van.” (1János 5:11)

**A valóság:
Krisztus élete
bennünk**

Az emberi lélek

„Micsoda az ember?” – ez a kérdés a kezdetektől foglalkoztatja az emberiséget. Milyen a valódi természete? Nyilvánvaló, hogy az ember messze felülmúlja az állatokat. Képes gondolkodni és érvelni, érezni és érzelmeket táplálni – s ezek a képességek magasan a többi, földi élőlény fölé emelik.

Az emberi test vizsgálata során kiderült, hogy fizikai felépítésünket tekintve nem különbözünk lényegesen a többi élőlénytől. Valójában – ezen a téren – a legfejlettebb állatok nagyon sok hasonlóságot mutatnak az emberrel. Azonban az elme, a tudat tekintetében lényeges a különbség. Az embernek van egy olyan – egyedül rá jellemző – sajátossága, amiről maga is csak keveset tud, alig tudja meghatározni, mégis magasan az állatok fölé emeli őt.

Mindnyájan tudjuk, hogy van elménk, tudatunk – olyan képességekkel, melyeket nem lehet pusztán biológiai okokra visszavezetni. A tudat működése mindig is fejtörést okozott az ember számára, de egyben azt is lehetővé tette, hogy uralma alá hajtja a bolygót, amelyen él.

Mit nevezünk tudatnak, és honnan származik?

Gyermekkoromtól fogva abban a hitben nevelkedtem, hogy az ember két alkotórészből áll: a föld porából és az élet lehetőségéből. Ezt a hitet 1Mózes 2:7-re alapozva erősítették meg bennem.

„Ekkor megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet lehetétét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélekké.”

(1Mózes 2:7)

Ez az elgondolás ésszerűnek tűnt. Így könnyen el lehet képzelni, mi történt a teremtéskor: Először Isten formált a porból egy élettelen testet, majd beindította a légzés folyamatát, és amikor az elkezdett lélegezni, élő lélekké vált. Ennek nyomán az a kép alakult ki bennem, hogy az ember tulajdonképpen csak egy lélegző porhalmaz.

Valószínűleg nem mindenki nevelkedett úgy, hogy ezt az elképzelést plántálták el a fejében, nekem így tanították. Sőt, mindig is azt gondoltam, fontos, hogy ezt mások is megértsék.

Amikor 22 évesen megtértem, megfogalmazódott bennem egy kérdés, amelyre nem tudtam kielégítő választ adni: Vajon én leszek-e személyesen az, aki a feltámadáskor visszatér? Ha ugyanis meghalok,

nyilvánvaló, hogy a testem visszatér a porba, és elemeire bomlik. No de ha én nem vagyok más, csak egy lélegző porhalmaz, akkor hogyan tudja Isten ugyanazt a személyt visszahozni a feltámadáskor? Vajon ahhoz, hogy újra életre keltsen, ugyanazokat a molekulákat és atomokat fogja helyreállítani, amelyek korábban a testemet alkották?

Rájöttem, hogy erre a kérdésre nemleges a felelet. Azok a sejtek, amelyek testünket képezik, évről évre cserélődnek. Az a test, amiben most élek, nem ugyanazokból az atomi részecskékből áll, mint tíz évvel ezelőtt. Valójában egy emberélet során a testet alkotó elemek többször is megújulnak. Sőt, még az is lehetséges, hogy azok az elemek – atomok és molekulák –, amelyek ma az egyik ember részét képezik, valamikor régen egy másik ember testének alkotóelemei voltak.

Egyre sürgetőbbé vált tehát a kérdés számomra: Én mitől vagyok én magam?

Olyanokat kérdeztem e dolog felől, akikről azt gondoltam, biztosan tudják a megoldást, de csak effajta válaszokat kaptam: „Isten képes arra, hogy egy pontosan olyan embert hozzon vissza, mint amilyen te vagy.” Akkor kezdtem csak igazán aggódni, amikor ezt meghallottam. Úgy hangzott, mintha Isten az ikertestvéreimet hozná vissza a feltámadáskor – az én személyem helyett. Mások így próbáltak vigasztalni: „Nem szükséges tudnod, hogyan történik. Isten képes rá, hogy megtegye, és neked nem kell vele foglalkoznod!” Ez a felelet sem volt kielégítő számomra. Nem tudtam elhinni, hogy hiba válaszokat keresnem.

Nem tehettem mást, komolyan elkezdtem tanulmányozni a kérdést. Legnagyobb örömömrre a Bibliából világos válaszokat nyertem: az ember nem csupán egy lélegző test! Rájöttem, hogy van egy másik, lényegi alkotórészünk is: a lélek. Amikor a Biblia arról beszél, hogy Isten az élet leheletét lehelte az emberbe, akkor ez alatt nem pusztán szelet vagy levegőt ért. Nem igaz, hogy mi csupán lélegző porhalmaz vagyunk.

Az 1Mózes 2:7-ben olvasható „lehelet” a héber *neshamah* szóból származik, és a Biblia más helyein sokféle fordításban szerepel, mivel többféle jelentést is magában foglal. Strong héber szótára szerint néhány gyakori jelentése: *szél, lehelet, lélek, élőlény*. Tehát nyugodtan lehetett volna „*léleknek*” is fordítani. A kérdéses igevers helyes olvasata tehát a következő is lehet: „Isten lehelte az ő orrába életnek *lelkét*.” Meggyőződésem szerint ez az ige valódi jelentése. Isten nem azt akarja

itt velünk közölni, hogy az ember – egy egyszerű atomhalmaz – pusztán csak elkezdett lélegezni. Többről van szó: Isten az emberbe helyezte a tudatot – a lelket –, saját lényének egy darabját, ami létfontosságú alkotóeleme személyiségünknek.

Az Újszövetség ugyanezt az igazságot tanítja, íme néhány nagyon világos ige:

„Mert amint halott a test lélek nélkül, úgy halott a hit is cselekedetek nélkül.” (Jakab 2:26)

Jakab azt írja, hogy a test lélek nélkül halott. Az itt szereplő görög *pneuma* szó fordítható „léleknek” és „leheletnek” is. Erre alapozva egy lelkész egyszer a következőket mondta nekem: „A Biblia sehol nem mondja, hogy az ember két részből állna. Amikor az ember lelkéről beszél, egyszerűen csak a lélegzetét érti alatta.” Nyilván nem gondolkodott el mélyen a következő igéről:

„és a por földdé lenne, mint azelőtt volt, a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta.” (Prédikátor 12:7)

Ez az ige arról beszél, mi történik a halál pillanatában. Az ember két alkotórészét említi meg: a port és a lelket. A por visszatér a földre, de mi történik a lélekkel? Visszatér Istenhez. Vajon csak a lélegzetünkről, az általunk kifújt levegőről beszél? Valóban azt mondaná, hogy amikor valaki meghal, az általa utoljára kilélegzett levegő felmegy Istenhez? Egyesek tényleg így gondolják, de a Bibliában sok olyan bizonyíték van, melyek ettől eltérő választ sugallnak:

„Mert én, aki testben ugyan távol, de lélekben jelen vagyok köztetek, mint jelenlevő már ítéletet hoztam afelett, aki így cselekedett. Ti és az én lelkem együtt, a mi Urunk Jézus nevében és a mi Urunk Jézus hatalmával átadjuk az ilyet a Sátánnak a test veszedelmére, hogy a lélek megtartasson az Úrnak ama napján.” (1Korinthus 5:3-5)

A korinthusi gyülekezetben volt egy ember, aki atyjának feleségével élt együtt, és Pál ezen nagyon megbotránkozott. A fenti szakaszban tanácsot ad a közösségnek, mit tehetnek ebben a helyzetben. Mondandójában háromszor is megemlíti a lelket, és ezek közül egyik esetben sem lehet ezt a szót pusztán az orron kifújt levegővel azonosítani. Első ízben ezt mondja: „Testben ugyan távol, de lélekben jelen vagyok.” Majd így folytatja: „Amikor egybegyűltök, a lelkem ott lesz veletek.”

Képtelenség, hogy itt a leheletéről beszéljen. Végül ezt mondja: „átadjuk az ilyet a Sátánnak a test veszedelmére, hogy a lélek megtartasson az Úrnak ama napján”.

Van tehát az embernek egy olyan alkotórésze, amit a Biblia léleknek nevez. Lehet, hogy nem tudjuk pontosan meghatározni, mi is ez, de a Biblia szerint létezik, és mindenkiben megtalálható. Pál azt mondja, lehetséges, hogy a test elvessen, de a lélek mégis megtartasson.

Vizsgáljuk meg Jézus utolsó szavait, melyeket a kereszten haldokolva mondott:

„Jézus pedig hangosan felkiáltott: Atyám, a te kezébe teszem le a lelkemet! – és ezt mondva meghalt.” (Lukács 23:46)

Jézust nem a teste foglalkoztatta, hanem a lelke, bármi legyen is az. A haldokló István utolsó szavai is ugyanezek voltak: *„Uram Jézus, vedd magadhoz lelkemet!”* (Apostolok cselekedetei 7:59) Ő sem azt mondta, hogy az Úr vegye el tőle a kilehelt levegőt. István azt kérte, hogy Krisztus őrizze meg az igazi énjét képező részét.

Mindnyájan testben születünk meg. Azonban van egy olyan részünk is, ami képessé tesz minket a gondolkodásra és a tanulásra. Elmével, tudattal jövünk a világra, és ahogy növekszünk, fokozatosan kifejlődik a jellemünk. Ez csak a testünk függvénye, vagy többről van szó? Egy gyermek viselkedése nem pusztán testi adottságaiból fakad. Még az egyiptetői ikrek is különböző személyiségekké fejlődnek, tehát bizonyos, hogy nem csupán a test a meghatározó. E másik alkotóelemet hívjuk elmének, tudatnak – vagy másképpen: léleknek. Mindnyájan tudjuk, hogy nem a test személyazonosságunk fő meghatározója, nem attól leszünk azok, akik vagyunk. Ennél többről van szó.

Egy szemléletes hasonlat

Néhány évvel ezelőtt olvastam egy hasonlatot, ami rávilágít a lélek és a test kapcsolatára.

Mindnyájan ismerjük a kazettás magnót. Működéséhez két dologra van szükség: egyrészt magára a magnóra, másrészt pedig a kazettára. Ha fel akarunk venni például egy előadást, akkor beteszünk egy üres kazettát a gépbe, és megnyomjuk a „Felvétel” gombot. Ezzel az eljárással minden egyes hangot rögzíteni lehet. Az előadás végén megnyomjuk a „Stop” gombot, kivesszük a kazettát, és – teszem azt – elhantol-

juk a magnót. A kazettát azonban megtartjuk – hiszen ezen megőrződött az egész előadás –, és ha egy napon ugyanezt a kazettát egy másik magnóba tesszük, ugyanezt az előadást fogja lejátszani, amit felvettünk.

Ez a példa jól szemlélteti az emberi test és a lélek kapcsolatát. A lélek olyan, mint a kazetta, a test pedig, mint a magnó. Működik vajon a kazetta magnó nélkül? Nem. Ha azonban ismét magnóba kerül, akkor a felvétel azonnal megelevenedik. Amint elválnak, ismét „halott” állapotba kerül mindkettő. Egyik sem tud a másik nélkül működni.

Hasonlóképpen életünk során egész személyiségünkről és jellemünkről „felvétel készül” a lelkünkre mint hordozóra. Minden dolog, ami egy embert megismételhetetlen egyéniséggé tesz, a lélekbe vésődik be. Amikor azonban az ember meghal, teste visszatér a földbe, amelyből vétetett, de lelkét, személyének igazán lényeges alkotórészét Isten öntudatlan állapotban megőrzi a feltámadásig, amikor új testbe helyezi azt. Így az ember ugyanazzal a személyiséggel, jellemmel, emlékekkel stb. tér vissza az életbe, amivel meghalt – annak ellenére, hogy teste már nem ugyanaz.

Még soha nem láttam lelket. Fogalmam sincs, mi az. Mégis, a Biblia azt mondja, létezik, és számomra ez nagyon is ésszerűnek tűnik. Természetesen, ha valaki meghal, a lelke – egyes tévhitekkel ellentétben – nem képes össze-vissza vándorolni a világban, ijesztgetve az embereket. Test nélkül a lélek működésképtelen, Isten azonban egy napon új testbe helyezi majd. Az igazaknak egy sokkal jobb testet fog adni, mint a jelenlegi, de a személyiség azonos marad. Ugyanez a személy fog visszajönni a feltámadáskor, nem csak egy klón!

Így épül fel tehát az ember. Ha ezt megértjük, akkor kezd körvonalozódni, mi a valódi problémánk, és hogyan lehet azt megoldani. Kezdjük megérteni, hogy a baj valójában nem a testünk állapotában keresendő, hanem a lelkünkben, az elménkben. A lélek vezérli a testet, és a lélek nyilvánul meg a testen keresztül. Ha igazán meg akarjuk oldani a bűn problémáját, akkor ezt a lélek szintjén kell orvosolni.

Meg tudjuk változtatni a testi megjelenésünket. Kipróbálhatunk új hajviseletet, sminkelhetjük arcunkat. Növeszthetünk nagyobb izmokat súlyemeléssel, és módosíthatjuk némileg külsőnket. Azonban tény, hogy a velünk született lélek minőségén vajmi kevés lehetőségünk van változtatni. Ha ezt már a kezdet kezdetén megértjük, akkor azt is

könnyen belátjuk, hogy lelkünkben érdemi változás csak Isten munkája nyomán következhet be, mert ezen a területen az ember tehetetlen.

Létfontosságú látni ezt az igazságot! Nemcsak arra ad számunkra alapot, hogy jobban megértsük Isten természetét, hanem saját problémánk azonosítását is segíti.

Isten Lelke

„Akkor ezt mondta Isten: Teremtsünk embert a magunk képére és hasonlóságára. Uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon, mind az egész földön és a földön csúszó-mászó mindenféle állaton. Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfivá és asszonnyá teremtette őket.” (1Mózes 1:26,27)

Itt azt látjuk, hogy az embert Isten saját képmására teremtette. Tudjuk, hogy Istennek van látható alakja, amely hasonlít az emberéhez. A Bibliában több olyan leírást találunk, ahol Isten látomásban megjelent embereknek. E látomások mindegyikében úgy mutatkozott be, mint Akinek alapvetően emberi formája van:

„Ahogy néztem, trónokat helyeztek el, és az öregkorú leült. Ruhája hófehér volt, és a fején a haja olyan volt, mint a tiszta gyapjú. Trónja tüzes láng volt, s annak kerekai olyanok voltak, mint az égő tűz.” (Dániel 7:9)

Isten úgy jelenik meg, mint akinek fehér haja van. Jelenések 5:1 szerint Istennek vannak kezei. Azt látjuk tehát a Bibliából, hogy Neki is olyan az alakja, mint nekünk – vagy talán pontosabb lenne azt mondani, hogy nekünk is olyan alakunk van, mint Istennek. De vajon csak a testi megjelenésünkre igaz, hogy Isten képmására lettünk teremtve? A Szentírás szerint sok más tekintetben is hasonlóak vagyunk hozzá. Nekünk is vannak érzéseink, Istennek is vannak érzései: mi is szeretünk, Isten is szeret; mi is meg tudunk szomorodni, Isten is meg tud szomorodni. A Biblia azt tanítja, hogy Isten hasonló hozzánk lelki vonatkozásaiban. De amikor hasonlóról beszélek, akkor semmiképpen nem azt akarom sugallni, hogy egy szinten lennénk! Természetesen mi alacsonyabb rendűek, végtelenül kicsik vagyunk Hozzá képest. A minta azonban ott van Benne: erre a mintára lettünk formálva testileg, értelmileg és lelkileg. Alkotónk hasonlatosságára lettünk tervezve.

Logikusan adódik ebből az a következtetés, hogy saját működésünk vizsgálata hozzásegíthet minket Isten megismeréséhez. Az egyik fontos tény, amit az imént megállapítottunk, hogy az embernek két alkotórésze van: a test és a lélek. Ez a két alkotórész egyetlen embert jelent, nem pedig két különböző személyt. Olvassunk el egy ígét, ami szintén ezt a megállapítást támasztja alá:

„Uralkodásának második esztendejében álmokat látott Nebukadneccar, és nyugtalan lett a lelke, és nem tudott tovább aludni.” (Dániel 2:1)

Itt arról olvasunk, hogy Nabukodonozornak volt egy álma, ami miatt nyugtalan lett a lelke. Mit jelent az a kifejezés, hogy *„nyugtalan lett az ő lelke”*? Vajon csak a lehelete vált nyugtalaná? Hát persze, hogy nem! Vajon ez azt jelenti, hogy a térdei kezdtek remegni, vagy hogy erősen izzadt? Nem feltétlenül! Akkor mi lett nyugtalaná? A belső világa, az elméje, a tudata!

Ebből a szakaszból tehát világosan látszik, hogyan használja a Biblia a **lélek** szót az emberre vonatkozóan. A lélek valakinek a belső világát, az elméjét jelenti. Senki nem gondolná ezen igevers olvasása után, hogy Nabukodonozor valamelyik barátja vagy testvére lett nyugtalan. Egyszerűen úgy értjük, hogy maga a babiloni király vált zaklatottá, mégpedig belülről, a gondolatok szintjén. Ennek megértése nagy segítséget nyújt nekünk abban, hogy Alkotónk természetéről is képet kapassunk. A következő igevers még tovább vezet minket:

„Mert ki ismeri az emberek közül az ember gondolatait, ha nem ha az ember lelke, amely őbenne van? Ugyanúgy az Isten gondolatait sem ismeri senki, csak az Isten Lelke.” (1Korinthus 2:11)

Senki sem tudja, mi van az emberben, csakis a saját lelke. Van közöttünk, aki pontosan tudja, milyen a másik ember? Milyen vagyok én valójában, ott legbelül? Tényleg keresztény vagyok? Hogyan viselkedem azokban a percekben, amikor senki sem figyel? Istenen kívül az egyetlen személy, aki valóban tudja, ki vagyok, az én magam vagyok. De vajon a testem az, ami ismeri a belső világomat? Nem, hanem az elmém, a tudatom, a lelkem! Én tudom, hogy én ki vagyok. Senki sem tudja az ember dolgait, csakis a saját lelke.

Az ige ezt mondja: *„Azonképpen [vagyis ugyanúgy] senki sem tudja az Isten dolgait, csakis az Isten Lelke.”* Ez a vers egészen egyértelmű párhuzamot állít fel: ugyanúgy viszonyul az ember lelke az emberhez, mint Isten Lelke Istenhez. Ez az egyik legvilágosabb hasonlat a Bibliában, amely segít megértenünk, mi is az Isten Lelke. Ha az ember lelke nem egy tőle különálló személy, akkor Isten Lelke sem egy Istentől különálló személy – különben az igének nem lenne értelme. Pál tulajdonképpen ezt írja: *„Az ember lelke ugyanúgy viszonyul az emberhez,*

mint Isten Lelke az Istenhez.” Istennek is van Lelke, és az embernek is van lelke. Isten Lelke: Isten maga, de nem a teste. Az ember lelke: az ember maga, de nem a teste. Ha megértjük ezt az igazságot, megtaláljuk az egyik legfontosabb kulcsot a hit általi megigazulás témájának megértéséhez is.

Vizsgáljunk meg még néhány tényt, ami rámutat Isten Lelkének mi-benlétére. 1Kir 8-ban Salamon templomavatásáról olvasunk. A 27. versben Salamon Isten mindenütt jelenvalóságáról beszél: Isten azon képességéről, miszerint Ő egyazon időben mindenhol jelen tud lenni. Ezt mondja:

„De vajon elképzelhető-e, hogy Isten a földön lakjék? Íme, az ég és az egeknek egei sem tudnak befogadni téged, mennyivel kevésbé e ház, amelyet én építettem.” (1Királyok 8:27)

Salamon tudta, hogy Isten a mennyben ül egy trónon, mégis így szólt: „A menny is kevés, hogy körbefogjon téged, még az egeknek egei sem foghatnak be téged.” Gyakorlatilag ezt mondta: „Isten sokkal több, mint az alakja, amely a mennyei trónon ül. Van valami Őbenne, ami szemmel nem látható: egy olyan része, amely túlmutat testi megjelenésén, és a világegyetem minden részére kiterjed.”

Egyszer egy keresztény barátom ezt mondta: „Isten mindenhol jelen van, de nem személyesen, hanem angyalai által. Az angyalok mindenhol ott vannak, mindent látnak, és rendszeresen jelentik Istennek a történéseket.” Amikor ezt hallottam, elgondolkodtam azon, milyen korlátolt ez az istenkép. De a valóság az, hogy nagyon sok keresztény ugyanígy gondolkodik Istenről. Bár elméletben hiszik, hogy Isten mindenütt jelen van a szent Lélek által, azt is mondják, hogy a szent Lélek egy különálló személy, és nem maga az Atya! Így maga az Atya valójában nincs mindenhol jelen, hanem csak a szent Lélek, aki az Atyához képest egy különálló személy. Gondolkodásukban az Atya hatalma korlátozott, és csak mennyei trónján képes jelen lenni.

Jeremiás könyvében ugyanazt olvassuk, mint amit Salamon mondott:

„Csak a közelben vagyok-e Isten – kérdi az ÚR –, nem vagyok-e Isten a messzeségben is? Vajon a rejtkehelyen elrejtőzhet-e valaki úgy, hogy ne lássam őt? – ezt mondja az ÚR. Vajon nem töltöm-e be a mennyet és a földet? – ezt mondja az ÚR.”

(Jeremiás 23:23,24)

Figyeljük meg, nem azt mondja, hogy Ő ott él a mennyben és a földön, hanem hogy **betölti** a mennyet és a földet, és jelen van a világegyetem legtávolabbi sarkában is. Milyen hatalmas az Isten? Ha végiggondoljuk ezt a kérdést, be kell látnunk, milyen kicsik vagyunk mi, és milyen hatalmas Ő. Isten számos alkalommal megerősítette ezt az igazságot. Máté evangéliumában ezt olvassuk:

„Nemde két verebecskét meg lehet venni egy fillérért, de a ti Atyátok akarata nélkül egy sem esik le azok közül a földre? Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva.” (Máté 10:29-30)

Fogalmam sincs, egy nap alatt hány madár pusztul el. Amikor még oktalan gyerkőc voltam, én is lelőttem egy párat csúzlival. Isten minden lelőtt madarat ismert. Azt gondolom, most is naponként rengeteg rovar elpusztul lábaink alatt, ahogy járunk-kelünk. Isten ezeket is egyenként ismeri. Sőt, még ennél is lenyűgözőbb az a gondolat, hogy Isten még a fejünkön lévő hajszálakat is számon tartja!

Vajon hány hajszál van a fejemen? Mi a helyzet a földön lévő összes ember összes hajszálával? Isten tényleg tudja, hány hajszál van minden egyes ember fején? Ez a fajta tudás egyszerűen lenyűgöző! Hogyan foghatnánk ezt fel?!

A kérdés azonban az: Hogyan képes erre Isten? Hogyan tud mindent számon tartani? Úgy, hogy Ő maga van szoros és személyes kapcsolatban az Általa alkotott hatalmas világegyetem minden apró részletével. Ő maga van jelen mindenütt, Lelke által! Ez egy csodálatos gondolat, amely már önmagában is elég ahhoz, hogy valaki úgy járjon a halál árnyékának völgyében, hogy közben nem fél a gonosztól!

De gondoljunk csak bele: Ha a szent Lélek egy különálló személy, nem maga Isten, az Atya, akkor ez azt jelenti, hogy az Atya Isten valójában nincs jelen velünk. Ez azt jelenti, hogy egy harmadik személy van itt, nem maga az Atya Isten, és hogy az Atya mégsem mindenütt jelenvaló. Eszerint az Istenség leghatalmasabb tagja ténylegesen a szent Lélek. Könnyen belátható, hogyan csorbítja ez az Atya dicsőségét, és hogyan foszt meg minket a gyakorlatban az Atya Istennel való kapcsolattól.

Régen, évekkel ezelőtt is gondolkodtam már ezekről a kérdésekről. Mivel abban az időben még úgy hittem, a szent Lélek egy különálló

személy, arra a következtetésre jutottam, hogy ha imádkozom az Atyához, és imádkozom a Fiúhoz, akkor miért ne imádkozzak a szent Lélekhez is? Úgy döntöttem tehát, hogy a szent Lélekhez is fogok fohászolni. De amikor bevezettem imaéletemben ezt a gyakorlatot, azt tapasztaltam, hogy az Istennel való kapcsolatomban, vallásos tapasztalatom zuhanórepülésnek indult. Egyszerűen nem éreztem úgy Isten jelenlétét imádság közben, mint korábban. Ezen mélyen elgondolkodtam, és a következő felismerésre jutottam:

Ismerem az Atyát, a Biblia bemutatja, milyen Ő. A gondolataimban él egy kép róla. A Fiút is ismerem, hiszen a Biblia Őt is bemutatja, és ezért róla is van kép a szívemben. A szent Lélek azonban nem ismerem. Mit mond a Biblia a szent Lélekről? Olyan képekkel ábrázolja, mint víz, tűz, olaj, galamb vagy szél. Ezek olyan dolgok, amelyekkel nem tudok személyes ismeretséget kötni. Olyasvalamihez próbáltam tehát könyörögni, amit nem ismerhetek meg. Nem csoda, hogy úgy éreztem, csak a plafonig jutnak az imáim!

A fentiek megértése újabb felismerésre vezetett. Napjainkban sok gyülekezetben – ahol az imádat középpontjában a szent Lélek áll – gyakran nagy zűrzavar és furcsa viselkedés tapasztalható. Az emberek ugrálnak a sorok között, fetrengenek a padlón, hangosan kiáltoznak – vagyis nagyon „rendetlenül” viselkednek. Mi ennek az oka?

Vajon Jézus ugrált valaha is a sorok között, vagy fetrengett a padlón istentisztelet közben? A démoni megszállottságtól szenvedő emberek talán, de Krisztus soha! És mi a helyzet az Atyával? Mindaz, amit róla tudhatunk, azt sugallja, hogy Ő méltóságteljes, rend veszi körül, és az értelem vezérli tetteit. Amikor azonban a keresztények olyasvalakivel próbálnak kapcsolatba kerülni, akit lehetetlen megismerni, okvetlenül problémák merülnek fel. Mit tudnak ugyanis erről az úgynevezett „személyről”, a szent Lélekről? Azt, hogy hatalma van! És ebben ki is merül a „róla” szóló ismeretük. Jellem és személyiség nélküli erőt látnak benne. Úgyhogy nem is igazán azért keresik a vele való kapcsolatot, hogy igaz jellemet nyerjenek általa, hanem hogy erőt kapjanak.

Ez a logikus következménye annak, ha valaki olyan istent imád, akit nem lehet megismerni. Ha azonban megértjük, hogy a szent Lélek az Atya Lelke, amely által Ő maga van jelen személyesen, akkor soha nem fogunk rendetlenül viselkedni, mivel tudjuk, Kinek a jelenlétében vagyunk.

Mi, emberi lényekként képesek vagyunk arra, hogy képzeletünkben távoli helyekre látogassunk el. Elég becsuknunk a szemünket, és láthatunk – bizonyos értelemben meg is tapasztalhatunk – olyan helyeket, amelyek a világ másik felén vannak. Azonban mindnyájan tudjuk, hogy ez nem valódi tapasztalat. A képek, amiket látunk, és a tapasztalatok, amelyeket „átélünk”, csak a képzeletünkben élnek. Amit azonban mi csak elképzelni tudunk, azt Isten megteheti! Mi Isten mintájára lettünk ugyan megteremtve, Isten azonban sokkal hatalmasabb nálunk! Amit mi csak elképzelni tudunk, az számára hétköznapi valóság. Így bár látható alakja a mennyei trónon ül, életereje, személyisége, Lelke a világegyetem minden részére kiterjed és jelen van! Istennek ezt a mindenütt jelenvaló részét nevezi a Biblia szent Léleknek.

Nézzünk meg még egy utolsó igeverset ezzel kapcsolatban:

„Hová menjek lelked előtt, arcod előtt hová fussak?” (Zsoltárok 139:7)

Dávid itt megmagyarázza, hogy Isten Lelke ugyanaz, mint Isten jelenléte. Ahol Isten orcája van, ott van az Ő jelenléte. Dávid felfogta, hogy Isten mindenütt jelen van, és nem tud olyan helyre menni, ahol Isten ne lenne ott. Ezt az igazságot nekünk is be kell látnunk. Ha ezt megértjük, megváltozik az Istenhez való viszonyunk, és megváltozik az istentiszteletünk is. Olyan alapot nyerünk, amire építkezve igazán megérthetjük Krisztus igazságosságának lényegét.

1Korinthus 6:17 fűzi össze ezt a két nagy igazságot:

„Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ővele.” (1Korinthus 6:17)

Gondoljuk át alaposan, mit is mond ez az igevers: Hogyan tudunk két vasdarabot egyesíteni? Hegesztéssel. Hogyan tudunk két növényt egyesíteni? Oltással. No de hogyan lehet két lelket egyesíteni? Ezt egyedül Isten tudja! Ő azonban azt mondja, ez végbemegy. Meg tudjuk állapítani, hogy két vasdarabot összehegesztettek. Azt is láthatjuk, amikor egy sikeres oltás után két növény egyesül. De azt, hogy két lélek hogyan egyesül, nem láthatjuk. Isten mégis azt mondja, megtörténik. Isten egy bizonyos része egyesül az ember egy bizonyos részével. Ez a Biblia egyik legcsodálatosabb igazsága! Így az ember Isten tulajdon életének részesévé válik.

Az élet Krisztusban

Mi az élet? Nincs ember, aki erre a kérdésre válaszolni tudna. Ha mégis akadna valaki, akkor az valószínűleg már maga is hozott volna létre életet. A legtöbb, amit tehetünk, ha körülírjuk tulajdonságait és megnyilvánulási módjait.

Ez a kérdés mégis rendkívül fontos, mert a Biblia szerint az ember problémája abban áll, hogy híjával van az életnek. Úgy mutatja be az embert, mint egy halottat, akinek életre van szüksége. Ez az élet az Istentől Jézus Krisztusban nyert örök élet. Ezért nagyon fontos feltennünk a kérdést, hogy tényleg kapunk-e valami valóságosat Istentől, vagy pedig ebben az esetben csak szimbolikus, metaforikus beszédről van szó.

Mit kap az ember, amikor életet nyer? Vegyük például a halott Lázárt! Mi hiányzott belőle halott állapotában? Mi okozta teljes öntudatlanságát, testi és értelmi funkcióinak tökéletes leállítását, olyannyira, hogy nem volt több, mint egy darab élettelen kő vagy földrög? Mi hiányzott belőle – egyfajta elektromos impulzus vagy a tüdejéből az oxigén? Nos, pontosan tudjuk, hogy sem az elektromos impulzus, sem pedig az oxigén nem adhatja vissza egy halottnak az életet. Az élet olyan valami, amit **kizárólag Isten** birtokol, és csakis tőle nyerhető. Noha nem tudjuk, mi az élet, de tudjuk, hogy nagyon is létező valóságról van szó.

Mihelyt egy gyermek megszületik, azonnal tisztában vagyunk vele, él-e vagy sem, mert az életnek vannak látható és mérhető jellegzetességei. Megfigyeljük, vannak-e önálló mozdulatai, reagál-e a külső ingerekre – olyan bizonyítékokat keresünk, amelyek igazolják, hogy képes bizonyos feladatok önálló végrehajtására. Ha ezeket megtaláljuk, elmondhatjuk, hogy él; ellenkező esetben, amikor az életfunkciók hiányoznak, azt mondjuk, halott.

Az élet különböző formái

Bármilyen legyen az élet definíciója, a növények, emberek, állatok, rovarok, madarak, halak és mikrobák egyaránt részesei. Ha az élet legegyszerűbb meghatározását keressük, elmondhatjuk, alapjában véve minden élet egyetlen forrásból táplálkozik. Ugyanaz az „energiaszikra”, ami életben tart egy hangyát, az embernek is életet kölcsönöz.

Mindnyájan tisztában vagyunk vele, hogy az élet a különböző szervezetekben és élőlényekben különféle módokon nyilvánul meg, ezért beszélünk az élet változatos megjelenési formáiról.

Egy madár születésétől fogva madárként funkcionál, hasonlóképpen a hal hal, a kutya kutya, az ember pedig ember módjára viselkedik. Vannak bizonyos magatartási formák, amelyeket nem kell megtanulni, hanem benne rejlenek a természetünkben, és mindig az adott élő szervezet szilárd alkotóelemét képezik. Másként fogalmazva az életet nem lehet megtanulni vagy kifejleszteni. Az élet születés révén öröklődik. Örökletes információkat tartalmaz azon jellemző tulajdonságokra nézve, amelyek meghatározzák az adott szervezet fajtáját és viselkedését. A kutyából soha nem lesz macska, bármennyire szeretné is. Ha megpróbálnánk egy kutyát a macskák viselkedésének rejtjelmeire megtanítani, legfeljebb egy zavarodott kutyát nyernénk a végén!

A testi és a lelki élet

A „lelki” vagy „szellemi” élet fogalma több jelentést is hordoz, ezért először tisztázzuk, pontosan mit értünk alatta. Jelentheti például a szellemi lények létformáját – az angyalok rendjét és tulajdonságait. Ebből a szempontból közelítve minden szellemi lénynek szellemi élete van, beleértve Istent, az angyalokat, sőt a démonokat is, akik alapjában véve bukott angyalok. A létezés olyan formájáról van szó, amely nem fizikai jellegű. Mi azonban most a lelki életnek nem ezt az aspektusát szeretnénk megvizsgálni.

Ebben a tanulmányban azt a fajta lelki életet szeretnénk közelebről szemügyre venni, ami számunkra – a fizikai lét keretei közé szorított emberek számára – itt és most elérhető. Hogyan határozhatjuk meg az életnek ezt a formáját? Azt az életet értjük alatta, amit Isten azoknak ajándékoz, akik átadják magukat Krisztusnak. Ez az élet elsősorban lelki vonatkozású (azaz értelmünk és érzelmeink síkján jelentkezik), kevésbé fizikai síkon, ezért nevezzük „lelki életnek”. Ez az élet Isten ajándéka Jézus Krisztusban és rajta kívül senki mástól nem nyerhetjük el.

Leginkább ennek az életnek a természetét és valóságos voltát szükséges megértenünk, másrészt pedig azt, hogy hogyan nyerhetjük el.

A lélek és az élet ugyanazt jelenti?

„Mert amint halott a test lélek nélkül, úgy halott a hit is cselekedetek nélkül.” (Jakab 2:26)

Hogyan lesz az élő emberből halott? A Biblia szerint a lélek hiányától. Ez egybecseng az 1Mózesz 2:7-tel, amely leírja az első ember életének kezdetét: Isten az élet „leheletét” vagy „lelkét” lehelte az ember orrába. Így lett az Isten által megformált porból élőlény. A Biblia szerint a lélek az ember azon része, amely az életet hordozza, őt élővé teszi. A következő versek megvilágítják ezt:

„És visszatért annak lelke, és azonnal fölkel. Ő pedig meghagyta, hogy adjanak neki enni.” (Lukács 8:55)

„Jézus pedig hangosan felkiáltott: Atyám, a te kezébe teszem le a lelkemet! – és ezt mondva meghalt.” (Lukács 23:46)

„Mialatt Istvánt megkövezték, ő így imádkozott: Uram Jézus, vedd magadhoz lelkemet!” (Apostolok cselekedetei 7:59)

Ezeken kívül még számtalan más vers tanúsítja, hogy a lélek (bármilyen az) az a kulcselem, ami az embert élővé teszi. Ha a lélek eltávozik, az ember halott, ha a lélek visszatér, az ember ismét megelevenedik.

Természetesen sok keresztény azt gondolja, hogy a lélek egy önálló, egyéniséggel bíró valami, amely halálunk után saját, tudatos életre képes. Azt hiszik, hogy az ember halálát követően – miután testi funkciói végleg leállnak – lelke egy transzcendentális világban él tovább. Ez azonban egy hamis nézet, amit a Biblia nem támaszt alá, ráadásul számtalan tévtanítás eszmei alapját képezi, pl. hogy az ember közvetlenül halála után megkapja jutalmát, és vagy a mennybe, vagy az örökké égő pokolba kerül; továbbá lehetséges a halottakkal kapcsolatot teremteni; illetve ahhoz a veszélyes elgondoláshoz vezet, hogy Isten Lelke egy személyes lény, akinek az Atyától és Jézus Krisztustól független, önálló léte van.

E téveszmékkel folytatott küzdelem során sokan az ellenkező végletbe estek. A lelket csupán a gondolatok és eszmék szűk körével azonosítják, és elvetik azt a nézetet, hogy a lélek az élőlények valóságos összetevője, ami egyfajta energiából áll, egy olyan létező elemből, amit képtelenek vagyunk pontosan meghatározni. Mindkét véglet téves és szemben áll a Biblia tanításával. Bármelyiket fogadjuk is el, egyre jobban eltérítenek minket az igazság ösvényéről.

Noha nem tudjuk meghatározni az élet fogalmát, tudjuk, hogy részei vagyunk, hogy valóságos és létező jelenség, és átfedésbe hozható a lélek fogalmával. Ugyanez érvényes Istennel kapcsolatban is. Isten élete és Isten Lelke szintén váltófogalom.

Az emberi természet

A hit általi megigazulás témája körüli félreértések és véleménykülönbségek egyik legfőbb oka az emberi természet és ezzel együtt az ember legfőbb problémájának félreértése. Néhányan úgy vélik, hogy kizárólag fizikai jellegű „betegségről” van szó, ezért a megoldásnak is fizikai úton kell végbemennie. Azt hiszik, az ember bűnös volta gyenge, esendő és bűnös testéből fakad, amit mindannyian Ádámtól örököltünk. És ha Krisztus segítségével ezt a testet sikerül kordában tartani, akkor képessé válunk arra is, hogy ne vétkezzünk többet.

Az igazság azonban az, hogy az ember két részből áll – testből és lélekből. Az embernek teste és lelke is van, vagyis szellemi és fizikai részekből tevődik össze. Mi tehát az ember igazi problémája? Mi teszi őt a bűn rabszolgájává és Isten ellenségévé? A teste vagy a lelke – a fizikai valóság vagy pedig a gondolkodásmódja? Figyeljük meg Isten erre vonatkozó szavait:

„Mert a test szerinti gondolkozás ellenséges Istennel szemben, mivel nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.” (Róma 8:7)

Ez bőségesen elegendő magyarázat. Az ember problémája abban áll, hogy testi gondolkodása, vagyis romlott lelke van, amely képtelen a jó véghezvitelére. Egy bűnösnek már a gondolatai is gonoszak, ezért lehetetlen számára jót cselekedni. Nem a teste, hanem a lelke jelenti a fő problémát, és mivel a baj nem fizikai, hanem lelki jellegű, értelemszerűen lelki síkon kell megoldani is.

„mert onnan belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság...” (Márk 7:21)

Tény, hogy a Biblia sokszor úgy beszél, mintha a hús-vér test jelené a bűn forrását. Róma levélben például ezt olvassuk: *„A test szerintiek pedig nem lehetnek kedvesek Isten előtt.” (Róma 8:8)* De a következő vers világosan rámutat arra, hogy ebben a szövegrészben nem a szó szerinti test és vér áll a középpontban, hanem a testi gondolkodásmód, amely a testre irányul:

„Ti azonban nem test szerintiek vagytok, hanem Lélek szerintiek, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róma 8:9)

Hasonlóképpen szól a Róma 6:6 is, amely szerint a „*bűn teste*” Krisztussal egyesülve megerőtlenedik. Tudjuk azonban, hogy a hús-vér test, amelyet öröklött gyengeség és 6000 év bűnterhe sújt, a megtérés után is megmarad. A „*bűn teste*” kifejezés tehát nem a fizikai testet, hanem a testi gondolkodásmódot jelöli, problémáink tényleges forrását.

Az emberi élet természete

Milyen sajátosságai vannak az emberi életnek vagy léleknek? Az embernek születésétől fogva gyenge, énközpontú, velejéig romlott természete van. Önmagától képtelen ez ellen bármit is tenni. Azt az életet kapta, mely a teremtés óta eltelt 6000 év alatt nemzedékről nemzedékre öröklődött. Természetünk az átörökített életben van rögzítve. Ezért viselkedik a kutya kutyaként, a disznó disznóként. Ugyanígy az ember is mindig emberként viselkedik, leginkább pedig bűnősként, mivel bűnre hajló természete miatt születésétől fogva mindig a rosszat teszi. A viselkedés tehát összefügg azzal az élettel vagy lélekkel, amit az ember születésekor örököl.

Ha ezzel tisztában vagyunk, akkor azt is felismerjük, hogy az ember problémája természetében gyökerezik. Természetünk örökségül nyert életünk szerves része, melynek két síkja van: testi és lelki. Testileg az egész emberiség genetikai gyengeségeivel születünk, lelkileg pedig elbukott, megromlott lélekkel. Amíg az ember azt az örökléssel szerzett, bűnre hajló természetet, illetve testi gondolkodásmódot birtokolja, amellyel megszületik, soha nem lesz képes a bűnnek ellenállni! Az univerzum egyetlen élőlénye sem képes természetével ellenkező módon viselkedni.

Hamis vallás

Minden hamis vallás jellemzője, hogy az ember problémáját fizikai síkon próbálja megoldani. Megkísérlik a legnagyobb erőfeszítések árán, külsődleges módszerek és eljárások révén megváltoztatni az emberi viselkedést.

Önsanyargatás, szigorú fegyelmezés, táplálkozási és öltözködési re-

form, szertartások és ceremóniák, parancsolatok és törvények megtartása révén próbálja az ember romlott természetét véglegesen leküzdíteni. Ez azonban egy nagyon hamis és veszélyes vallási irányzat. A törvényuralom alapja (szabályokon és parancsolatokon nyugvó vallási rendszer), mert ahhoz a felfogáshoz vezet, hogy az embernek a bűn legyőzése érdekében, törvények és parancsolatok meghatározott listájával szembeni engedelmességre kell kényszerítenie önmagát.

Nem lehet azonban eléggé hangsúlyozni, hogy az ember problémája nem külsődleges természetű. Nem a testét kell megváltoztatnia, hanem a gondolkodásmódját, a lelkét. Új lélekre van szüksége, Krisztus lelkületére. Értjük már? De honnan vegyük ezt az új lelkét? Magunk hozzuk létre, magunkból kell kicsiholnunk? Élethosszig tartó folyamat eredményeként kell kifejlesztenünk? Nem, nem és nem! A Biblia szerint **kizárólag** Isten ajándékaként nyerhetjük el. Itt **természetfeletti** műről van szó, olyan dolgról, ami nem áll a halandó hatalmában. Ez az új gondolkodásmód kizárólag Isten ajándéka, amit csakis hit által, Jézus Krisztus ajándékaként fogadhatunk el! Nincs más út. Semmiféle emberi erőfeszítés nem teheti szentté a bűnöst! Semmiféle fegyelem nem képes a testi gondolkodásmódot lelki gondolkodásmóddá alakítani. Ez kizárólag Isten Jézus Krisztusban megvalósuló munkája.

„Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát... Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.” (János 3:3-5)

Ez a válasz, mégpedig az egyetlen válasz az ember bűn-problémájára. Mindenkinek, aki az örök életben reménykedik, újjá kell születnie, mert ez az egyetlen út a bűn leküzdésére. Méghozzá Lélektől kell újjászületnie. De mit jelent ez? Korábban már kimutattuk, hogy a lélek egyenlő az étellel. **Az ember lelke azonos az ember életével, az Isten Lelke azonos Isten életével.** Jézus szavai szerint az egyetlen út az ember számára a bűn hatalmából való szabadulásra és az Isten országába való bejutásra, ha megkapja Isten Lelkét, azaz Isten életét, ami egy gyökeresen más minőség, mint a mi megromlott életünk.

Sok ember számára botránykő ez a csodálatos igazság. Néhányan tagadják, hogy az ember valóságosan és szó szerint részesülhet Isten életéből. Számukra istenkáromlás, hogy Isten és ember ugyanazon életten osztozzék. Attól tartanak, mindez odavezethet, hogy egyesek elbizácsolják magukat vagy átcsúsznak panteizmusba. Ha azonban Isten Igéje

valamit világosan élénk tár, akkor nem kell félnünk tőle. Sokkal inkább tartanunk kell attól, hogy elvetjük az isteni igazságot! Saját félreértéseinket és téves nézeteinket kell félretennünk, nem pedig Isten Igéjét.

„Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (János 10:10)

„Avagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől kaptatok, és nem a magatokéi vagytok?” (1Korinthus 6:19)

„Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ővele.” (1Korintus 6:17)

„Én őbennük, és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek” (János 17:23)

Számtalan igevers van a Bibliában, ami ezt a nagyszerű igazságot tanítja. A keresztyény ténylegesen, valóságosan Isten gyermeke lesz, mert valóságosan és ténylegesen megkapja Isten életét. Vajon nem ugyanaz történik, mint amikor gyermekünk születik? Fiainkká és lányainkká lesznek pusztán azért, hogy életünket öröklik, ezért hasonlítanak ránk és viselkednek sok tekintetben úgy, mint mi. Isten szava azt mondja, hogy ugyanezen okból viselkedik az ember újjászületése után Istenhez hasonlóan. Isten élete van benne, egy olyan élet, amely soha nem vétkezik:

„Senki sem cselekszik bűnt, aki Istentől született, mert benne marad annak magva, és nem vétkezhet, mert Istentől született.” (1János 3:9)

Ez a valóság! Az ember nem úgy győzi le a bűnt, hogy minden erejét megfeszítve igyekszik a jót tenni vagy a jó mellett dönteni. Nem juthat győzelemre pusztán azért, hogy küzd a kísértés ellen.

„Mert tudom, hogy nem lakik bennem, vagyis az én testemben jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.” (Róma 7:18)

Ezek a módszerek csak frusztráltsághoz vezetnek és teljességgel hiábavalók. Nem vezethetnek győzelemre, mert az ember képtelen saját természete felett győzni. Az egyetlen reménység egy új természet vagy új élet, és pontosan ezt nyerhetjük el, amikor Isten nekünk adja Lelkét. Saját természetét, saját tökéletes életét adja nekünk, amelyet nem kezdhet ki a bűn!

„Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” (Róma 8:2; Károli)

Az ige vagy a Lélek?

Van még egy fontos kérdés, amit meg kell válaszolnunk. Mi az, ami a bűnöst szentté teszi? Isten ígéje vagy Isten Lelke? Vagy talán Isten ígéje ugyanaz, mint Isten Lelke? Jézus így szólt: „*a beszédek, amelyeket mondtam nektek, lélek és élet.*” (János 6:63) Ez ahhoz a feltételezéshez vezethet, hogy Krisztus nem lakik valóságosan a keresztyényekben, és nem Isten valóságos élete egyesül a hívő életével.

Néhány keresztyény azt gondolja, hogy a Biblia olvasása változtatta meg őket. Azt mondják, az igetanulmányozás során olyan gondolatokat nyerünk a Bibliából, amelyek átforgalmazzák eszméinket, és ezáltal a mi gondolataink is **olyanok** lesznek, mint Isten gondolatai. Azt hiszik, ezt jelenti Jézus életét elnyerni. Ez annyit tesz, hogy úgy gondolkodunk, mint Ő. Jézus azonban így szól:

„*Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy vélitek, hogy azokban van az örök életetek...*” (János 5:39a)

Sokan úgy idézik ezt az igehelyet, mintha Jézus arra szólítaná fel a zsidókat, hogy tanulmányozzák a Szentírást. Azonban a mondat kijelentés, nem pedig felszólítás. Jézus itt a zsidóknak azt a már meglévő szokását tette szóvá, hogy kutatják a törvényt és a prófétákat. Ők valóban szerették olvasni az Írásokat, de miért? Úgy gondolták, hogy az Írásokban van az örök élet, és a szavak tanulmányozása által elnyerik Isten áldásait. Jézus azonban így folytatta mondatát, megmutatva ezzel az Írások valódi rendeltetését:

„*...pedig azok rólam tesznek bizonyosságot,*” (János 5:39b)

Ez tehát az írások célja: bizonyosságot tenni Krisztusról. A zsidók azt gondolták, az igék szüntelen olvasása, kívülről való megtanulása révén biztosíthatják örök életüket. De maguk a szavak senkinek nem adhatnak örök életet. A szavak Krisztushoz vezetnek minket. Ő a valóságos Élet, az Egyetlen, aki örök életet adhat. Pál apostol ezt írja: „*Ekként a törvény Krisztushoz vezető mesterünkké lett.*” (Galata 3:24).

Jézus tovább folytatja:

„*de ti nem akartok hozzám jönni, hogy életek legyen!*” (János 5:40)

„*Én vagyok az út, az igazság és az élet,*” (János 14:6)

Micsoda tragikus kép! A zsidók odaadóan tanulmányozták az Írásokat, minden tanítást meg tudtak magyarázni, egész szakaszokat tudtak fejből, belevarrták ruháikba, felírták házaik falára, mégsem fogták fel az olvasottak értelmét! Félreértették és félreértelmezték az Írásokat. Az általuk elsajátított tudás egyetlen célt kellett volna szolgáljon: Krisztushoz vezetni őket. Ragaszkodtak a szavakhoz, amelyek Krisztusról beszéltek, miközben magát Krisztust, az élő Valóságot elutasították. Pál ezt írja:

„*Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.*”
(Galata 3:21)

Ez azonban lehetetlen! Szavak által nem nyerhetünk életet. Még ha kívülről meg is tanuljuk őket, gondolkodunk róluk – bármennyire szépen fejezik ki az igazságot, a szavak nem adhatnak nekünk életet. Csak maga Krisztus, Isten élő Igéje adhat nekünk életet! Nem tanácsok, nevelés vagy gondolataink ösztönzése révén teszi ezt, hanem saját élete magvát ülteti el bennünk. Amikor saját életenergiáját, a szent Lelket nekünk adja, az isteni természet részeseivé, Isten életének részeseivé tesz minket! Ezért mondja Pál, hogy „*a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít*” (2Korinthus 3:6) és „*az Úr [Jézus] pedig a Lélek*” (2Korinthus 3:17).

Az ige nagyon fontos! Tanulmányoznunk kell az Írást, meg kell értenünk, de csak azért, hogy segítsen Krisztust megtalálni, és Őbenne maradni. Igazi életet kizárólag Krisztus adhat nekünk.

II. RÉSZ

**Krisztus
kinyilatkozatta
Istent**

Fedetlen arccal

A bűn egyik legrettenetesebb következménye, hogy az Istenről alkotott képünk eltorzult. Ez az emberi történelem tragédiája, és a megváltás tervének legfőbb célja az istenkép helyreállítása az egész teremtett világegyetemben. E félelmetes romlás tényét már ős-szüleink viselkedésében is tetten érhetjük, miután engedetlenek voltak az Úr iránt:

„Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Fügefalevelet fűztek hát össze, és ágyékkötőket csináltak maguknak. Majd meghallották az ÚR Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt. És elrejtőzött az ember és a felesége az ÚR Isten elől a kert fái közé.” (1Mózes 3:7-8)

Ádámnak és Évának már Isten látogatása előtt volt egy terve. Azt találták ki, hogy összeagatnak néhány fügefalevelet, és eltakarják meztelenségüket, hátha így alkalmassá válhatnak az Isten előtti megálásra. Ámde amikor az Úr megjelent, rájöttek, hogy saját erőfeszítésük alapján soha nem léphetnek eléje. Amikor meghallották a hangját, világossá vált számukra, hogy nyomorult állapotukon nem tudnak túllépni, ezért inkább elmenekültek és elbújtak színe elől.

Vegyük észre, hogy nem Isten űzte el őket, és nem is Ő rejtőzött el előlük. Azért jött, hogy megkeresse az emberpárt. Isten pontosan tudta, mi történt, mit tettek, mégis jött és **kereste** őket. Változott Isten jóindulata irányukban akár egy jottányit is amiatt, hogy ettek a tiltott gyümölcsből? Egy fikarcnyit sem!!! Az igazi szeretet soha nem változik. Egy jó apa szereti gyerekeit, akár jók, akár rosszak, akár hibáznak, akár sikert aratnak – egy apa mindenkor ugyanúgy szeret. Isten kijelenti: *„Mert én, az ÚR, nem változom meg...”* (Malakiás 3:6a) Ő tehát szokásához híven ment Ádámot és Évát meglátogatni, lázadásuktól függetlenül. Isten hozzájuk való viszonyulása nem változott.

Isten elrejtí arcát

Valami viszont történt – ez nem kérdés –, és ez a fordulat a bűn leg súlyosabb, legtragikusabb következménye. Az ember elmenekült és elrejtőzött Isten – Atyja és legjobb Barátja – elől. Erről a változásról, ami az ember Istenhez való viszonyulásában bekövetkezett, más bibliai történetek is tanúskodnak. Nézzük meg például Mózes és Isten találkozását a Sínai-hegyen:

„És amikor dicsőségem elvonul előtted, a köszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engem, de az arcomat nem láthatod.” (2Mózes 33:22-23)

Isten magatartása e találkozás alkalmával jelképes jelentőségű volt. Az Úr – ha szándékában állt volna – dicsőségét eltakarva mutathatott volna Mózesnek valamilyen arcot is. Amikor Jézus megjelent Ábrahámnak két angyalával együtt, Ábrahám láthatta arcát, és nyíltan, szemtől szemben beszélhetett is Vele. Amikor tehát Isten azt mondta Mózesnek, hogy *nem láthatja dicsőségét úgy, hogy életben maradjon*, egy mély, lelki jelentőséggel bíró leckét akart szívünkbe vésni.

„Arcomat azonban nem láthatod, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.” (2Mózes 33:20)

Ez volt a válasz Mózes ama kérésére, hogy: „Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet.” Ez különösen érdekes annak fényében, amit János apostol ír evangéliumának kezdetén:

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (János 1:14)

János azt állítja, mi *láttuk az ő dicsőségét*, Isten ellenben azt mondta Mózesnek, hogy *nem láthatjuk az Ő arcát és dicsőségét; nem láthatja Őt ember úgy, hogy életben maradjon*. Ezért az Úr elrejtette arcát, és Mózesnek csak a hátát mutatta meg. Van néhány lelki tanulság, amit meg kell értenünk ebből. Mi Isten dicsősége? Az Ő jelleme. Mózes ezen tapasztalata által Isten azt akarta megtanítani nekünk, hogy az ember számára lehetetlen teljes valóságában meglátni az Ő jellemét. E tapasztalat megsemmisítő erővel sújtaná le az elbukott embert. Mit tett ezért Isten? Hátulról mutatta meg magát Mózesnek. Mi ebből a tanulság?

A bűnös állapot nemcsak félelmet gerjeszt az emberben Istennel szemben, hanem a Róla alkotott képet is eltorzítja. Amikor Ádám és Éva elrejtőzött Isten elől, Ő előtte semmit nem tett, ami arra ösztönözhetett volna őket, hogy féljenek Tőle. Az Atya hozzájuk való viszonyulása nem változott, ám tragikus módon az ő istenismeretük igen, és mivel a Róla formált képük eltorzult, nem tudtak többé szembenézni Vele!!!

Homályba burkolózva

Isten soha nem változik. Minden nehézségünk e bűnös állapotban, minden Istentől való félelmünk, minden Vele kapcsolatos fenntartásunk abból fakad, hogy félreértjük Őt, nem pedig abból, ki is Ő, és hogyan viszonyul hozzánk valójában. Isten nem szab feltételeket nekünk, mielőtt elfogadna. Nem azt mondja: „Ha nem vagy elég jó, a közelemben se jöhetsz!” Ha mégis így gondolkodunk Istenről, ennek oka, hogy még mindig a hátát nézzük, arcát eddig nem láttuk:

„Akkor azt mondta Salamon: Az ÚR mondta, hogy felhőben kíván lakni.” (1Királyok 8:12)

Ez egy nagyon különös igevers, mivel más szakaszokból úgy tűnik, Isten ragyogó világosságban lakozik. Minden alkalommal, amikor megjelenéséről olvasunk, vakító fény rejti alakját, itt azonban Salamon kijelenti, hogy a „sötétség homályát” (angol KJV fordítás) választotta lakásául. Hogyan értjük ezt? Nyilvánvaló, hogy Isten itt az emberiséggel való kapcsolatáról beszél. Homályba kell burkolóznia, mivel az ember képtelen lenne az Ő teljes dicsőségét szemlélni. Ez az intézkedés nem Isten, hanem az ember korlátoltsága miatt született, és az Istennel kapcsolatos tévképzetei teszik szükségessé.

E torz nézetek oly mélyen belegyökereztek az emberi gondolkodásba, hogy még napjainkban, a legjobb keresztények között is fellelhetők, és számtalan területen mérgezik Istennel való kapcsolatunkat. Az Úr félreismerése a legfőbb tényező, ami hitünket gátolja, és visszatart bennünket áldásainak elnyerésétől.

Istennek mégis sűrű homályban kellett lakoznia az emberrel való kapcsolatában, mivel az ember képtelen lett volna befogadni Isten ismeretét a maga valóságában. Ez a lepel még ma is nagyon sok ember elméjén ott ül, és ez a mi problémánk is. Ugyanakkor 2Korinthus 4-ben olvasunk egy csodálatos kijelentést:

„Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek, akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki Isten képe. Mert nem magunkat hirdetjük, hanem az Úr Jézus Krisztust, magunkat pedig mint a ti szolgáitokat a Jézusért. Mert Isten, aki azt mondta, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott

világosságot a szívünkben, hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.” (2Korinthus 4:3-6)

Amikor Mózes ezt kérte: „*Mutasd meg nekem a te dicsőségedet!*”, Isten így felelt: „*Arcomat... nem láthatod úgy, hogy életben maradj*” – úgyhogy csak hátulról mutatta meg magát neki. Az Újszövetség adja meg ennek lelki magyarázatát. Azt olvassuk, most már lehetséges látni Isten dicsőségét – és életben maradni –, mivel az Atya ezt a dicsőséget Jézus Krisztus arcán kinyilatkoztatta! Átala lehetséges Isten arcára tekinteni és életben maradni. Természetesen, amikor Jézus arcára tekintünk, akkor nem szó szerinti fényességet látunk. Amikor a Biblia a Jézus arcán megnyilatkozó isteni dicsőségről beszél, akkor Isten jellemét és természetét érti alatta. Az Atya viszonyulása az emberiséghez teljes mértékben megmutatkozik Jézus Krisztus „arcán”, azaz életében. Ez a lényeg, és amikor Istent kutatjuk, mindig abban a világosságban kell Őt vizsgálnunk, amely Jézus arcán tündököl, különben téves elképzeléseink lesznek.

Átadott dicsőség

Miután Mózes találkozott Istennel a Sínai-hegyen, különös dolog történt. Úgy tűnik, az Úrral való szoros együttlét révén Mózesre is „át-ragadt” valamennyi az Ő dicsőségéből:

„Amikor Mózes a Sínai-hegyről lejött, kezében volt a bizonyág két táblája. Mikor a hegyről leereszkedett Mózes, nem tudta, hogy arcbőre sugárzik, mivel Istennel beszélt. És amint Áron és Izráel minden fia meglátta, hogy arcbőre sugárzik, féltek közeledni hozzá.” (2Mózes 34:29-30)

A Bibliában sokszor láthatjuk ezen elv működését. Az Isten jellemével kapcsolatos igazságok leplezetten kerülnek az emberek elé, mert képtelenek lennének megérteni. Amíg nem látjuk Jézust úgy, amint van, addig az evangélium számunkra is leplezett marad, és soha nem fogjuk igazán megérteni. Isten azonban Jézus Krisztusban elvette a leplet, így mindenki megláthatja Benne az Ő dicsőségének teljes ragyogását:

„De eltompult az értelmük, mert amikor az Ószövetséget olvassák, ugyanaz a lepel mind e mai napig felfedetlenül rajtuk marad, mivel az csak Krisztusban tűnik el. Mindmáig

*amikor csak olvassák Mózeset, lepel borul a szívükre. De amikor megtérnek az Úrhoz, lehull a lepel. Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan **fedetlen arccal** tükrözzük, és az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre ugyanarra a képre formál át minket.” (2Korinthus 3:14-18)*

Ahogy Jézus arcát leplezetlenül szemléljük, mi is elváltozunk ugyanazon ábrázatra Isten Lelke által. Pontosan ezt teszi értünk: lépésről lépésre tárja fel előttünk Jézus arcát, hogy a lepel lehulljon, és úgy lássuk, értsük Őt, amilyen a valóságban.

Krisztus természete

Miért nem vétkezett Jézus soha?

Miért nem vétkezett Jézus soha, mikor azt látjuk, hogy az összes többi ember vétkezik? Vajon pusztán csak vakszerencse vagy véletlen egybeesés lett volna, hogy az összes valaha élt és élő milliárdok közül csakis egyetlen ember ne kövessen el egyetlen bűnös cselekedetet sem – még csecsemőként sem?

Mindnyájan láhattunk csecsemőket dühbe jönni, és tudjuk, hogy már azelőtt megjelennek bennük az önző magatartás csírái, mielőtt értelmük nyiladozni kezdene. Vajon Jézus viselkedése is mutatott ilyen jegyeket?

Ha Ő is ugyanolyan bűnös viselkedési formákat produkált volna kisgyermekként (mint pl. önző magatartás, hiszti, dühroham stb.), akkor ezzel bizonyította volna, hogy Neki is ugyanolyan szennyezett lelki természete van, mint nekünk, és az ő gondolkodásmódja is megújulásra szorul. Vagyis Neki is újjá kellett volna születnie.

Igaz ugyan, hogy egy csecsemő nem képes tudatosan vétkezni, és ezért nem is lehet bűnnel vádolni. Azonban ők is képesek arra, hogy helytelen viselkedésükkel kimutassák: a gonoszságra való hajlam velük született és a születés pillanatától fogva romlott természettel indulnak.

Mivel azonban Jézus soha nem vétkezett, bizonyos, hogy volt benne valami, amivel senki más nem rendelkezett. Semmi nem történhet véletlenül, mindennek oka van. De mitől volt más Krisztus?

Testi és lelki természet

Először is tisztázzunk egy alapvető igazságot: A világon minden embernek van egy testi, anyagi természete, melyet genetikai öröksége és fizikai jellemzői határoznak meg. Azonban mindnyájunknak van ezen kívül egy másik, lelki természete is, amely viszont a lélek állapotától függ.

Az emberi test romlott, bukott természettel bír. Genetikailag öröklődő gyengeségei és hajlamai vannak. Ugyanakkor az ember lelki természete is romlott. Elméje, lelke teljes mértékben önző, és természetszerűleg fakad belőle az énközpontú magatartás. A bűn nem genetikai eredetű, hanem a gondolkodásmódból fakad, a lélek, az elme állapotának függvénye.

Az önzés forrása

Az egyetlen, önzetlen természetű személy az egész világegyetemben: Isten. Amikor a Fiú megszületett, Isten ugyanezt az önzetlen természetet adta tovább Neki, aki Atyja tulajdon életét és természetét örökölte.

„az élet megjelent, láttuk, tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk” (1János 1:2)

Így tehát összesen két lény van az egész világegyetemben, akikről elmondható, hogy természet szerint önzetlenek: Isten és az ő Fia. Minden teremtetett lény csak úgy lehet önzetlen, ha a Lélek által egyesül Istennel. Ezen egység nélkül minden teremtmény természetszerűleg önző és énközpontú.

Az önzés azonban nem a test függvénye. Az önzés nem ott kezdődik, hogyan viselkedik valaki, vagy hogyan viszonyul a törvényhez. Az önzés olyan jellemző, amely belülről, az emberi elméből fakad, és amely minden embernek természetszerűleg sajátja, amíg Isten Lelkétől különváltan él. Még ha valaki képes lenne is megtanulni a törvény iránti engedelmességet, akkor sem válna önzetlenné.

A nevelés senkit sem tehet önzetlenné, sőt, a Biblia tanulmányozása és a törvényről való gondolkodás sem. Egyedül az Istennel való egyesülés képes bárkit is önzetlenné tenni. Ha tehát Jézusnak nem lett volna természetéből fakadóan jó természete, akkor mindenfajta nevelés hiábavalónak bizonyult volna, hogy önzetlenségre, jóságra bírja.

Ezen a ponton egyesek talán azt mondják, Ő csak azért volt jó, mert Atyja Lelke töltötte be; Ő maga azonban természete szerint ugyanolyan önző és romlott volt, mint minden más ember. Nos, ez egy teljesen téves elgondolás! Ha valóban így lenne, akkor honnan jött az önzés és a romlottság? Jézus Ádám testét örökölte ugyan, de Ádám gondolkodását nem.

Krisztus istensége

Amikor Földünkre jött, Jézus megüresítette önmagát isteni erejétől és dicsőségétől. Mi maradt meg akkor Isten Fiából? Mitől volt még mindig Isten Fia?

Vannak egyesek, akik odáig merészkednek, hogy kijelentik: Jézus letette hatalmát, dicsőségét, gondolkodását, letette természetét és jellemét – de akkor mi az, ami a mennyből jött? Mi maradt Isten Fiából? Ezen elmélet szerint Ő mindent letett! Ami megmaradt, csupán egy név volt, de ez is csak egy hamis név lehetett, hiszen **semmi** sem maradt meg abból, amit ez a név eredetileg magában foglalt.

Nos, ha ez igaz lenne, akkor ebből egyenesen következik az a gondolat, hogy Jézus valójában nem Isten Fia; és Isten tulajdonképpen ugyanezzel az erővel bármelyik emberi csecsemőt kiválaszthatta volna, hogy megtegye vele azt, amit Krisztussal megtett.

Azok, akik ebben az elméletben hisznek, tulajdonképpen semmissé tették azt az igazságot, miszerint Jézus Isten Fia. Sose feledjük: az istenség nem csupán **hatalom**; hanem magában foglalja az isteni **természetet** is.

Az isteni **hatalom** azzal a mindenható képességgel van összefüggésben, melyből fakadóan Isten bármit véghezvihet: csodákat művelhet, világokat teremthet, és leronthatja Sátán minden fondorkodását. Jézus minden ilyen képességet maga mögött hagyott, amikor emberré lett. (Filippi 2:5-8)

Az isteni **természet** ezzel szemben olyan létminőség, amelyet egyedül Isten és az Ő Fia birtokol. Esetükben eleve adott tulajdonságról van szó, de mindazok is részesülhetnek belőle, akik befogadják Krisztus életét. Ez a minőség Isten természetének olyan vonatkozása, amely viszonyulását tekintve teljes mértékben megkülönbözteti Őt minden teremtménytől. Amikor Jézus eljött a Földre, ezt az isteni természetet nem tette le.

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (János 1:14)

Isten jó, Ő az abszolút jóság. Ez azt jelenti, hogy minden érzése, gondolata teljes mértékben a szereteten és az önzetlenségen alapul. Mindnyájan tisztában vagyunk ezzel az igazsággal. Istennek ez a tulajdonsága nem az erején, és nem is a tudásán nyugszik. Ez Isten természetének lényege. A Biblia ugyanis azt mondja nekünk, hogy „*Isten szeretet*”. Azonosítja Istent a szeretettel. Ez az a lényegi minőség, a legalapvetőbb tulajdonság, ami legélesebben megkülönbözteti az istenséget a teremtménytől.

Az istenség legfőbb vonása – sokak vélekedésével ellentétben – nem a **hatalom**. Ha ez így volna, akkor Sátán biztosan közelebb áll az isteni létformához, mint az ember, mivel ő sokkal hatalmasabb. Az istenség legfőbb jellemzője az, hogy Isten tökéletesen jó. Ő maga a hamisítatlan, kristálytisza szeretet.

Jézusra, mint Isten Fiára a Földön is jellemző volt ez a (lelki) isteni természet, amely tökéletesen egyesült Ádám bukott (testi) természetével. Isten Fiaként az isteni természet jog szerint és születése nyomán is az Övé volt. Ő Isten Fia volt! Természetéből fakadóan minden érzése, minden szívdobbanása a jóság, a szeretet és az igazságosság gyakorlására készítette.

Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy Isten **ereje** is mindenkor rendelkezésre állt, hiszen e hatalom híján nem lett volna képes a jóra való készítetéseket a gyakorlatba átültetni. Bár Ő önmagában is jó volt, mégis részesülnie kellett a szent Lélek keresztségében, mert szüksége volt Atyja erejére, hogy véghezvigye szíve gondolatait.

Egy bizonyos értelemben Krisztusnak le kellett ereszkednie a mi szintünkre. Felvette testi természetünket – amelyet megerőtlenített 4000 év romlása és leépülése –, minden kívánságával együtt. Ebben a tekintetben valóban teljesen a mi szintünkre alázta magát. De vajon hogyan tudott volna segíteni nekünk, ha nemcsak testileg, de lelkileg is pontosan ugyanabba a helyzetbe kerül mint mi? Ki tudja-e húzni az egyik ember a másikat a futóhomokból, ha mindketten elsüllyedtek? Nem, ez lehetetlen! Jézusnak lelkileg szilárd talajon kellett állnia, még ha testileg a mi szintünkre ereszkedett is. Birtokolt valamit, amivel föl-emelhetett minket, s ami az emberből – természeténél fogva – hiányzott, mert nincsen bennünk semmi jó. Isteni természetet kellett az emberibe oltania, ezt azonban csak úgy tudta megtenni, ha Ő maga is isteni volt. Önmagában egyesítette az istenit az emberivel, ezáltal Isten fiává emelte az embert.

Nem azért jött a Földre, hogy megtanítsa az embereket, hogyan fogadják be a szent Lelket. Ezt bárki más is megtehetné volna. Azonban Isten Fia volt az egyetlen, aki emberré válva is isteni lény maradt – Isten és ember volt egy személyben. Pontosán erre volt szükség az emberiség megmentése érdekében.

Kísérhető-e az isteni természet?

Egy isteni *erőkkkel* rendelkező elmét nem lehet megkísérteni, hiszen kezdettől fogva tudja a véget. Azonban az isteni elme is kísérhetővé válik abban az esetben, ha meg van fosztva hatalmától, és nem láthatja a jövődőt, illetve nem mindentudó többé. Meg lehet kísérteni, hogy az önzés útját válassza az önfeláldozás útja helyett.

Fontos igazság, hogy a gonoszság gyökere az önzés; míg az isteni természetet a szeretet és a tökéletes önzetlenség jellemzi. Jézus – születése pillanatától – természet szerint önzetlen volt. De akkor miért kísértette Őt egyáltalán az ördög? Nem arra próbálta rávenni egész életében, hogy valami kirívóan önző dolgot cselekedjen, hanem csak arra, hogy lépjen rá az önrendelkezés ösvényére. Egyszerűbben fogalmazva: Olyasmire próbálta rávenni Jézust, ami kifejezetten az ő akarata volt, nem pedig az Atyáé – még ha jó dologról volt is szó. De végeredményben ez is csak én-középpontúsághoz vezetett volna, ami Sátán uralmának alapja.

A három pusztai megkísértés jól szemlélteti, hogyan próbálta Sátán rávenni Krisztust arra, hogy vétkezzen.

Először azzal kísértette, hogy változtassa a köveket kenyérré. Ez első látásra nem tűnik önző dolognak. De ha közelebről megvizsgáljuk, ez azt jelentette volna, hogy Jézus a saját elhatározásából cselekszik, az Atya vezetése nélkül. Tulajdonképpen Sátán arra biztatta, legyen a saját Istene. Jézus erre azt felelte Sátánnak, hogy az ember nem csupán kenyérrrel, hanem minden, Isten szájából származó igével él. Istennek kell irányítania az ember életének minden vonatkozását; az ember nem hozhat egyéni döntéseket.

Ezután Sátán azzal kísértette meg Jézust, hogy ugorjon le a templom tetejéről, tegyen csodát és ezáltal bizonyítsa, hogy Ő Isten Fia. De ez is csak Jézus döntése lett volna, nem pedig Istené. A kísértés tehát ismét arra irányult, hogy Isten vezetése nélkül cselekedjen.

Sátán végül felkínálta Jézusnak az egész világ feletti uralmat – elég, ha Jézus leborul előtte, akkor nem kell szenvednie és meghalnia. Olyan utat ajánlott Jézusnak a világ feletti uralom megszerzésére, amely eltért az Isten által rendelt ösvénytől. Jézus azonban azonnal elhárította ezt a gondolatot.

A Biblia csupán két helyen mutatja be Jézust úgy, mint aki saját

akarásával küzdött: a Getsemáne-kertben és a Golgotán. Soha máskor nem látjuk, hogy életében bármikor is vívódott volna az Atya akarásával. De még ekkor is ezt mondta: „*Atyám, ha lehetséges, müljék el tőlem ez a pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.*” Vajon az önzés útját kereste volna? Nem. Csak ennyit mondott: „Ha van más módja is, hogy megmentsem őket, anélkül, hogy elszakadjak tőled, akkor kérlek, inkább legyen úgy!” Ebben semmi önzés nem volt. Ha van könnyebb út, akkor miért kellene a nehezebbet választania? Ismét azt látjuk, hogy a kísértés arra irányult, inkább a maga útját válassza, ne pedig az Atyáét. Nem önzésről van tehát szó, hanem csupán maga választotta útról.

És éppen ez volt Lucifer lázadásának gyökere. Az önzés azt jelenti, hogy inkább magamra gondolok, mintsem másokra. Az önhatalmúság és önrendelkezés pedig azt jelenti, hogy a saját utamat választom Isten útja helyett. Ez akkor is lázadásnak minősül, ha jótettről van szó. A gonosz gyökere nem a rossz cselekedet, hanem az Istentől függetlenül meghozott döntés. A probléma a hittel kapcsolatos, pontosabban annak hiánya, ti. jobban megbízom a magam bölcsességében, mint Istenében. Még ha „jót” is teszek másokért, de önhatalmúlag, bűnt követek el.

Vajon Jézus küzdött-e valaha is a paráznság kísértésével? Vajon a teste olyan erővel vonta őt a bujaság felé, hogy hideg zuhanyra volt szüksége a lecsillapodáshoz? Vajon küzdött az ellen, hogy kétértelmű utalásokat tegyen Máriának és Mártának, vagy hogy illetlen helyeken fogdossa őket? Ó, dehogy! Távolságra legyen!!! Mégis vannak, akik azt gondolják, Jézust ugyanazok a kísértések környékezték meg, ugyanolyan intenzitással, mint minket. A Biblia szerint azonban Jézus **gyűlölte** a hamisságot. Őt egyáltalán nem vonzotta a bűn.

„*Szeretted az igazságot, és gyűlölted a gonoszságot, ezért kent fel téged Isten, a te Istened az öröm olajával társaid fölé.*”
(Zsidók 1:9)

Természetesen a Biblia azt is mondja, hogy Ő mindenben megkísértett, hozzánk hasonlóan. Azonban alapos átgondolás után teljesen világossá válik, hogy Ő az elvek szintjén, nem a kísértések részleteiben szenvedte el hozzánk hasonlóan a kísértéseket.

Lehetséges ugyanis, hogy két embert ugyanaz a kísértés éri, de míg az egyik képtelen ellenállni, a másiknak ez semmiféle problémát nem

jelent. Tehát pusztán az, hogy Jézusnak ugyanazon kísértésekkel kellett szembenéznie, mint nekünk, egyáltalán nem jelenti azt, hogy ugyanolyan küzdelmet kellett vívnia ellenük.

Mikor válik egy kísértés igazán erőssé? Akkor, amikor még csak átfut az agyunkon, vagy amikor már a lehetőségekről kezdünk gondolkodni?

„Hanem mindenki kísértésbe esik, amikor vonja és csábítja tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogva bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutva halált nemz.” (Jakab 1:14-15)

Amikor egy férfi rátekint egy szép nőre, akkor vajon azonnal erős késztetést érez arra, hogy lefeküdjön vele, vagy csak akkor, amikor már azt kezdi latolgatni magában, mi lenne, ha összejönnének? Aki becsületesen gondolkodik, tudja a választ. A kísértések csak akkor kapnak erőre, ha elkezdünk azon töprengeni, mi is történne, ha belemennénk. Amíg valaki határozottan ellenáll, addig az a dolog gyakorlatilag nem jelent számára kísértést.

Gondoljunk csak arra, mit mondott József Potifár feleségének, és hasonlítsuk össze azzal, amikor Dávid Betsabéval vétkezett! A kísértés sikeresen beférkőzött Dávid gondolataiba, miközben ő a tetőn sétált, és szemeit felebarátjának gyönyörű feleségén legettelve azon gondolkozott, mi történhetne közöttük. Nem így József esetében! Ő egy pillanatra sem játszott el azzal a gondolattal, milyen lenne lefeküdni ura feleségével.

Vajon Jézus eljátszott valaha is a vétkezés gondolatával? Adott-e valaha is teret annak a lehetőségnek, hogy helytelenül cselekedjen? Nem, nem, soha!!! Egészen nyilvánvaló tehát, hogy azon kísértésekben, amelyek minket gyakorta körülvesznek, Jézus soha nem élt át olyan küzdelmeket, mint mi.

Igaz ugyan, hogy Jézusnak le kellett győznie a bűnt. Hiszen ezt a győzelmet nekünk kellett adnia. De ez nem jelenti azt, hogy ugyanúgy kellett küzdenie a bűn ellen, mint nekünk. Miért nem? Mert Ő nem azért jött, hogy a bűn elleni küzdelemre tanítson, hanem hogy győzelmet adjon. Neki „egyszerűen csak” győznie kellett a bűn felett, ez minden! Nem az számít tehát, hogyan szerezte meg ezt a győzelmet, hanem az, hogy Ő most saját, bűn felett győzelmes életét kínálja nekünk!

Teljesen emberi – teljesen isteni

Jézus Krisztus, Isten Fia eljött Földünkre, hogy emberré legyen. Ő száz százalékgig emberré lett, ugyanakkor teljes mértékben isteni maradt. A keresztények kezdettől fogva ezt az igazságot hirdetik, és a legtöbben ma is rendíthetetlen oszlopként ragaszkodnak hozzá.

Első ránézésre úgy tűnik, ez az elgondolás egy feloldhatatlan ellentmondás. A legtöbb keresztény elintézi annyival, hogy ez titok, amit nem kell megértenünk; elég, ha hittel elfogadjuk. Csakhogy ez az igazság – Jézus teljes istenségének és teljes emberi mivoltának összekapcsolódása – kulcsfontosságú a megváltás tervében. Ha nem értjük, hogyan lehetett Jézus teljesen ember és ugyanakkor teljesen isteni, akkor a megváltás terve is felfoghatatlan titok marad előttünk.

Az emberiség elbukott Ádámban

Amikor Ádám elfordult Istentől, az egész emberi fajt magával sodorta. Az egész emberiség vetette el Istent, mivel az az egyetlen ember tartalmazta az egész emberiséget. A bukás pillanatában Ádám volt a teljes emberi faj, és mivel mindnyájan az ő életét örököltük, döntése mindnyájunkra kihatott. Ádám Sátán életfilozófiáját fogadta el – az Istentől való függetlenséget – és ezzel az emberi fajt Sátán felségterületére helyezte. Ettől fogva Ádám minden utódja Sátán oldalán foglalt helyet a küzdelemben, ősatyánk ugyanis oda helyezett minket.

Ahhoz, hogy megérthessük, mit tett Jézus megmentésünkért, és milyen feltételeknek kellett megfelelnie, hogy egyáltalán megmenthesen bennünket, egy pillanatra vegyük ki Jézust a képből, és gondoljuk végig az emberiség állapotát Ádám bukása után!

Amikor Ádám Sátán felségterületére helyezte az emberiséget, csak egy dolgot kellett volna tennie, hogy visszafordítsa a kialakult helyzetet: úgy kellett volna döntenie, hogy visszatér Istenhez. Ez nagyon egyszerűen hangzik, de ne feledjük: egyetlen teremtmény sem képes Istenhez fordulni, hacsak Isten Lelke nem munkálkodik az illetőben. Jézus azt tanította, hogy egyedül Isten jó (Máté 19:17), ezért Isten Lelke nélkül egyetlen teremtmény sem lehet jó, még vágyai szintjén sem. Isten befolyása nélkül természetesen félünk Istentől, és nem kíván-

kozunk a Vele való egységre. Amikor Ádám az Istentől való függetlenséget választotta, ezzel az egész leendő emberiség állapotát meghatározta. Az emberiség helyzete tulajdonképpen ugyanolyan lett, mint Sátán helyzete: elszakadt Istentől és az Ő Lelkének befolyásától, és képtelenné vált arra, hogy visszafordítsa döntését.

„Mert a test szerinti gondolkozás ellenséges Istennel szemben, mivel nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.” (Róma 8:7)

Az emberiség egyetlen reménye

Az emberiségnek csupán egyetlen reménye maradt: Ha létezne egy Ádám nemzetségéből származó ember, aki abban a helyzetben, amibe Ádám helyezte az emberiséget (ti. Istentől elszakadt állapotban), mégis képes lenne önkéntes döntést hozni, hogy visszatér Istenhez; nos, akkor ez az ember saját emberi életét képes lenne újra összekapcsolni Istennel. Csakhogy ezt a bravúrt nem elég saját magáért végrehajtania, hanem arra is képesnek kell lennie, hogy saját életét – ami már újraegyesült Istennel – az összes többi embernek átadja.

Ez az utolsó momentum egy egész könyvnyi magyarázatot igényel. Ez a megváltás tervének legfontosabb eleme, mégis ezt értik legkevésbé. Az egész megváltási terv arról szól, hogyan egyesíti Isten újra önmagával az emberi fajt. Csakhogy ezt az ember belegegyezése nélkül nem teheti meg, kezdetben ugyanis az ember döntött úgy, hogy függetlenedik Istentől. Mivel Isten kormányzata a szabadság – a szabad akarat és szabad választás – elvén alapul, Isten nem avatkozhat bele az ember döntésébe. Ahhoz, hogy Isten ismét egységbe kerülhessen az emberrel, az ember önkéntes döntésére van szükség; csakhogy az ember – Isten nélkül – nem képes ezt a döntést meghozni.

Egyedül Isten jó

Jézus azt tanította, hogy egyedül Isten jó. Ha belegondolunk, beláthatjuk, hogy ez egy abszolút igazság. A világegyetem teremtményei csak úgy lehetnek jók, hogy egységben vannak Istennel. Ha Isten más módon – saját életétől és jelenlététől függetlenül – ruházná fel teremtményeit jósággal, akkor Jézus alábbi kijelentése nem lenne igaz:

„Ő pedig így felelt: Miért kérdezel engem a jó felől? Senki sem

jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” (Máté 19:17)

Nem azt mondta, hogy a jónak csupán egyetlen forrása van – mint-ha Isten önmagából jóságot adhatna az embereknek. Nem, hanem azt mondta, hogy Istenen kívül senki sem jó! Jelenések könyve szerint az Isten trónja körül álló angyalok – más szavakkal ugyan – szintén erről az igazságról tanúskodnak:

„Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent! Mert a pogányok eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert igazságos ítéleteid nyilvánvalóvá lettek.” (Jelenések 15:4)

Egyedül Isten jó, egyedül Isten szent! Ezért tudhatjuk, hogy bárhol, ahol valódi jóságot találunk, ott Isten van jelen. Bár a Biblia néhány helyen „jónak” nevez egyes embereket, ez azért lehetséges, mert szent Lelke által maga Isten volt jelen bennük.

Jézus jó?

Felmerül a kérdés, hogy amikor a Biblia azt mondja, egyedül Isten jó, ez magában foglalja Isten egyszülött Fiát is? A Biblia azt tanítja, hogy Jézus az Atya „dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása” (Zsidók 1:3). Ő pontosan olyan, mint Atyja. János evangéliuma leírja, hogy ez a tény Jézus testté lételével sem változott:

„Jézus így válaszolt: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki látott engem, látta az Atyát. Hogyan mondhatod, hogy »mutasd meg nekünk az Atyát«?” (János 14:9)

Jézus Istentől született, és Ő az egyetlen lény az egész világegyetemben, aki így jött létre. Öröklött természete magától értetődően hordozza Atyja vonásait, beleértve a jóságot és a szeretetet is. Ezért tudta tökéletesen képviselni Istent földi élete során, mivel természete szerint isten, így Isten természetének és jellemének minden vonása megtalálható Benne.

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (János 1:14)

A Jézusban megmutatkozó dicsőség az Atya egyszülöttjének dicső-

sége volt. Más szóval: ilyen dicsőséget sehol máshol nem találunk, **csakis** Isten egyszülött Fiában!

Amikor tehát Jézus azt mondta a gazdag ifjúnak, hogy „*senki sem jó, csak egy, az Isten*”, ezzel nem azt akarta sugallni, hogy Ő maga ne lenne jó. Ellenkezőleg, arra akarta ösztönözni a fiatalembert, hogy gondolkodjon el, Kivel van dolga. Ha Jézusban valódi jóságot fedezett fel, akkor ez azt jelenti, hogy Benne valódi istenség volt. Ő természet szerint ténylegesen isten volt! Ezt akarta az ifjúval megértetni.

A kulcs az isteni természet

Ezért volt lehetséges Jézus számára, hogy – az ember állapotába helyezkedve – teljesen elszakadjon Istentől, és mégis az Isten iránti hűséget válassza. Ő ugyanis önmagában is jó volt! Jézus nem pusztán a szent lélek jelenléte által volt jó; ellentétben velünk, teremtményekkel, akik csak akkor tudunk jók lenni, ha a szent lélek bennünk lakik. Jézus Isten Fia, Ő maga a jóság forrása! Még ha vissza is vonja Isten az Ő Lelkét Tőle, akkor is jó marad, mert Isten jó.

Az isteni természet minden körülmények között jó, sőt az egész világegyetemben ez az egyetlen jó – ezért volt szüksége az embernek isteni megváltóra. Senki más nem tudott volna megmenteni bennünket, még a legszentségesebb angyal sem, ugyanis egy angyal Istentől elszakadva ugyanúgy gonosszá vált volna. Lucifer története pontosan ezt az igazságot példázza.

Krisztus számára nem volt kegyelem

Jézus tehát az emberiség helyébe állt a kereszten. Csakhogy nem a kegyelem alatt álló emberiség helyébe! A kegyelem Jézus Krisztus által lett, Jézus kegyelme viszont a kereszten végzett munkáján alapul. Amikor a keresztet vállalta, Jézus számára nem volt elérhető ez a kegyelmi státusz. Ő nem a kegyelemmel elegyített helyzetünkbe lépett, hanem abba, amit Ádám döntése révén érdemeltünk: elszakadva Istentől, és megfosztva a szent lélek segítségétől. Ez volt a kereszten elhangzott, félelmes kiáltásának értelme: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*”

És bár Isten teljesen elhagyta, Jézus mégis képes volt az Isten iránti hűséget választani. Ez csakis azért volt lehetséges, mert Ő természete

szerint jó volt – teljesen isteni. Bár Isten visszavonta Lelkét és jelenlétét, Jézus mégsem lépett az önvédelem útjára. Egy teremtmény – aki „másodkézből”, vagyis a szent lélek benne lakozása által nyer jóságot – bizonyosan ezt az utat választotta volna. Jézus azonban Isten Fia volt, és öröklött jósága által emberként is jó maradhatott. Isteni természetével kivívta a győzelmet az elbukott emberi testben, és így helyre tudta állítani az emberiség Istenhez való viszonyát.

Mindemellett Krisztus győzelmének áldásai már a bűnesettől fogva hatottak az emberiségre. Jézus *a Bárány, akit a világ megalapítása óta megöltek* (Jelenések 13:8; Csia). Amint az ember vétkezett, Krisztus áldozatának áldásai azonnal elkezdtek hatni a világra – évezredekkel halála megvalósulása előtt. Ez a tény ugyanakkor mégsem csökkenti annak szükségességét, hogy Krisztusnak ténylegesen meg kellett halnia, és abba az állapotba kellett kerülnie, ami az embernek járt volna. Isten erre tett ígéretet kezdetben, és Jézusnak minden vonatkozásában valóra kellett váltania ezt az ígéretet azáltal, hogy teljes mértékben az ember helyébe áll.

Teljesen emberi

Nyilvánvaló, hogy Jézusnak teljesen emberré kellett lennie, különben nem léphetett volna az ember helyébe, hogy visszavegye az emberiséget Istenhez. Kezdetben egy ember döntése miatt szakadtunk el Istentől, és csak egy másik ember fordíthatta vissza ezt a döntést. Jézusnak azonban többet kellett tennie annál, hogy pusztán emberré váljon. Emberként, Ádám leszármazottjaként abban a helyzetben kellett jól döntenie, amelybe ősatyánk hozta fajunkat.

Őt ugyanazok a korlátok és hátrányok akadályozták, amelyek az elbukott, elkorcsosult emberiséget jellemzik; ez az ádám örökség. Ráadásul a próba legkritikusabb pillanatában nem élvezhette Isten Lelkének támogatását, és teljesen el kellett szakadnia Istentől. A bűn juttatta ide az emberiséget, és Jézusnak ebbe a mélységbe kellett leszállnia, hogy megmenthessen minket.

Teljesen isteni

Ugyanakkor azt is látjuk, hogy Jézusnak egyúttal teljesen isteninek kellett lennie – abban az értelemben, hogy lelki természete szerint Is-

ten természetével bírt. Ez feltétlenül szükséges volt ahhoz, hogy az Atyától elszakadva is képes legyen a jót választani. Isteni természete elengedhetetlen volt megmentésünkhöz. Enélkül nem tudott volna megváltani bennünket. Teljesen emberinek és teljesen isteninek kellett lennie tehát.

Gondoljunk végig még egy dolgot: Amikor azt mondjuk, hogy Jézus teljesen isteni volt, ez vajon azt jelenti, hogy Ő az istenség minden hatalmával rendelkezett önmagában? Az imént már láttuk, hogy az Isten természetét jellemző végtelen jóság megvolt Benne – és ennek így is kellett lennie. Ez a tény nem csorbította emberi mivoltát. Ez egyszerűen azt jelentette, hogy jó ember volt. Minden más értelemben viszont az emberiség képességeire és erőforrásaira szorítkozott, csak természet szerint volt jó – ez a lényeges különbség.

Akkor nem rendelkezett a többi isteni képességgel, úgymint a mindenhatóság, mindentudás és mindenütt jelenvalóság? Ha így lett volna, akkor hogyan lehetett volna teljesen emberi? Az emberi lét magában foglal bizonyos korlátokat. Továbbá, ha Jézus mindenható lett volna, és minden tudás birtokában állt volna, akkor hogyan értelmezzük azt, hogy a kereszten elhagyta Őt Isten?

Isteni hatalmát félretette

Jézus valójában félretette isteni hatalmát és dicsőségét. Emberként jött Földünkre, az emberi lét minden korlátozását vállalva. Ő *asszonytól lett* (Galata 4:4), és testében ő is attól a genetikai romlástól szenvedett, amelyet Ádám bukása hozott az emberiségre, illetve eljövetelekor már négyezer éve halmozódott. Genetikai örökségét tekintve teljes mértékben közülünk való volt, valóban Ádám nemzetségéhez tartozott.

A megváltás tervét csak bizonyos korlátozásokkal, és világosan kijelölt határok mentén lehetett végrehajtani. Erre azért volt szükség, hogy Isten eljárása tisztességesnek és igazságosnak bizonyuljon az egész világegyetem előtt – ideértve a Luciferrel való bánásmódját is. Isten részéről még csak gyanúja sem lehet csalásnak vagy trükközésnek. Sátán pontosan azzal vádolta Istent, hogy hazug és megbízhatatlan. Az Úr csak úgy tudja cáfolni ezt a vádat, ha minden eljárása áttekinthető és nyílt.

Ha Jézus saját lényében rendelkezett volna a mindenható Isten teljes hatalmával, akkor Jézus szenvedései semmit sem bizonyítottak volna. Könnyen rámondhatta volna bárki, hogy ez csak színlelés vagy szélhámosság volt, amolyan komédia. Ha Sátán vádat emel emiatt, hogyan bizonyíthatta volna Isten ennek ellenkezőjét? Mi alapján tudhatnánk, hogy nem csak színjáték volt? Ha Isten úgy dönt, hogy csak szerepet játszik, ugyan melyik teremtmény jön rá, hogy ez nem valószínűség? Senki sem okosabb Istennél, és hatalmával semmi sem ér fel.

Ha Jézus emberként is a Mindenható erejével bírt volna, akkor Sátán bizonyosan azt állította volna, hogy Isten Fia soha nem lett teljesen emberré. Márpedig ha győzelmét nem csupán emberi képességekkel vívta ki, nem képviselheti az emberiséget, nem emberként győzött, hanem emberi testet öltött Istenként. Hogyan győzhetne meg minket ennek ellenkezőjéről?

Erre mondhatná valaki, hogy bízunk kell Istenben, és ez rendjén is van. Csakhogy az Istenben való bizalmunk azon alapul, hogy szavahihetőnek bizonyul előttünk, Sátánról pedig kiderül, hogy hazug. De hogyan bizonyosodhatunk meg e dolgok felől? Hol tárta fel Isten a bizonyítékot? A válasz a Golgotán van: Isten és Fia hatalmas áldozata, Jézus halála a bizonyíték. Ha ezen áldozat kapcsán akár csak a legcsekélyebb gyanú is felmerülhet, hogy ez csak szélhámosság volt, egy „isteni színjáték”, akkor pontosan az az esemény veszti erejét, melynek célja éppen az Isten iránti bizalom megalapozása lenne.

Sátán sokféleképpen próbálta már meggyőzni a világot arról, hogy Jézus soha nem halt meg, és a kereszthalál története csak mese. Az emberiség egyetlen reménye az, amit Isten az Ő Fiának szenvedése, halála, feltámadása és mennyei szolgálata által végzett el. Jézusban Isten nem csupán egy erkölcsi tanítót adott nekünk, és nem is pusztán egy jó példaképet. Jézus személyében olyan Üdvözítőt kaptunk, akire nekünk, bűnösöknek, szükségünk volt – aki valóban meg tudta menteni az emberiséget. Ez az az igazság, amely a kereszténységet minden más vallás fölé emeli.

Istennek legyen hála Jézusért!

A megváltás terve

Miért kell a bűnösnek meghalnia?

A fejezet címén gondolkodva sokaknak valószínűleg a népszerű válasz jut eszébe: „Nos, a bűnösnek azért kell meghalnia, mert **a törvény** elítéli, és halállal sújtja őt.” A bűnös halála – úgy tűnik – teljes mértékben és kizárólagosan a törvényhez való viszonyából fakad. Ez az elgondolás mélyen gyökerezik a keresztény gondolkodásban, s bár részben igaz, mégsem tükrözi a teljes valóságot. Gondoljuk csak meg, mi is valójában a törvény. A törvények általában olyan alapelvek vagy szabályok, amelyek meghatározzák a dolgok működését.

Amikor azonban törvényekről beszélünk, akkor kétféle törvényt kell megkülönböztetnünk. Vannak természeti és jogi törvények – a köztük lévő különbség tudatosítása pedig kulcsfontosságú ahhoz, hogy megértsük, miért kell a bűnösnek meghalnia.

Természeti törvények

A természet törvényei esetében nem nehéz belátni, miért fontos ezekkel összhangban működnünk. A szabályok be vannak építve a természetbe: nem tudjuk ezeket sem megváltoztatni, sem módosítani. Egyszerűen csak leírják, hogyan működik a természet. Azért hívjuk őket törvényeknek, mert soha nem változnak, minden esetben ugyanúgy működnek. A természet minden dolgot ezen elvek szerinti működésre kényszerít.

Vegyük például a gravitáció törvényét. Egy bizonyos viselkedést követel meg tőlünk, és tudjuk, ha másként viselkedünk, az súlyos következményekkel jár. Ha ugyanis nem értek egyet a gravitáció törvényével, lehet, hogy egyszer csak gondolok egyet, és lelépek egy tízemeletes bérház tetejéről. Csakhogy hamar kiderül: ha nem élek a gravitáció törvényével összhangban, annak súlyos következményei lesznek rám nézve! Nem lényeges tehát, hogy szeretem-e a természeti törvényeket vagy sem. Ha ugyanis figyelmen kívül hagyom őket, akkor annak szomorú utóhatásai vannak. Ez minden természeti törvényre igaz.

Jogi törvények

A törvények másik csoportját, a jogi törvényeket egy hatalmi szerv fekteti le. Ezek olyan törvények, amelyeket a társadalom – az értelmes együttélés biztosítása érdekében – szükségesnek tart. A jogi törvények népenként és az éppen hatalmon lévő jogalkotó szervként változhatnak. Ezen törvények esetében az engedetlenség nem feltétlenül jár következménnyel. Sok esetben megtörténik, hogy a törvényszegő büntetés nélkül megússza tettét. A jogi törvények betartatása nem magától értetődő, ellentétben a természeti törvényekkel, ahol a következmény elkerülhetetlen. Előbbiek esetében a hatalmi szervnek két dologról kell gondoskodnia: meg kell hoznia a törvényeket, és be is kell tartatnia azokat. Ez utóbbit úgy éri el, hogy büntetéseket szab ki a törvényszegőkre, melyeket azután neki kell végrehajtania.

Általában igaz, hogy a különböző országok jogi törvényeiben sokszor találhatunk hibát, sőt, igazságtalanságot is. A természeti törvények azonban **mind** Istentől származnak és mindig jók. Ő úgy alkotta meg a világegyetemet, hogy a beépített természeti törvények **tökéletes** egyensúlyt és harmóniát biztosítanak minden élőlény számára, örök időken át.

Az erkölcsi törvény természete

Az erkölcsi törvényről általában azt mondják, hogy ez Isten jellemének „szöveges megfogalmazása”. Azonban az a forma, ahogy az erkölcsi törvény a tízparancsolatban megjelenik, nem képes visszaadni Isten jellemének teljességét, ezért pontosabb lenne azt mondani, hogy a tízparancsolat Isten jellemének csak egy „kivonata”, nem pedig pontos leírása. Ugyanakkor, ha igazán megértjük az erkölcsi törvényt – legmélyebb jelentéseit is figyelembe véve –, akkor világosabb képet kapunk arról, milyen is Isten erkölcsi természete. Az erkölcsi törvény írásos formája tehát csak kivonata **az igazi erkölcsi törvénynek, mely Isten maga**. Vagyis nem új szabályt **alkotott** az erkölcsi törvénnyel, hanem csak megfogalmazta számunkra, milyen is Ő, s hogyan kellene élnünk.

Ezzel a törvénnyel összhangban élni annyi, mint Istennel egységben lenni. És mivel Isten az élet, ezért a Vele való egység: egység az étellel. Ha azonban valaki kikerül az erkölcsi törvénnyel való összhangból,

akkor nem lesz többé egységben sem Istennel, sem az étellel. Ennek biztos következménye a halál. Istennek nem kell külön elítélnie vagy megölnie az ilyen embert. Abban a pillanatban, amikor úgy dönt, hogy elválik az élet egyedüli forrásától, Istentől, az ember szükségszerűen halált von magára.

Világosan látható tehát, hogy az erkölcsi törvény természeti törvény. Ezzel összhangban járni: élet. Elhajolni tőle: halál. Nincs szükség ítéletre, nincs szükség kivégzésre. A bűn maga is elvégzi dolgát, ami természetes következménye a törvény működésének.

Hogyan jött be a halál?

Az Édenben Isten ezt mondta Ádámnak a jó és gonosz tudásának fájáról: *„amely napon eszel róla, bizony meghalsz”* (1Mózes 2:17) Sokan ezt úgy értelmezik, hogy Isten azzal fenyegette Ádámot, hogy ha eszik a fáról, Isten kénytelen lesz megölni őt. De valóban erről van itt szó? Isten itt fenyegetőzött vagy jövendőt mondott? Arról beszélt, amit Ő tesz majd, vagy egyszerűen csak fel akarta világosítani Ádámot arról, mi lesz tettének természetes következménye, ha kilép az Istennel való egységből? Pál apostol ezt írja:

„Azért ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenki vétkezett.” (Róma 5:12)

Mit olvasunk? Egy ember által jött be a világra a bűn. A bűn bejövetelel együtt pedig bejött a halál is. Nem Isten hozta tehát a halált az emberre, nem Ő mérte ki ránk ezt az ítéletet: amikor a bűn bejött, a halál tőle elválaszthatatlanul követte azt! Pál azt írja, hogy *„a halál fullánkja pedig a bűn”* (1Korinthus 15:56). Amikor egy méhecske belénk szúrja fullánkját, akkor a benne lévő mérgele kezd testünkben dolgozni. Ha valakit egy skorpió mar meg, az abból származó mérgele a halál magva lesz benne. A mérgele kezd hatni, míg végül beáll a halál. Ezért mondja Pál, hogy a *„halál fullánkja pedig a bűn”*. A bűn megmart minket és belénk engedte halálos mérgele, mely lassan, de biztosan elpusztít minket, s végül élettelenül összeroskadunk.

Pál tehát azt mondja, hogy *Ádám által jött be a bűn, a bűn által pedig a halál. A halál pedig minden emberre elhatott, mivel mindenek vétkeztek.* Minden ember azért hal meg, **mivel** meg van fertőzve a bűn

halálos mérgével (Róma 5:12). Lássuk, Pál hogyan igazolja ezen állítását:

„Mert a törvény előtt is volt bűn a világon, a bűnt azonban nem lehet feltróni, ha nincs törvény.” (Róma 5:13)

Amikor Pál *a törvény előtti* időről beszél, akkor ezt mely korszakra érti? A sínai-hegyi törvényadás előtti időről van itt szó: a világ teremtésétől fogva a Mózesnek adott törvény idejéig. A törvény mindig is létezett (mivel Isten természetét fejezi ki, Isten pedig mindig is létezett), azonban a világ népei előtt rejtve volt, amíg Isten ki nem nyilatkoztatta azt a Sínai-hegyen.

De hogyan folytatja Pál? *„A bűnt azonban nem lehet feltróni, ha nincs törvény.”* Mit akar ezzel mondani? A gondolatmenet lényegileg a következő: A bűn bejött a világba. Az emberek bűnösök lettek. Isten azonban nem rohatta fel nekik bűneiket, nem vádolhatta őket törvénszegéssel. Miért is? Mert még nem lett kinyilatkoztatva a törvény! A törvény nélkül az emberek nem nyerhettek világos képet arról, mi a jó és mi a rossz; és ezért nem lett volna tisztességes feltróni nekik gonosz cselekedeteiket.

„A halál mégis úrrá lett Ádámól Mózesig azokon is, akik nem Ádám esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki az eljövendőnek előképe.” (Róma 5:14)

Noha a törvény – mielőtt Isten kinyilatkoztatta volna – ismeretlen volt az emberek többsége előtt, a halál ebben az időben (Ádámól Mózesig) is uralkodott az embereken. Minden embernek el kellett szenvednie a halált. De mivel a bűn nem számított be nekik, Isten nem ítéltette őket halálra. Hogyan is tehetné volna, hiszen az embereknek nem volt ismeretük a törvényről? Ismeret hiányában pedig nem vétkeztek Ádámhoz hasonlóan – szándékosan ellenszegülve egy kijelentett parancsnak –, mégis meghaltak. Mi okozta akkor halálukat? Nem Isten volt haláluk oka, hanem a bennük lévő bűn ölte meg őket. Bár nem volt világos ismeretük arról, mi a jó és mi a rossz, a bűn állapotában voltak. Ez az ádami örökség termett minden emberben halálhozó gyümölcsöt (vö. Róma 5:21; 7:24; Jakab 1:15). Pál érvelésének pontosan ez a lényege.

Miért volt szükség a jogi törvényre?

Mindezek ellenére tagadhatatlan tény, hogy a Biblia azt is tanítja, az emberek a törvény mércéjével lesznek megmérve, és a törvény szerinti bűnösségük miatt lesznek halálra ítélve.

„Mert Isten minden cselekedetet megítél, minden titkos dologgal együtt, akár jó, akár gonosz az.” (Prédikátor 12:16)

„Úgy szóljatok, és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.” (Jakab 2:12)

Ezekkel egyetemben sok más igevers azt hangsúlyozza, hogy az egyes cselekedeteinknek is jelentősége van, és Isten minden tettet mérlegre tesz az ítéletben. Hogyan illik ez a képbe? Ha a bűn öli meg a hozzá fordulókat, illetve a halál a bűn természetes és elkerülhetetlen **következménye**, akkor miért kell Istennek **büntetést** szabnia ki azokra, akik bünt követnek el? Miért van szükség ítéletre, ami felsorakoztatja és megvizsgálja az emberek tetteit, hogy mindenki *„cselekedetei szerint”* kapja meg jutalmát? Miért nem hagyja Isten magára a haladkló bűnöst, ha tudja, hogy a bűn előbb-utóbb úgyis végez vele? Miért helyezi Isten az egész kérdést jogi keretbe, s miért mond ki jogi törvényeket, hozzájuk tartozó büntetésekkel, ahelyett, hogy hagyná az eseményeket a maguk medrében folyni, míg a bűn el nem végzi pusztító munkáját, megsemmisítve azokat, akik bűnbe estek?

A rómabeliekhez írt levél ad választ kérdéseinkre:

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék. De ahol megnövekedett a bűn, ott bővebben áradt a kegyelem,” (Róma 5:20)

A törvény azzal a céllal jött be, hogy megnövelje, megsokasítsa a bünt. Hogyan? Úgy, hogy ráébreszti az embert, milyen nagy a benne lakozó bűn ereje.

„Akkor hát a jó halálomra lett nekem? Semmiképpen! De azért, hogy a bűn bűn mivolta nyilvánvaló legyen, a jó által a halált munkálja, hogy így a bűn a parancsolat által igen nagy vétékké legyen.” (Róma 7:13)

Összegezzünk: Amikor Ádám vétkezett, a bűn minden emberre elhatott. Ennek eredményeként mindenki belekeveredett valamilyen gonosz cselekedetbe, és végül mindenki meghalt a bűn miatt. A legtöbb

embernek azonban fogalma sem volt arról, milyen rettenetesen bűnös is valójában. Úgy kezdtek gondolkodni a halálról, mint ami az élet természetes velejárója, és nem vették észre az ok-okozati kapcsolatot az általuk élt életforma és a mindenkire elható halál között. Isten – mivel szeretett minket – kellett, hogy találjon egy olyan eszközt, melynek segítségével rádöbbsenheti az embert természetének valódi arcára, és arra, hogy igenis van összefüggés a bennünk rejlő természet és a halál között. Meg kellett tudnunk, hogy a halál okozója a bűn, hogy így a bűn irtózatossá és gyűlöletessé váljon a szemünk előtt. Istennek be kellett vezetnie egy rendszert, hogy „*a bűn a parancsolat által igen nagy vétékké legyen*”. A törvényt jogi formulaként fogalmazta meg, hogy minden ember megérthesse a bűn valódi természetét.

A törvény „felfedezése”

A történet szerint Isaac Newton egyszer egy almafa alatt üldögélt, amikor egy alma a fejére pottyant. A tudós kutakodó elméje előtt ez az egyszerű esemény forradalmi „felfedezésre” nyitott kaput. Így gondolkodott: „Miért esett az alma a fejemre? Miért esett az alma lefelé és nem felfelé?” Amint erről elmélkedett, rájött, hogy a dolgok mindig is így működtek, minden esetben, minden körülmény között. Ez vezette őt a gravitáció törvényének megfogalmazására, és ezért mondjuk, hogy ő fedezte fel ezt a törvényt.

Ez a törvény természetesen már jóval Newton előtt létezett, de amikor felfedezte, mindenki számára újszerű kinyilatkoztatásként hatott. Ő erre a törvényre váratlanul jött rá. Newton ezután szavakban is megfogalmazta ezt a törvényt, a „gravitáció törvényének” nevezve. Ugyanakkor nyilvánvaló tény, hogy a papírra vetett szavak csak leírását adták egy olyan jelenségnek, amely mindig is tapasztalható volt, még mielőtt bárki észrevette volna. Amikor Newton ezt a törvényt szavakban kifejezte, nem alkotott és nem is léptetett hatályba új törvényt. Egyszerűen csak világosabbá és érthetőbbé tette az emberek számára azt, ami már régóta megvolt és működött.

Hasonlóképpen, Isten erkölcsi törvénye mindig is létezett. Az angyalok természetesen engedelmeskedtek neki, anélkül, hogy belegondoltak volna. Lucifer volt az első, aki felfedezte és kimutatta, hogy az angyalok viselkedése mindig arra irányul, hogy Isten akaratát teljesítsék. Így tulajdonképpen azt mondhatjuk, hogy Lucifer „fedezte fel”

az erkölcsi törvényt, és eltökélte magában, hogy nem veti alá magát neki.

Ahhoz azonban, hogy az ember is megértse az erkölcsi törvény működését, ráébredhessen a bűn hatalmára, és megláthassa a bűn és a halál közötti összefüggést, Istennek meg kellett fogalmaznia törvényét, az ember számára érthető, nyelvi keretek között. És pontosan ezt tette a Sínai-hegyen. Egy példázaton keresztül még világosabbá válhat a kép:

Egy példázat

Tegyük fel, hogy van egy embercsoport, amely megrekedt egy hegycsúcson. Körülöttük mindenhol meredek szakadékok, és a hegyről nem lehet lejutni. A szakadékokba letekintve csak sötétség látszik, az alja olyan messze van, hogy látni sem lehet. Valójában a szakadék alja tele van éles sziklakkal, amelyek bárkit porrá zúznak, aki leesik, aki elég bolond ahhoz, hogy leugorjon a csúcstról.

Egy nap feltűnik egy különös alak a semmiből, és arról kezdi győzködni az embereket, hogy lent, a sötétségen túl, egy csodaszép föld terül el, telve minden földi jóval – egy valóságos paradicsom. Arról beszél, hogy ha valaki leugrik, amint átérik a sötétségen, hirtelen lelassul az esése, és pihekönnyen landol az említett paradicsomban. Sőt, a különös idegen még azt is megteszi, hogy leugrik a hegycsúcstról, és drága gyümölcsökkel megrakodva tér vissza. Egyre több ember kezd hallgatni a szavára, és egymás után ugrálnak le.

Van azonban a csoportban valaki, aki pontosan tudja, mi vár az emberekre odalenn. Elkezd rimánkodni nekik, hogy ne ugorjanak le, és figyelmezteti őket, milyen rettenetes sors vár rájuk, ha mégis megteszik. De kérésükre süket fülekre talál, az emberek tovább ugrálnak. Végül a veszélyt ismerő ember elővesz egy pisztolyt, odaáll az egyik szakadék elé, és ezt mondja: „Ha valaki leugrik, azt lelövöm.” Néhányan azonban ennek ellenére is vállalják az ugrást. Ami a lényegét illeti, ezen emberek sorsa már az ugrás pillanatában megpecsételődött – ti meg fognak halni –, a fegyveres mégis mindenki szeme láttára lelövi őket.

Nos, így már más a helyzet. Először az esés következtében haltak meg, most azonban itt van egy fegyveres, aki megöli őket. Az ok-oko-

zati törvény – a gravitáció törvényének – eredményét most egy másik ember hajtja végre azzal, hogy megöli a leugrókat. Az illető olyan rendszert állított fel, amelyben az emberek vagy engedelmeskednek uralmának, vagy elszenvedik a büntetést, amelyet az ok-okozati törvény helyébe lépő rendszer hajt végre rajtuk. Most már jogi törvényről beszélünk („Ne ugorj, különben lelőlek!”), a természeti törvény helyett (ha leugrasz, a gravitáció megöl). A természeti törvény mindig magasabb rendű, hiszen örök érvényű. Az emberek tudatlansága és önpusztító viselkedése miatt azonban a dolgok valódi természetét átlátó fegyveres felállított egy jogi rendszert a természet rendszerén belül, hogy akit lehet, megmentsen a biztos haláltól. Valójában ugyanis csak azokat lövi le, akik amúgy is biztosan meghalának, s amellet, hogy ez irgalmas cselekedet – hiszen ezek az emberek szörnyet halnának a sziklákon – ezzel több jó dolgot is elér:

1. Azok, akik fenn maradtak, félni fognak leugrani. Így talán egy kicsit tovább élhetnek, és van remény, hogy ez idő alatt ők maguk is felismerik a lenti állapotok valódi természetét, és annak a különös alaknak a jellemét, aki megtevesztette őket.
2. Megrövidíti azok szenvedését, akik a sziklákhöz csapódnának ugyan, de nem halnának meg azonnal.

Természetesen ezután mindenki a fegyverestől kezd rettegni. Zsarnoknak fogják bélyegezni, és azt tervezgetik, hogy amikor éppen nem figyeli őket, majd leugranak. Zokon veszik jelenlétét, és azzal vádolják, hogy megfosztja őket a boldogságtól – noha éppen ő az, aki javukat munkálja.

Látjuk a párhuzamot? Isten ezért helyezte a kérdést jogi keretek közé, büntetések terhe mellett. A törvényadással Isten ezt mondta: „Ha leugrasz, lelőlek.” Bár az embereket már korábban is megölte a bűn, ők mégsem látták ezt át, és nem féltek a büntől. Belenyugodtak megromlott életvitelükbe és az azt követő halálba – mint ami az élet természetes velejárója –, és nem látták szükségét, hogy tartsanak a büntől, vagy hogy megjobbítsák útjaikat. Isten ezért léptetett életbe egy jogi rendszert. Egy olyan keretrendszert adott, amelyben ha valaki áthágja a kijelentett törvényeket, akkor Ő maga követeli meg a törvényszegő halálát. Így az emberek félni kezdtek a büntől, mert az a halállal kapcsolódott össze tudatukban, ugyanakkor igyekezetükben, hogy tartózkodjanak tőle, azt is felismerték, milyen mélyen gyökerezik a bűn ter-

mészetükben. Felismerték, hogy természetfeletti segítségre van szükségük, ha valaha is meg akarnak szabadulni tőle, és így a törvény Krisztusra vezérlő tanítómester lett számukra (Galata 3:24).

Sajnos azonban sokan Istent kezdték a probléma valódi forrásának tekinteni, hiszen Ő adta az említett szabályokat, és Ő követelte meg betartásukat, halálbüntetést róva az ellenszegülőkre. Az emberek inkább Istentől akartak szabadulni, semmint bűneiktől; zúgolódtak törvényei miatt, és Őt hibáztatták azért, hogy az engedetleneknek meg kell halniuk. A végeredmény tekintetében azonban mindegy volt, Isten ítéli-e halálra a bűnöst, vagy hagyja, hogy a bűn végezzen vele.

Vegyük például az özönvíz előtti világot vagy Sodoma lakóit. Isten özönvizet, illetve tüzet küldött e két társadalom kiirtására. Ha Isten ezt nem tette volna meg, mi történt volna ezekkel az emberekkel? Néhány éven belül az egész nemzedék amúgy is kipusztult volna! A bennük munkálkodó bűn ugyanúgy megölte volna őket, mint ahogy mindenki mást! Ugyanolyan halottak lennének, mint így, hogy az özönvíz, illetve a tűz vitte őket a sírba. Akkor miért ment elébe Isten ennek az eseménynek azzal, hogy megölte őket? Mit akart ezzel elérni? Egyrészt az elkövetkező nemzedékek előtt kívánta világossá tenni, hová vezet a bűn, s így megtanuljanak félni tőle. Másrészt Istennek határt kellett szabnia a bűnnek, mert különben az emberiséget teljesen hatalmába kerítette volna.

Három szint

Az Istenhez való viszonyulás és a Vele való kapcsolat szempontjából az emberek alapvetően három különböző szinten állhatnak.

1. Az első és legalacsonyabb szinten a gondolkodás mottója: „Ha engedetlen vagyok, Isten megöl.” Ebből fakadóan Istentől és az általa kiszabott büntetésektől félnek, és ezért Őt próbálják meg kiengesztelni. A pogány vallások mind ezen az alapon működnek, és sokszor még az izraeliták istentiszteletének is ugyanez a torz gondolkodás volt a mozgatórugója. Még sajnálatosabb azonban, hogy sok „keresztény” még ma is ugyanezen a primitív szinten áll az istenismeretben. Istent tartják a probléma forrásának, és azt kívánják, bárcsak megváltoztathatnák Őt.
2. A második szinten az emberek többé már nem Istent tartják a

probléma forrásának, hanem saját cselekedeteiket. Isten nem szeretné megölni őket, de ha az emberek nem jobbítják meg cselekedeteiket, akkor kénytelen lesz megtenni. Az igazságszolgáltatás megköveteli, hogy Isten elpusztítsa őket. Azoknak, akik így gondolkodnak, már jobb istenképük van, de még mindig nem látják a probléma valódi gyökerét. A halált Isten szükségmegoldásának tartják, azt gondolván, hogy Ő maga is kötve van az igazságszolgáltatás törvénye által. Azt gondolják, a valódi probléma cselekedeteikben rejlik, és ezért erőfeszítéseiknek **cselekedeteik** megváltoztatására kell irányulniuk, hogy azok összhangba kerüljenek a **törvény** kívánalmaival. Ezen a szinten a bűnös a megoldást az igazságszolgáltatás előtti megfelelésben látja.

3. A harmadik szinten azonban végre megértjük a lényegét. Valójában egyetlen probléma van csupán: Istentől való elszakadottságunk, amely a bűnnek nevezett betegséggel fertőzött meg minket. Ez az, ami szétrágja életünket, gonosz cselekedeteiket idéz elő bennünk, és végül megöl minket. Valójában a bűn az igazi pusztító. Nem a jogi törvény miatt halunk meg – amely megköveteli a bűnös halálát –, hanem egy ok-okozati elven működő természeti törvény miatt. Most tehát, ha látjuk a valódi problémát – a bennünk lakozó bűnt –, akkor tudjuk, nem elég pusztán a cselekedeteinket megváltoztatni, hanem új természetre van szükségünk. Attól a Valakitől kell életet nyerünk, Aki egyedül képes ezt elvégezni értünk. Ezen a szinten a hívő végre a hit általi megigazulás alapján gondolkodik és cselekszik.

Muszáj megértenünk ezt, mert ha a gondolkodásunk megreked a második szinten, akkor a bűnhöz és Istenhez való viszonyulásunkat mindig csak a jogi keretek szemszögéből fogjuk látni és tapasztalni. A bűnről úgy fogunk gondolkodni, mint ami a törvény részleteinek megsértése, az üdvösség pedig a parancsolatok iránti engedelmesség. Isten kegye és maga az élet is teljesen a szabályokhoz kötődik. Valójában ez a törvényeskedés alappillére.

Nem a cselekedeteim, hanem a természetem

Amikor a harmadik szintre érkezünk, és már nem kiskorúak vagy

szolgák vagyunk, hanem fiak (Galata 4:3,7), akkor végre megértjük a lényegét. A gond valójában nem azzal van, amit **teszünk**. Nem a cselekedeteinkkel van a gond, hanem azzal, **amik vagyunk**. A természetünk van mélyen megromolva. Felismerjük, hogy Isten sem a cselekedeteinket próbálja megváltoztatni, hanem új szívet akar nekünk adni, és meg akar szabadítani minket bűnös természetünktől, ami megöl minket. Új természetet akar adni, amely által a cselekedeteink is megváltoznak! Most már nem Istentől félünk, sőt, már nem is a cselekedeteinktől, hanem saját magunktól! Most már nem azért küzdünk, hogy megváltoztassuk a **cselekedeteinket**, hanem teljes szívvel Krisztust keressük, hogy alá tudjuk rendelni magunkat Neki, Aki egyedül képes megváltoztatni a **természetünket**! Nem Isten, még csak nem is az igazságszolgáltatás az, ami a halálunkat követeli. Bűnnel elátkozott természetünk az, ami munkálja bennünk a halált; és bár Isten törvénye vezetett el minket ennek felismerésére, a probléma megoldására mégis erőtelen. Krisztushoz kell jönnünk (nem az írott törvényhez, hanem az élő törvényhez), hogy életünk és új természetünk legyen (Galata 3:24).

Isten a problémát egy jogi keretrendszerbe helyezte. Törvényeket és büntetéseket szabott meg, ez azonban nem adja ki a teljességet. Ez csupán kép a képben – a második szinten. A valódi kérdések magasabb szinten rejlenek: nem a jogi, hanem a természeti törvények szintjén. Itt olyan elvekkkel találkozunk, amelyek a világegyetem létének alapját képezik.

Miért kellett Jézusnak meghalnia?

Egyszer egy népszerű jamaicai talk-show műsorvezetője arról beszélt, milyen „vérszomjas” alak az Isten. Állítását a következő gondolatmenettel indokolta: Érthetetlen, Isten miért követeli a bűnös halálát a legkisebb törvényszegésért is, és e követelésében miért olyan rugalmatlan, hogy csak akkor hajlandó megbocsátani nekünk, ha tulajdon Fia hal meg helyettünk. A műsorvezető magyarázata szerint ugyanis a bűnös halálát Isten bosszúszomja teszi szükségessé, s ha a bűnös mégis élni akar, akkor Isten csak tulajdon Fiát fogadhatja el helyette áldozatként.

Bár ez az ember nyilvánvalóan nagy sötétségben volt Isten jellemét illetően, mégis rávilágított egy olyan kérdésre, amely engem is évek óta foglalkoztatott. Életem során sok magyarázatot hallottam már ezzel kapcsolatban, de egyik sem tűnt kielégítőnek, és nem volt összeegyeztethető egy végtelenül kegyelmes Isten képével.

Nekem azt tanították, hogy a bűnös halálát a törvény követeli meg, az igazságszolgáltatás viszont csak akkor könyörülhet az emberen, ha valaki más hal meg helyette – ám ez a helyettes csakis egy isteni lény lehet, maga a Törvényadó, aki egyenlő a törvénnyel.

Ez azonban kérdéseket vet fel. Milyen törvény vagy milyen jogi rendszer az, amely elfogadhatónak tartja, hogy egy ember bűneiért másvalaki szenvedje el a büntetést? Kinek jó ez?

Hadd magyarázzam ezt meg egy példa segítségével: Ha arra akarom megtanítani a kisfiamat, hogy az én mangóimból egyet se vegyen el, akkor ahhoz, hogy hatékony legyen a lecke számára, engedetlenség esetére büntetést kell kilátásba helyeznem. Két okból van erre szükség: először is meg kell tartanom a tekintélyemet, másodszer pedig az ő javát szolgálja, ha megtanulja, milyen fontos az engedelmség. Jöhet ugyanis olyan idő, amikor az engedetlenség nagy bajba sodorhatja őt. Ami a büntetést illeti, van néhány egyszerű alapelv: soha nem a bosszúról szól, nem valami bennem dülő megtorlási kényszert elégít ki, és nem az a célja, hogy szenvedést okozzon neki, csak mert szembe mert szegülni az akaratommal.

Ezenkívül **sohasem** mondanám a fiamnak: „Ha veszel a mangóm-

ból, megöllek!!!” A büntetés, amit kiszabnék, arra irányulna, hogy megjavítsa és megváltoztassa őt. Arra szolgálna, hogy jobb emberré tegye – hogy megmentse az életét, nem hogy elpusztítsa. Továbbá, ha a fiam valódi és mély megbánást tanúsítana tette miatt, akkor mi szükség lenne még ezen felül meg is büntetni? Mi mondatná velem ezt: „Nos, fiam, látom, hogy bánod a dolgot, és szeretnék is megbocsátani neked, de amíg valakit meg nem büntetnek, addig nem bocsáthatok meg. Engedetlen voltál az utasításaim iránt, és ezért valakinek bűnhődnie kell, mielőtt megbocsáthatnék. De mivel látom, hogy te megbántad, amit tettél, nem téged foglak megbüntetni, hanem a testvéreidet.” Lenne ennek értelme?!

A megváltás tervének olyan területe ez, amely sokáig homályba burkolózott értelmem előtt. Elfogadtam a tényt, hogy Krisztus halála valamiért szükséges volt, később azonban az is világossá vált előttem, hogy biztosan nem Isten követelte a vérét. Sokáig nem tudtam megmagyarázni, de – hála! – most végre látom, miért volt Krisztus halála olyan lényeges, és lenyűgöz e csodálatos terv!

Jogi mítosz?

Nem túl régen az interneten olvasgatva egy kihívó kérdéssel találkoztam: „Az evangélium csak jogi mítosz?” A kérdés alapja a következő: Amikor az emberek hisznek Krisztusban (személyes Üdvözítőjüként fogadják el Őt), akkor megigazulnak. Ez azt jelenti, hogy Isten igaznak nyilvánítja őket, megbocsátja minden bűnüket, és éppen olyan igaznak tekinti őket, amilyen Krisztus maga. A népszerű kereszténység tanítása szerint azonban az illető önmagában – természetében és cselekedeteiben – valójában nem lesz ugyanolyan igaz, mint Krisztus. Ezért az evangélium jogosan vádolható azzal, hogy csak „jogi mítosz”. Hiszen csak egy jogi átrendeződésről van szó, amikor Isten „jogilag” tekint igaznak valamit, ami nem igaz. Igaznak fogad el minket, noha nem vagyunk igazak. Az elméleti kérdések és a jogi érvek kerülnek a középpontba, és ezek válnak fontossá valódi állapotunk helyett!

Ha őszinte akarok lenni, azt kell mondjam, ez az elgondolás olyan képet fest Istenről, ami nem egyeztethető össze a világegyetem igazságos Királyával. Inkább úgy mutatja be Őt, mint egy ravasz, minden hájjal megkent ügyvédet, aki jogi kiskapukat használ ki a legelvetemültebb bűnözők felmentésére, hogy azok a társadalomra újra „rásza-

badulva” kedvükre garázdálkodhassanak. Ez lenne az a nagyszerű „megváltási terv”, amit Isten felkínál?! Vajon az evangélium csak egy jogi vita, vagy az ember valódi problémáját oldja meg, és a tényleges bűnökből szabadít meg?

Az előző fejezetben már megállapítottuk, hogy a bűn öli meg az embert. A bűn magában hordozza a halál magvát. Ennek ellenkezője szintén igaz. Az igazságosság élet. Ha ezt megértjük, akkor Krisztus halála egészen más megvilágításba kerül.

Hogyan öröklődik az élet?

Először is egy fontos alapelvet kell tisztáznunk, amely az egész kérdés megértését elősegíti: az élet, amelyet Isten teremtett, csak születés által örökíthető tovább. Minden teremtmény születésekor kapja meg alaptermészetét, és ez határozza meg, mi lesz belőle: kutya, macska, oroszlán, farkas, ember stb. A kapott természet keretén belül minden teremtmény kifejleszt magának egy egyedi jellemet, az adott teremtmény lényegi mivoltát azonban természete határozza meg.

Fentebb láttuk, hogy mindnyájan kettős – lelki és testi – természetel születünk. Mindenki, aki Ádám nemzetségébe születik, egy bűn által meggyengített, elkorcsosult, haldokló testtel (bűnös testtel), és egy testies, a bűn rabságában sínylődő, igazságtalan lélekkel (testi gondolkodásmóddal) születik. Ez a születésünkkor kapott örökségünk, amit semmilyen emberi találmány nem változtathat meg: sem az orvostudomány, sem a pszichológia, sem az oktatás, sem az újrászocializáció, sem a vallás, és semmi más. A felsorolt tényezők lényegi változást sem testi, sem lelki értelemben nem tudnak előidézni, még ha az ember néhány megnyilvánulását el is tudják nyomni vagy rejteni. A természet csak születés által örökíthető! Az ember pedig olyan természetel születik, amely lelkileg halott. A Biblia azt mondja az emberről, hogy *halott vétkei és bűnei miatt* (Efézus 2:1,5). Haldokló testtel és megromlott, lelkileg halott gondolkodással születik meg. Ha valaha is meg akar szabadulni ebből a kettős (testi és lelki) halálból, amely szüntelen munkálkodik benne, akkor az embernek **újja kell** születnie! A természet ugyanis **csakis** születés által örökíthető tovább! Utánzással nem lehet új természetet szerezni.

Egy új élet forrása

Azonban arról se feledkezzünk el, hogy mindig van forrása is egy újszülött életének. Mindig van egy szülő, aki az életét továbbadja. Ahhoz, hogy az ember számára valaha is lehetséges legyen az újjászületés – egy új élet, egy új természet elnyerése –, ahhoz szükség van egy eredeti forrásra: egy olyan szülőre, akiben már megvan ez az új élet. Továbbá szükséges, hogy minden létfontosságú tulajdonság és jellemző vonás – ami ezt az új életet, az új természetet meghatározza – eleve benne legyen a forrás életében. Tehát szükséges, hogy már a szülő életének része legyen az, amit tovább fog örökíteni.

Mit is akart Isten az embernek adni? Egy olyan életet, amelyben a bűn már legyőzött ellenfél, és amelyben a természet önkéntelenül Isten és az Ő igazsága felé fordul, mint a napraforgó a Nap felé. Csak egy ilyen élet elnyerése által lehet az embert megmenteni a szörnyű végtétől, amelyre Ádámtól örökölt élete kárhoztatja őt.

Istent ezt akarta véghez vinni Krisztusban. Jézusnak kellett a második Ádámmá válnia, az emberiség második prototípusává. *Örökkévaló atyává* (Ézsaiás 9:6) kellett lennie, egy új emberiség atyjává, aki olyan életet tud továbbörökíteni, amelyben a bűn már legyőzött, és az igazság magától értetődő valóság. De milyen feltételeknek kell megfelelnie ahhoz Jézusnak, hogy egy ilyen életet tudjon továbbadni?

- a) Magára kellett vennie a bűnt, meg kellett tapasztalnia hatalmát, és le kellett győznie azt. Csak így adhatott utódainak is győzedelmes életet.
- b) Isteni lénynek kellett lennie, Aki természetéből fakadóan egy a törvénnyel, Aki maga az élő törvény. Egy angyal legfeljebb tanácsokat adhatott volna, hogyan kell a törvénynek engedelmessé válni, s ezt példamutatással is megerősíthette volna, de csak maga a Törvényadó, az élő törvény tud olyan életet adni, amelybe a törvény legmélyebb alapelvei is bele vannak építve.

Jézus pontosan ilyen Megváltó; ezeknek a feltételeknek egyedül Ő tesz maradéktalanul eleget! Emberré kellett lennie – teljesen emberré –, különben nem vehette volna magára bűnünket. Különben nem tudta volna elhordozni a mi betegségünket, hogy megsemmisítse azt. Ugyanakkor az üdvösség nem származhatott olyasvalakitől, aki csupán Ádám gyermeke volt. Az öröklés törvényei miatt Ádám csak bűnt

és halált tudott gyermekeinek útravalóul adni. Ha Jézus csak Ádám sarja lett volna, akkor Ő is csak ezt tudná továbbadni. Ahhoz, hogy életet adhasson, nem e világból valónak kellett lennie. Egy másik nemzetségből kellett származnia, hogy egy új elemet vihessen az emberi életbe. Sőt, Jézusnak teljességgel isteni lénynek kellett lennie!! Ugyanis csak egy Istennel egyenlő isteni lény adhat olyan életet, amely tökéletesen igaz, és amely nem pusztán szabályoknak engedelmeskedik, hanem önmagában, természetéből fakadóan tiszta, igaz és szent.

Bűnné tette Őt

Isten igéjében ezt olvassuk:

„Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Korinthus 5:21)

Vegyük észre, hogy amit Isten igéje itt mond, az sokkal erősebb állítás, mintha csak azt mondaná, hogy Jézus meghalt a bűneinkért. Azt olvassuk, Isten bűnné „**tette**” Őt. Hogyan lehetséges ez egy büntelen lény esetében? Hogyan tette Őt Isten bűnné? Hogyan értsük Péter kijelentését is:

„Bűneinket maga vitte fel testében a fára...” (1Péter 2:24a)

Amíg nem értjük a bűn valódi természetét, addig ezek az igék is homályban maradnak. Egyesek úgy magyarázzák, hogy Krisztus azért hordozta el bűneinket és lett bűnné, hogy elkorcsosult emberi testet öltött magára, és a test minden szokásos gyengeségével élt együtt. Mások viszont – mivel a bűnt a törvénszegő cselekedetekre korlátozzák csupán – azt állítják, hogy Krisztus azért hordozta el bűneinket, hogy az emberiség történelmében valaha is elkövetett összes rossz cselekedet valamilyen rejtélyes módon össze lett gyűjtve, és rá lett pakolva Krisztusra. Ám ha megértjük a bűn valódi természetét, akkor az is világossá válik előttünk, mi történt Jézussal, amikor bűnné lett értünk. E megdöbbentő és egyszerismind lenyűgöző igazság végre kristálytisztaan ragyog fel!

Minden bűn gyökere a hitetlenség, eredménye pedig az Istentől való elszakadás. Minden olyan teremtmény esetében, amely valaha is megtapasztalta ezt az elszakadást – akár Lucifer és a bukott angyalok, akár Ádám és Éva, ill. leszármazottaik – a bűnnek azonnali **megnyilvánulásai** lettek, bűnös cselekedetek formájában. Fontos megértenünk a

bűnbe esés lépcsőfokait, hogy világosabb legyen előttünk, mi is történt, amikor Jézus elhordozta a bűneinket.

1. Először is megjelenik a hitetlenség – az Isten iránti bizalom tudatos megvonása.
2. Ennek eredménye az Istentől való elszakadás.
3. Ennek azonnali következménye, hogy a természet teljességgel önzővé válik.
4. A természetes és elkerülhetetlen végeredmény: bűnös cselekedetek elkövetése.

Ez a négy állomás mind a bűn címszó alatt szerepel, mivel szorosan összefüggnek, és ok-okozati kapcsolatban vannak egymással.

Az uralkodó nézet szerint Jézus a bűnnek csak a legutolsó állomását vette magára (a bűnös cselekedeteket), amikor elhordozta vétkeinket. De mivel Ő maga soha egyetlen bűnös cselekedetet sem vitt véghez, ezért amit elhordozott, az csak az említett bűnökért járó büntetés lehetett. Ebből a gondolatmenetből pedig az következik, hogy Isten az emberiség történelmében valaha is elkövetett összes rossz cselekedetért járó **büntetést** helyezte Krisztusra a kereszten. Ez a nézet tehát jogi kérdésnek tekinti megváltásunkat, amihez csak papírmunka kell, a számla kiegyenlítése. Ha Jézus elhordozza a bűneinkért járó büntetést, akkor Isten jogosan kiegyenlítheti a számlánkat. Úgy tekintünk Istenre, mint Akinek az Általa felállított jogi rendszer követeléseit kell kielégítenie azzal, hogy mást büntet meg helyettünk. A törvény büntetést ír elő, de azzal már nem foglalkozik, ki fizeti ki ezt a büntetést, ki szenved – csak a büntetés ki legyen fizetve. A Krisztus által elhordozott bűnöknek azonban így nem sok közük van a valósághoz – hétköznapi életünkre vajmi kevés hatást gyakorolnak.

Isten a mi **bűnünket** helyezte Krisztusra. A bünt – nem a bűnös **cselekedetekben** megnyilvánuló végeredmény; de nem is az önző természetet –, hanem a bűn táptalaját adó legfőbb alapelveket. Természetesen Jézus soha nem vesztette el Istenbe vetett hitét. Soha nem választotta a saját útját (első lépcső), és ezért soha nem is szakította el Magát Istentől (második lépcső). Isten azonban **Őrá vetette mindnyájunk vétkeit** (Ézsaiás 53:6). Isten a második lépcsőre kényszerítette Krisztust, elválasztva Őt Önmagától. Azért kellett ezt megtennie, hogy Krisztus végleg leszámolhasson a bűn alapelveivel!

A bűn elítélése

Amikor Isten visszavonult Fiától, Jézusnak a bűn minden **következményét** el kellett szenvednie. Ennek az elszakadásnak a kínjai zúzták szét Krisztus szívét, mert ez több volt, mint amit el tudott volna viselni. De gondoljuk csak végig, mit is ért el ezáltal Krisztus! Eddig akár melyik teremtmény, Istentől elszakadva azonnal önzővé vált. Hamar a bűn harmadik lépcsőjére lépett. Az „én” megóvása azonnal a szív elsődleges, uralkodó igényévé vált. Még Ádám is – aki korábban minden örömét Évában lelte meg – a bűneset és az Istentől való elszakadás után azonnal feleségét kezdte vádolni, hogy a saját bőrét mentse.

De mi a helyzet Jézussal? Amikor Isten teljesen magára hagyta Őt, nagy rettegés és sötétség szállt le Rá. Isten Lelkének vigasztaló békéje nélkül minden bizonytalannak és vészjóslónak tűnt. Még a feltámadásával kapcsolatos prófécia is homályosnak és megfoghatatlannak tűntek. Elsötétült és megzavart elméjét egyre inkább az a gondolat próbálta hatalmába keríteni, hogy örökre meg fog halni. Ne feledjük el, hogy Jézus ekkor nem kényelmes otthonában volt, Bibliáját tanulmányozva, a szent Lélek elmét megvilágító mécsesénél. Nem, Ő ekkor rettenetes kínokat élt át, legalább egy teljes napja semmit sem aludt, rengeteg vért veszített, és már egyébként is a hallucinációk hatásán lehetett, amikor az elképzelhető legrosszabb is megtörtént Vele: **Isten Lelke elhagyta Őt!** A világosság egyetlen sugara sem ragyoghatott gondolatai közé; nem volt számára vigasztaló, aki friss erővel idézhetne volna fel elméjében a Rá vonatkozó próféciaikat. Sőt, maga Sátán is újra meg újra rázúdította a kétségek áradatát.

Mi lett volna mindennek a logikus, természetes, látszólag elkerülhetetlen következménye? Az, hogy Jézus továbblép a bűn következő lépcsőfokára, önzővé válik, és saját életét akarja majd megmenteni. A világegyetem bármely más lényével ez történt volna. Ugyanebben a helyzetben még a legszentebb angyal is ezt tette volna. Jézus azonban teljességgel isteni volt. Bár isteni hatalmát letette, tiszta és szent természetét – amely maga a tökéletes jóság – nem tette le. Ha letette volna, az már nem Ő lett volna. Ő Isten **egyszülött** Fia volt, és ugyanaz a tiszta, szent és önzetlen isteni természet volt meg benne is, mint Atyjában. Bár hatalmát letette, a szent Lélek elhagyta, minden reményét elvesztette, Önmagát nem tagadhatta meg. Nem tudott más lenni, mint

Aki volt. Nem válhatott önzővé, mert Ő természet szerint Isten volt, és Isten **teljes mértékben** jó! Halleluja!

Jézus nem lett önző, nem lépett a bűn következő lépcsőfokára, nem hódolt be a sátáni alapelvnek. Nem, Ő meghalt a bűnnek. Ellenállt a bűnnek Önmagában – mindhalálig ellenállt neki –, és így semmisítette meg a bűnt emberi testben.

„...Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben,” (Róma 8:3b)

Az Ő tulajdon testében, emberi testben kárhoztatta Jézus a bűnt. Magára vette és elítélte a bűnt. Most már van olyan emberiség – egy olyan emberi nemzetség – amelyben a bűn megsemmisült. Most már van olyan emberiség, amelyben az Isten és az ember közötti ellenségeskedés megszűnt. Van egy olyan emberi élet, amelyen a bűnnek többé nincsen hatalma; egy olyan élet, amelyen a bűn a legnagyobb küzdelem árán sem tudott felül kerekedni, hanem vereséget szenvedett és megsemmisült. Hol van ez az élet? Hol van ez az emberiség? A második Ádámban, az új teremtésben, Jézus Krisztusban (1János 5:11).

„Nincs tehát már semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak,” (Róma 8:1)

A bennünk lakozó bűn kárhoztatott bennünket és a halál gyümölcsét teremte meg bennünk. Az Istentől való elszakadottság következményeként természetünk és cselekedeteink önzők voltak. Jézus azonban Magára vette ezt a kárhoztatást, és saját testében hordozta el az átkot (Galata 3:13), hogy megsemmisíthesse a kárhoztatást. Jézus ezt az életet akarja most mindenkivel megosztani, aki hisz. Egy olyan életet, amelyben az Istentől való elszakadottság, az önzés, az önző cselekedetek már mind a múlté. **Ezért kellett Jézusnak meghalnia.**

Minden emberi lény életében ott munkálkodik egy természeti törvény, amelyet Ádámtól örököltünk. Ezt a törvényt a Biblia „a bűn és a halál törvényének” nevezi, és Pál apostol a Róma 7:14-24-ben leírja, hogyan működik. Nincs ember, aki – bármilyen emberi találmány vagy erőfeszítés által – felülkerekedhetne munkáján. Olyan alapelv – egy természeti törvény –, ami bele van ültetve Ádám minden leszármazottjának életébe. Szabályokkal és rendeletekkel nem lehet felülrni egy természeti törvényt, így a tízparancsolat – amely Isten törvényének jogi keretek között való megfogalmazása – sem tud segíteni a

probléma megoldásában.

A jogi törvény sohasem nyújthat valódi megoldást, ugyanis a test miatt gyenge (Róma 8:2). Egy nagyobb és hatalmasabb törvény munkálkodik a testben, amit a jogi törvény képtelen felülírni. Ha megparancsolnám egy embernek: „Amikor felugrasz a levegőbe, ne ess vissza a földre!” – hiába próbálna. Nem számít, mennyit kérlelném vagy fenyegetném az illetőt, vagy hányszor próbálná újra, parancsaim nem írhatják felül a gravitáció törvényét. Ahhoz, hogy egy természeti törvényen valaki felül tudjon kerekedni, egy magasabb rendű természeti törvénynek kell működésbe lépnie, amely erősebb az előző törvényénél.

A gravitáció olyan természeti törvény, amely megköveteli, hogy minden dolog vonzódjon a földhöz. Azonban hatásait le lehet győzni az aerodinamika törvényével. Ez egy másik törvény, amely – ha működésbe lép – lehetővé teszi, hogy az ember felülkerekedjen a gravitáció törvényén. Napjaink repülőgépei ezen az elven működnek. A gravitációt egy magasabb törvény segítségével győzzük le. Bár az illető önmagában képtelen lenne engedelmessé válni az iménti parancsoknak, az aerodinamika törvényének alkalmazásával mégis lehetségessé válna számára az engedelmesség.

A Lélek törvénye

Ezért mondja Isten Igéje:

„mert az élet lelkének törvénye [egy természeti törvény – Krisztus igaz természetének törvénye] Jézus Krisztusban megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől [egy természeti törvénytől – saját bűnös természetem törvényétől].” (Róma 8:2)

„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlen volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben,” (Róma 8:3)

Lényemben korábban a bűn és a halál törvénye uralkodott, és képtelen voltam ellenállni neki. A tízparancsolat nem adhatott elegendő erőt ahhoz, hogy legyőzzem azt. De van egy másik törvény, az élet lelkének törvénye, és ez a törvény Jézus Krisztusban van! Krisztusban

található, Őbenne lehet megtapasztalni. Isten Krisztusban egy új természeti törvényt léptetett életbe, amely felülemelkedik az előbbi törvény erején. Azok, akik az új természeti törvényt megtapasztalják, betöltik a törvény igazságát, megértik a lelki dolgokat, életük és békességük van, testük halott a bűnnek, de él az igazságért. Ezek az emberek Isten fiai (Róma 8:4-14).

A megtört átok

Mi az átok?

A kereszt kulcsszerepet játszik az emberiség megváltásában. Ez a tény az Újszövetség minden olvasója számára világos és egyértelmű. Jézus kereszthalála a megváltási terv előre meghatározott mozzanata volt, amelyet Isten és az ő Fia már a Föld megteremtése előtt lefektetett. Az apostolok megértették a kereszt jelentőségét, s ebből fakadóan életük központi elemévé tették. Pál ezt írja:

„Mi pedig a megfeszített Krisztust prédikáljuk, aki a zsidóknak ugyan botránkozás, a pogányoknak pedig bolondság,» (1Korinthus 1:23)

„Mert elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről.» (1Korinthus 2:2)

Pál Krisztust hirdette, de figyeljük meg a hangsúlyt: nemcsak úgy általában beszélt róla, hanem földi életének egy kiemelt pillanatát ragadta meg – **Krisztust mint megfeszítettet** prédikálta.

De miért olyan fontos a Golgota? Mi történt tulajdonképpen ott a kereszten? Ez olyan kérdés, amelyet az örökkévalóságon keresztül tanulmányozhatunk majd, ennek ellenére gondos megfigyelés révén már most is számtalan dolgot megérthetünk a témával kapcsolatban.

Megváltott a törvény átkától

Olvassuk el Galata 3:13-at:

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: Átkozott, aki fán függ –,» (Galata 3:13)

Pál apostol azt mondja, hogy Krisztus egy bizonyos átoktól, mégpedig „a törvény átkától” szabadított meg minket. Krisztus kiemelt minket ezen átok alól, de hogyan? Azáltal, hogy Ő maga lett átokká éretünk, az átkot magára vette. Szavainak igazolására Pál apostol 5Mózes 21:23-at idézi, ahol az áll, hogy Istentől átkozott mindenki, aki fán függ. Krisztus a kereszten függött, s ezért átkozott lett. Így hordozta az átkot s így szabadított fel minket.

Felmerül azonban néhány kérdés, amelyeket meg kell válaszolnunk annak érdekében, hogy jól értsük az egész problémát. Mi az átok? Mit

jelent, hogy a törvény átka alatt voltunk? Hogyan vette magára Krisztust ezt az átkot, megszabadítva minket?

Mit jelent az átok?

Egy átok a szerencsétlenség ítélete valaki felett. Ez a felfogás a Szentírásen kívül is létezik. Biztosan mindannyian hallottunk már olyan történetet, amely szerint valakit megátkoztak, s ennek nyomán mindenféle szerencsétlenség érte. Ez a mesekönyvek egyik legkedveltebb témája. De valóban van benne valami.

4Mózes 22. fejezetében olvasunk Bálákról, a moábiták királyáról, aki elküld Bálámért, hogy az megátkozza Izraelt. Izrael betört Palesztina területére és minden útjába álló népet megsemmisített. Éppen a moábiták kerültek volna sorra. Bálák tudta, hogy Izraelnek minden terve végbemegy, és hogy ő természetfeletti hatalom segítségével képtelen legyőzni őket. Ezért elküldött Bálámért, akinek messze földön híre volt. Ha Isten prófétájaként valakit megáldott, az áldást nyert, akit megátkozott, az átkozottá vált.

Bálám tehát eljött segíteni. De valahányszor meg akartaátkozni Izraelt, – legnagyobb csodálkozására – mindannyiszor áldást mondott. Ennek nagyon fontos tanulsága van. Egyik ember képtelen a másik emberre átkot hozni. Az ember **kimondhat** egy átkot, de korántsem áll hatalmában szerencsétlenségek egész sorozatát rázúdítani. Noha ez az elképzelés széles körben elterjedt, a Biblia nem támasztja alá.

Vegyünk egy példát Máté evangéliumából. A következő szakaszban Krisztus zsidókhöz intézett szavait olvashatjuk:

„Kígyók, viperafajzatok! Hogyan menekülhetnétek meg a gyeheña ítéletétől? Azért íme, prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök és megfeszítetek, másokat azok közül zsinagógáitokban megkorbácsoltok és városról városra üldöztök, hogy rátok szálljon minden igaz vér, amely kiomlott a földön, az igaz Ábel vérétől fogva Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, akit a templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom nektek, mindez eljön erre a nemzedékre.”
(Máté 23:33-36)

Soha nem hangzott még el ünnepélyesebb és rettenetesebb átok egy

nép fölött! Mindez Jeruzsálem ostroma során beteljesedett. A zsidók olyan borzalmas helyzetbe kerültek, hogy anyák az éhínség miatt saját gyermekeiket ették meg! Amikor a római hadsereg végül elfoglalta a várost, a zsidók vére patakokban folyt Jeruzsálem utcáin.

Az átkot az ember vonja magára

Ez egy valóságos átok volt, de ki mérte ezt Izraelre? Jézus ejtette ki a szavakat, de ki hozta az átkot a zsidókra? Maga Izrael! Jézus lett volna, aki szerencsétlenséget zúdított rájuk? Nem, az átok kizárólag saját tetteik következménye volt. Jézus csupán előre megmondta a bekövetkezendőket. Próféciát mondott a jövőbeni eseményekről. A zsidók voltak azok, akik elfordultak Istentől és elvetették Őt, ezáltal kivonták magukat védelme alól. Ennek eredményeként Sátán ilyen borzalmas módon bánt el velük, és végül az egész nemzetet tönkretette. A Példabeszédek 26:2-ben azt olvassuk, hogy „*az ok nélkül való átok nem száll az emberre*” (Károli).

Ugyanezt találjuk 1Mózes 9. fejezetében is, ahol azt olvashatjuk, hogy Noé az özönvíz után lerészegedett és meztelenül feküdt a sátrában. Kisebbik fia, Khám bement hozzá és látta az apját ebben a helyzetben. Noha a Biblia nem tudósít arról, mi is történt pontosan, de arra utal, hogy Khám kigúnyolta őt. Néhányan azt állítják, hogy valójában erőszakot tett apján, de a Szentírás nem közöl részleteket. A folytatásban ez áll:

„Amikor Nóé felserkent mámorából, és megtudta, amit a kisebbik fia cselekedett vele, azt mondta: Átkozott Kánaán! Szolgák szolgája legyen testvérei között!” (1Mózes 9:24-25)

Noé felébredt és így kiáltott: „Átkozott Kánaán!” De ki látta őt meztelenül? Khám! Ennek ellenére Kánaánt átkozta meg! Ki volt Kánaán? Khám fia. Noha Khám volt a vétkes, az átok Khám fiát, Kánaánt sújtotta. Ha Noé lett volna a Kánaánra hozott átok tényleges forrása, akkor rendkívül igazságtalanul járt volna el. De az átok nem is Noé hozta Kánaánra, hiszen neki nem állt hatalmában ilyesmi!

Miért mondott mégis Noé a szent Lélektől indítva átkot Khám fiára? Milyen elvet érthetünk meg ennek alapján?

Az ok-okozati viszony kikerülhetetlenül érvényesülő törvény. Noha Isten megbocsáthatja a bűnöket és elengedheti a büntetést, a következ-

mények továbbra is fennállnak. Más szavakkal: Tetteink következményeit a gyermekeink viselik! Ha valaki vétkes magatartása nyomán megbetegszik, megfertőzheti vele gyermekét is. Később megbánhatja vétkét és bocsánatot kérhet, Isten megbocsáthat neki, azonban gyermeke nem fog feltétlenül csoda révén meggyógyulni. A következmény továbbra is érvényesül.

Noé fia, Khám olyan tulajdonságokkal bírt, melyeket fia, Kánaán örökölhetett tőle. Később Khám utódai, e továbbörökített tulajdonságoknak köszönhetően, Khám fivéreinek szolgálivá váltak. Ezért hullott átok Kánaánra, és nem azért, mert Isten önkényesen meg akarta volna büntetni, hanem mert Khám saját szokásait és tulajdonságait továbbadta fiának, aki ismét továbbörökítette utódaira. Maga Isten mondta, hogy mindez a harmadik és negyedik generációig képes elhatni; s amíg a rossz tulajdonságok a családban maradnak, ez az ördögi kör fennáll.

Ezek a példák megvilágítanak számunkra egy alapelvet, amelyet feltétlenül meg kell tanulnunk. 2Mózes 20:5-ben ezt olvassuk:

„...mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok. Megbüntetem az atyák vétkét a fiaikon, harmad- és negyedig azokon, akik gyűlölnék engem.” (2Mózes 20:5)

Mi a magyarázat? Isten az, aki önkényesen úgy dönt, hogy egy ember fiát és annak utódait nemzedékről nemzedékre bünteti? Jellemző ez Istenre? Semmi esetre sem!

Ha az emberiség valamely csoportjának a történelem során sokat kellett szenvednie, akkor azok a színes bőrűek. Ha voltak is a múlt nagy civilizációinak jelentős afrikai alakjai, mégis tény, hogy az afrikaiak rabszolgasorba döntése és a velük való brutális bánásmód – részben saját népük, részben más rasszok által – a történelem legsötétebb fejezetei közé tartozik. Abban a korban általános volt, hogy az emberek társaikat rabszolgává tették, mégis úgy tűnik, hogy ennek minden rossz következménye legnyilvánvalóbban a feketék esetében bontakozott ki. De hol kezdődött e folyamat? Khámnál, mivel az afrikaiak az ő leszármazottai.

Khám volt az, aki letért Isten útjáról, és utódai követték példáját. Az Isten ellen lázadók egyik első és legnagyobb alakja Nimród volt, aki ugyancsak a Khámtól származó nemzedék tagja volt. Olyan királysá-

got épített, amely nyílt lázadásban volt Istennel szemben (1Mózes 10:8-10). Az átok (a rossz tulajdonságok) apáról fiúra szálltak, s eközben Khám gyermekei egyre inkább eltértek az igaz istenismerettől. Mivel ennek következtében értelmük elhomályosodott, fából és kőből készített bálványokat kezdtek el imádni és lealacsonyító módon viselkedtek.

Hol van vége az elembertelenedésnek, ha valaki olyan országban születik, ahol a kannibalizmus természetes, ahol kizárólag fából és kőből való isteneket ismernek, és ahol az emberi természet legaljasabb megnyilvánulásait hétköznapi dolognak tekintik? Milyen reménysége lehet afelől az embernek, hogy a dolgok más fordulatot vesznek? Hiszen egyre mélyebbre fog süllyedni!

Az átok tehát a természetes következmények kibontakozása. Isten többnyire nem avatkozik a következmények menetébe. Noha megbocsátja a bűnöket, azok eredménye megmarad.

Hogyan törhető meg az átok?

Vegyük szemügyre ismét Isten kijelentését: *„Megbüntetem az atyák vétkét a fiakon, harmad- és negyedízig azokon, akik gyűlölnék engem.”* Fel lehet fedezni valami reménysugarat ebben a kijelentésben?

1Mózes 27. fejezetében azt olvassuk, hogy Jákob csalással, szélhámos módon vett el apja kezéből valamit, ami jogszerűen a bátyját illette meg. Ellopta az atyai áldást fivéréből. Amikor Ézsau hazatért és bement Izsákhhoz az áldásért, megtudta, hogy mindent elveszített. Hiába könyörgött az áldásért, atyja immár nem tudta visszacsinálni a megtörténteket. Izsák nem tudta többé megváltoztatni véleményét, mivel áldása – az átokhoz hasonlóan – próféciája volt annak, ami majd bekövetkezik. Ebből kifolyólag az apa – a szent Lélektől indítatva – nem mondhatott valótlaniságot. A 40. versben azonban ezt mondja Ézsauanak:

„Fegyveredből élsz, és öcsédet szolgálod. De eljön az az idő, hogy ellene támadsz, és letöröd igáját nyakadról.” (1Mózes 27:40)

Hogyan lehet egy átkot megtörni? Isten előre megmondta Ézsauanak Izsákon keresztül, hogy az öccsének fog szolgálni. Azon a napon azonban, amikor fivére igáját letöri nyakáról, megszabadul az átoktól. Ah-

hoz, hogy egy átkot meg lehessen törni, először hatalma alá kell kerülni, hogy ebből a helyzetből szabadulni lehessen. Ez az egyetlen útja az átok alóli felszabadulásnak.

Tegyük fel, ezer évvel ezelőtt élt Afrika legelmaradottabb vidékein egy ember, aki bálványimádó volt. Mi történt volna a gyermekeivel, ha felismerte volna az igaz Istent? Ezáltal a családját sújtó átok megtörik! Akkor Afrikában létrejött volna egy törzs, amely a legnagyobb sötétség közepette egészen másként viselkedett volna mint a körülötte élők. Ennek a törzsnek a tagjai a körülöttük élők tudatlansága ellenére a kereszténység tisztaságát és igazságosságát mutatták volna be. Ehhez azonban legalább egyetlen embernek meg kellett volna törnie az átkot.

De hogyan is lehetne képes egy ember, aki a fenti feltételek között nő fel és egész életét így éli, a dolgok menetét megváltoztatni? Nos, természetes körülmények között ez senkinek sem sikerül. Először egy teljesen új elemnek kell beépülnie az életébe, hogy megtörhesse az átkot.

Noha a rabszolgaság szörnyű dolog, a fentiek tudatában mégis boldog vagyok, hogy Isten megengedte ezt, és jót hozott ki belőle. Őseim közül néhányan rettenetes körülmények között kerültek a karibi térségbe, ez azonban sok afrikai számára lehetővé tette, hogy megismerje az evangéliumot. Végző soron ennek köszönhetem, hogy ma Isten gyermekeként boldog lehetek ott, ahol vagyok. Bizonyos események tehát változást indítottak el és új elemet vittek Khám megromlott életébe, s így az átok nem öröklődhetett tovább. A Khámra vonatkozó átok megtört, mert őseim tapasztalatába új elem vegyült.

A törvény átka

Galata 3:3-ban olvashatjuk, hogy Jézus megváltásunk érdekében magára vette „a törvény átkát”. Mit értsünk a törvény átka alatt? Példabeszédek könyvében ezt olvassuk:

„Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is útálatos.” (Példabeszédek 28:9; Károli)

Mit jelent ez? Mi az utálatosság? Valami rendkívül ellenszenves és visszataszító, elviselhetetlen, undort keltő dolog. Aki tehát bezárja fülét Isten törvényben foglalt követelményei előtt, az gátat emel Isten és önmaga közé. Még az imája is utálatos! S ha az imája utálatos, akkor mi a helyzet magával az emberrel?! Ha ezt végiggondoljuk, jobban megérthetjük, mit jelent a törvény átka. Azt az embert sújtja, aki megszegi a törvényt:

„Átkozott mindenki, aki nem marad meg mindazokban, amik meg vannak írva a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” (Galata 3:10b)

Az átok tehát azt sújtja, aki nem tesz meg **MINDENT**, amit a törvény megkövetel. Ennek ellenkezője szerint az embernek maximálisan meg kell tennie mindent, amit a törvény megkövetel, hogy a törvény átka ne sújtson le rá. Jakab azonban azt írja, hogy ha valaki akár csak egy pontját is megszegi a törvénynek, az **EGÉSZ** megrontásában bűnös. Soha egyetlen ember – Krisztust leszámítva – nem teljesítette tökéletesen a törvény kívánalmait. Soha senki nem maradt meg folyamatosan „mindazokban”, amiket a törvény megkövetel, ezért az átok az egész emberiséget sújtja. A bennünket sújtó átok a törvény iránti engedetlenség és az attól való elfordulás következménye.

Ádám hozta ezt az átkot az emberiségre. Isten figyelmeztette Ádámot és Évát; világosan feltárta előttük, mi lesz a következménye annak, ha esznek a jó és rossz tudásának fájáról:

„De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz.” (1Mózes 2:17)

Általános vélemény, hogy Isten ekkor átkot mondott az első emberpárra, amikor azt mondta, hogy meghalnak, ha esznek a gyümölcsből. De gondoljunk csak az előbb feltárt elvre: Isten senkit nem átkoz meg. Amit Isten átkának tekintünk, az nem egyéb, mint a következmények megjövendölése, amelyeket az ember saját döntései és magatartása

következményeként viselni kénytelen.

Amikor Isten így szólt: „Ha esztek, meg fogtok halni”, nem azt értette alatta, hogy „Ha esztek, megöllek titeket!” Egyáltalán nem! Sokkal inkább jó előre megmondta: „Ha megeszitek a gyümölcsöt, olyan dolgot hoztok magatokra, amelynek következménye halál lesz.” Szerezteteljesen óvta őket. Az ő válaszuk azonban ez volt: „Nem hisszük, hogy az igazságot mondod. A kigyó, úgy tűnik, jobban tudja, hogyan működnek a dolgok valójában.” Elutasították Isten intelmeit, vettek a gyümölcsből és megették.

Isten ellenben nem maradt ott, ahol személye nem kívánatos. Abban a pillanatban, amikor Ádám tudatosan és szándékosan Isten ellenében döntött, kénytelen volt elhagyni őt. Istennek el kellett engednie Ádámot, és tiszteletben kellett tartania döntését. Ádám az Istentől való elszakadást választotta. Ebben az állapotban testi és lelki értelemben egyaránt csak a halál létezik. ***Ez a törvény átka; az Istentől való elszakadásból fakad és a törvényével szembeni engedtlenségben nyilvánul meg.***

Tény, hogy Ádám nem halt meg azon a napon. De csak azért nem, mert vétke pillanatában Krisztus magára vette az ítéletet és kezességet vállalt érte. Ádám onnantól fogva csakis Krisztus áldozatának köszönhetette további létét, noha Krisztus még nem halt meg. A Biblia azt tanítja, hogy Jézus a *Bárány, aki megöletett a világ alapítása előtt* (Jelenések 13:8; Károli).

Mivel a kegyelem azonnal működésbe lépett, ezért sokunknak nehéz megérteni, valójában mekkora bajt hozott magára az emberiség azon a napon. Ha azonban kissé előretekintünk a jövőbe, és megnézzük, milyen állapotok uralkodnak majd a kegyelemidő lejártá után, amikor Isten visszavonja Lelkét a Földről, akkor fogalmat alkothatunk arról, mit érdemel az ember. A Biblia a következőket írja az akkor élőkről:

„és káromolták a menny Istenét kínjaik és fekélyeik miatt, és nem tértek meg cselekedeteikből.” (Jelenések 16:10)

Miért nem akarnak megtérni? Mert akkorra Isten Lelke elhagyja a Földet. Isten nélkül nem tudnak többé megtérni. Nem érzik szükségét az Istenhez fordulásnak. Próbaidejük lejárt, nincs velük többé az Úr jóakarata, kegyelme, világossága, nem tudnak többé felé fordulni. Akik

az utolsó hét csapástól szenvedni fognak, saját bőrükön tapasztalják meg a törvény átkát. Keresik majd a halált, de nem találják, mert Krisztus nem áll többé az emberek és a törvény átkának kiteljesedése közé.

Ez lett volna Ádám és Éva sorsa azon a napon! Ez az, amit választottak! Ennek ellenére Isten nem vonta meg áldásait az emberiségtől, mert a Fiú a kellő időben közbelépett.

Egyedül Isten jó

Máté 19:17-ben találjuk a keresztény hit egyik legfontosabb és legnagyobb alapigazságát: Ezt mondja Jézus:

„...*Senki sem jó, csak egy, az Isten...*” (Máté 19:17)

Ezt az igazságot visszhangozza Jelenések könyve is Istenről:

„...*egyedül Te vagy szent...*” (Jelenések 15:4)

Az **„egyedül”** azt jelenti, hogy kizárólagosan csak Ő. Senki nem jó Istenen kívül. Ebből az alapigazságból fakad egy következő tény: Mindenütt az univerzumban, ahol jóságot találunk, bizonyosak lehetünk Isten jelenlétében. Ha az ember valami igazán jóra bukkan, akkor rátalált Isten jelenlétére! Ha rajta kívül jóságot lelnénk, akkor ez azt jelentené, hogy több isten van – ugyanis **egyedül** Isten jó. Ez egy alapvető elv, és ha nem értjük, akkor helytelen nézeteket vallunk az igazsággal kapcsolatban is. A legfontosabb alaptanítás tehát: Istenen kívül nem létezik jóság.

Amikor Isten kezdetben megteremtette a világegyetemet, az jó volt. Olyan világot teremtett, amelyben minden nagyon jó volt. Mi következik ebből? Az egész világegyetemet betöltötte a jóság Istenének jelenléte. Tehát Isten olyan világot alkotott, amely az Ő képmását hordozta. Azt akarta, hogy az ő élete minden fát, minden levelet és virágot átjárjon és általuk megnyilatkozzon. Emellett az értelmes lényeket is az élő Isten lakhelyeinek szánta. Testük templom, amelyben Isten akart lakozni és megnyilvánulni.

Lucifer azonban megmérgezte a világegyetemet valamivel, ami nem tartozott az eredeti tervhez. Törekvései nyomán az univerzum első ízben bomlott két táborra – nem fizikai, hanem ideológiai értelemben. Lucifer kezdte el terjeszteni azt a gondolatot, hogy Isten nélkül jobb lenne az élet.

Mózes első könyvének harmadik fejezetében olvasunk arról, hogyan szólította meg a kígyó az asszonyt. Tulajdonképpen ezt mondta: „Isten hazudik! Tudja, hogy ha esztek a gyümölcsből, olyanok lesztek, mint Isten!” Isten a jóságot saját életével együtt ültette az emberbe. Sátán azonban alapvetően ezt hangoztatta: „Nincs szükségetek Istenre ahhoz, hogy jók legyetek. Csak azt kell tudnotok, mi a jó és mi a rossz, és akkor olyanok lesztek mint Isten!” Azt állította, Isten szándéka csupán az erkölcsi ismeret átadása, és ha az ember tudja, mi a rossz és mi a jó, akkor maga Isten is nélkülözhetővé válik.

Ez a tévtanítás minden hamis vallás gyökere. Minden hamis vallás azt tanítja, hogy az embernek valójában csupán erkölcsi nevelésre van szüksége és a többi képes magától megtenni. Ez hazugság. Azt tanítja, hogy az ember jó lesz az erkölcsi nevelés és tanítás nyomán, pedig egyedül Isten jó! Nélküle *semmit sem tehetünk*. Ahhoz, hogy az ember jó lehessen, életének egyesülnie kell Isten életével.

Aki tehát igaz élet után kutat, annak Istent kell keresnie. Bolondság magunkban kutatnunk utána. Aki önmagából szeretne jót kicsiholni, hazugságba ütközik, amely az igazság látszatát kínálja, a valóságban azonban sátáni csalás.

Az átok érvénybe lép

Sátán egy új elvrendszert állított fel a világegyetemben, amit mi „gonoszságnak” nevezünk, s ezzel megosztotta az univerzumot. Ezek után kétféle életlehetőség létezett: az egyik oldalon az Isten jelenlétével teljes élet, amelyben minden jó volt. A másik oldalon az Istentől elszakadt élet, amelyben semmi sem jó, hanem minden rossz.

Gondoljunk bele, itt nem fizikai szakadásról van szó. Az univerzumot megosztó fő elem Isten élete volt. Mindenütt, ahol jóság létezik, jelen van Isten élete! A másik oldalon nincs ott Isten élete. Az utóbbi oldalon élők halottak vétkeikben és törvényszegéseikben. Testi gondolkodásúak, a testi gondolkodás pedig ellenségeskedés Istennel, amely az ő törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.

Ez alapján más is világossá válik: Ha egy ember **teljesen** elszakadt Istentől, nem csupán részben rossz. Teljesen és egészen gonosz, mert Istenen kívül nincs jóság! De az ellenkezője is igaz: aki teljesen egy Istennel, az tökéletesen jó (mint Ádám a bűnbeesés előtt), mert Istenben

nincs bűn.

Kezdetben az ember Isten oldalán állt, ahol minden tökéletesen jó volt, míg Lucifer és angyalai alkották az ellentábort, ahol semmi jó sincs, s csak kizárólag gonoszság található. Amikor azonban Ádám úgy döntött, hogy elszakad Istentől, átállt Sátán oldalára, ahol Isten nem volt többé jelen. Így vonta átok alá Ádám az emberiséget – az Istentől való elszakadottság átka alá.

Egy reménysugár

Egy pillanat erejéig gondoljuk végig, milyen lett volna az emberi történelem, ha Krisztus nem avatkozott volna közbe. Erre azért van szükség, hogy megértsük, mit is tett Jézus valójában.

Ha egy ember átáll a jó oldalról a rossz oldalra, ennek az a természetes következménye, hogy minden gyermeke a gonosz oldalon születik, Istentől elszakadt állapotban. Ez a döntés kihat utódaira is. Valamennyien átok alatt jönnek a világra.

Hogyan törhető meg ez az átok? Egészen egyszerűen: valakinek át kell állnia a jó oldalra. Valakinek döntenie kell, hogy átáll Isten oldalára. De lehetséges egyáltalán, hogy valaki a gonoszságtól elszakadva visszatérjen a jóhoz?

A válasz egyértelműen *nem*. Miért? Mert azok, akik Sátán oldalán állnak, nélkülözik Isten Lelkét, amely munkálkodhatna szívükben annak érdekében, hogy Isten és az ő útjai mellett döntsenek, így tehát lehetetlen számukra ez a lépés! Az ember tehát ebben az állapotban feloldhatatlan dilemmába került, Sátán pedig biztos volt abban, hogy uralma alá hajtotta az emberiséget. Azt hitte, ha egyszer elfogadtuk az ő elveit, az Istentől való függetlenség eszméjét, akkor örökre az ő tulajdonává váltunk. Az Úr azonban mindjárt a bukás után tett egy kijelentést, ami baljóslatú árnyat vetett Sátán tervére:

„Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: ő a fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod.” (1Mózes 3:15)

Isten megígérte, hogy az asszony magva széttapossa a kígyó fejét. Sátán feje az ő elveit, filozófiáját, uralmának alapjait jelképezi, vagyis az Istentől való függetlenség és elszakadás eszméit. Isten azt mondta, hogy a Mag szétzúzza a fejét; és ez Sátán szívét félelemmel töltötte el.

Bár sikerült megkaparintania egy világot, és felállítania saját kormányzatát, Isten szavai nyilvánvalóvá tették, hogy a végromlásával kapcsolatos terv életbe lépett. Isten ugyanis megígérte, hogy jönni fog Valaki, aki megtöri majd az átkot!

Krisztus átokká lett

Szabad választás

Kezdetben Isten jónak teremtette az embert. Nem adott Ádámnak lehetőséget arra nézve, hogy eldöntse, jónak és Istennel egységben lévőnek, vagy gonosznak, tőle elszakítottnak alkossa meg. Isten döntött Ádám helyett. Ebben az időben azonban már kétféle út létezett az univerzumban, a jó és a gonosz útja – az élet Istennel vagy nélküle.

Sátán elkezdte feszegetni azt a kérdést, miért nem ad Isten az embernek is döntési szabadságot, ha már azt állítja, hogy igazságos és teremtményeit szabadnak alkotta meg. Ha Isten ténylegesen igazságos, és a világegyetemben kétféle út létezik, miért nem bízza az emberre, melyik utat választja?

Ezért kellett Istennek elhelyeznie az Édenben a jó és a gonosz tudásának fáját. Ezzel megadta a lehetőséget az embernek a szabad választásra. Így Ádám szabadon dönthetett úgy, ha akart, hogy elszakad Istentől. Isten az embert eleve jónak teremtette, viszont meg kellett adnia a lehetőséget teremtményének arra, hogy a gonosz mellett döntson, ha azt részesíti előnyben.

Ha a dolgot ebből a szemszögből vizsgáljuk, azt látjuk, hogy az egész konfliktus a választás szabadságán alapul, mert Isten nem akar olyan világegyetemen uralkodni, ahol Ő nem kívánatos személy. Ebből az okból adott döntési szabadságot az embernek. Szerencsétlen módon Ádám arra használta a felkínált szabadságot, hogy Sátán oldalára álljon. Hogy az ember valaha még egyszer Isten oldalán foglalhasson helyet, ennek ugyancsak szabad döntésen kell alapulnia!

Isten nem léphetett közbe, amikor az ember átlépett a gonosz oldalára. Ádám saját akaratából döntött így, neki pedig tiszteletben kellett tartania ezt a lépést! Isten meg akarta menteni az embert, de nem avatkozhatott közbe a döntési szabadság megsértése nélkül. Ekkor azonban az ember szörnyű helyzetbe került, hiszen ezen állapotában nem tudott többé Isten mellett dönteni. Mivel átlépett a gonosz oldalra, nem volt már képes visszatérni a másik oldalra. Miért van ez így? Amikor az ember az Istentől való elszakadás mellett döntött, Istennek nem volt többé joga, hogy Lelke által az emberben munkálkodjék. Az ember kilépett Isten működésének hatósugarából. Az Úrnak nem volt többé joga szeretete által visszafordulásra bírni az embert, mert te-

remtménye tudatosan döntött az elszakadás mellett.

Isten Lelkének befolyása nélkül azonban egyetlen bűnös sem képes Istenhez járulni. A testi gondolkodásmód ellenségeskedés Isten ellen, és nincs is igénye arra, hogy állapotán változtasson. A szabad akarat révén szabadította fel magát az ember Isten felügyelete alól, s most ugyanez az akarat tartja fogva rabszolgaként, Isten pedig nem tud közbelépni.

Istennek tehát saját életét kellett valahogyan az emberi faj életébe átáramoltatnia, de úgy, hogy ez az ember saját szabad választásával, **a döntési szabadság megsértése nélkül** történjen! A bukott teremtmény azonban képtelen Istent választani. Ezért egyetlen út maradt Isten számára, hogy elküldje Fiát, aki emberré lesz és az ember érdekében meghozza a kívánatos döntést.

Emlékezzünk vissza, hogy mindezeket az emberiség tényleges problémája szempontjából vizsgáltuk meg, feltéve azt a kérdést, hogy mi lenne az emberiség sorsa Krisztus közbelépése nélkül. Ez a valóság. Úgy döntöttünk, beugrunk egy verembe anélkül, hogy tudnánk, mit teszünk valójában, és amikor már a mélyén voltunk, nem tudtunk többé kijönni! Az ember önként választotta a bűnt, most pedig önként kellene visszatérnie, ez azonban teljesen lehetetlen!

Egy mindenkiért

Mondhatná valaki: „Nem igazságos, hogy Ádám helyettem is döntött, és ezért kell bűnhődnöm.” Valóban igazságtalanságról van szó? Ha én követek el egy bűncselekményt és a bíró a fiamat bünteti meg érte, az tényleg igazságtalanság. Ha azonban valami olyat teszek, amelynek következményei a fiamat érintik, akkor az nem igazságtalanság, hanem az élet kegyetlen realitása. Ez nem egy jogilag kiszabott büntetés, hanem csak az ok-okozati törvényszerűség következménye. A következmények az ártatlanokat is sújtják. Ez az egész világ-egyetemben érvényes törvény. Bár Isten megbocsát, de nem avatkozik közbe, hogy elhárítsa a következményeket.

Ádám tehát szörnyű helyzetbe hozta az emberiséget, s ezt nem tudta többé megváltoztatni, mert lehetetlenné vált az ember számára a gonoszság oldaláról átkerülni Isten oldalára. Minden egyes élet, amely Ádám életéből a gonoszság oldalán fakadt, Istentől elszakadt, halálba

torkolló élet volt. Ez a valóság.

Mit kellett Istennek tennie? Ha csak egyetlen embert találna, aki képes lenne meghozni a döntést a jó oldalra való visszatérésre, akkor legalább egy embert megmenthetne. Ha csak egyetlen ember akadna, aki Istent szereti, akkor az emberi élet ismét egyesülhetne Istennel. És ebben az egyetlen életben megtörne az átok. Természetesen ezzel még az egész probléma nem oldódna meg, hiszen ez az ember senkit nem tudna átvinni a jó oldalra, mivel döntésével csak saját élete fölött rendelkezhetne.

Milyen Szabadítóra lenne szükségünk?

Először is tegyük fel a kérdést: Lehetséges-e egyáltalán az átkot megtörni? Találhat-e Isten olyan utat, amelyen az átok legalább egyetlen ember számára megtörhető? Mit kellene tennie ennek az egyetlen embernek az átok megtörése érdekében?

Először is jónak kell lennie. Vagyis saját természetéből fakadóan kell tökéletesen jónak lennie, nem csupán csak az Istennel való kapcsolata révén. Miért? Mert az ember az átokból fakadóan Istentől elszakadott állapotban van. Az átok következménye, hogy mindannyian teljesen romlottak és ezért képtelenek Isten mellett dönteni. Ahhoz tehát, hogy valaki az átok alól kiemelkedve Isten mellett tudjon dönteni, szükséges, hogy Istentől elszakadt állapotában is valamilyen úton-módon képes legyen jónak maradni.

De ki az, aki Istentől elszakítva is jó marad önmagában?

A világegyetemben egyetlen ilyen személy létezik. Ez a Valaki pontosan ugyanolyan mint Isten. Természetesen Isten Fiáról van szó. Ő az Egyetlen, aki az Istentől való elszakítottság ellenére jó marad, mert Ő Isten Egyszülött Fia és ugyanolyan természete van, mint Istennek! Mivel teljesen isteni lény, önmagában véve jó. Az emberi természet – noha az Édenben csődöt mondott, s Isten Lelke vissza lett vonva az embertől – az isteni természettel egyesülve újra győzhet!

Milyen más képességgel kell még rendelkeznie a Szabadítónak ahhoz, hogy az emberiséget visszavezethesse Isten oldalára? Szintén embernek kell lennie! De még ez is kevés: a bukott emberiséghez kell tartoznia, alávetve ezen állapot valamennyi következményének, amelyeket az ember az Istentől való elszakadás mellett döntve magára hozott.

Mindezek mellett ráadásul **átok alatt** is kellett lennie, és ebben az Istentől elszakadt állapotban kellett győznie ott, ahol az univerzum minden más lénye elbukott volna. Győzelmének egyetlen oka az a tény volt, hogy magában hordozta azt az életelemet, amely képessé tette Őt az átok megtörésére! Ez az új elem, amely korábban soha nem volt az emberiség életének része: az istenség.

Hála legyen Istennek Jézusért! Isten mindezt nem tehette meg, hiszen önmagától nem szakadhatott el. Így tehát az átkot sem vehette magára. Ez ismét azt bizonyítja számomra, hogy Jézus Isten valóságos Fia. Megváltozhatatlan tény, hogy Jézusnak a bukott ember állapotát kellett magára öltenie. Nem szabad azonban azt sem tagadnunk, hogy Ő ugyanakkor tökéletesen isteni is maradt, mert mindkét feltételnek egyszerre, maradéktalanul érvényesülnie kellett! Ha bármelyiket elhagyjuk, a megváltás nem jöhet létre.

Krisztus alkalmasságának bizonyítékai

- a) Krisztus isteni lény volt. (János 1:14; 1János 1:1-2)
- b) Ebből fakadóan természete mindenestül jó volt. (Lukács 1:35)
- c) Magára vette a bukott ember természetét. (Galata 4:4; Zsidók 2:16; Róma 8:3)
- d) Bűneinket testében vitte fel a keresztre. (1Péter 2:24)
- e) Isten bűnné tette értünk a kereszten. (2Korinthus 5:21)
- f) A kereszten átokká lett értünk. (Galata 3:13)
- g) Isten megátkozta Őt a kereszten. (5Mózes 21:23)
- h) A kereszten Isten elhagyta Őt. (Máté 27:46)
- i) Kárhoztatta a bűnt testben. (Róma 8:3)

Krisztus átokká lett

Krisztus tehát lejött a Földre, és a Biblia szerint átokká tétetett értünk. De hol lett valójában átokká? A kereszten! „*Átkozott, aki fân függ!*” (Galata 3:13) Néhányan úgy hiszik, Jézus közvetlenül születése pillanatában magára vette az átkot, s az átok nem más, mint a bukott emberi természet, ezt azonban a Biblia nem tanítja. 1Péter 2:24 szerint bűneinket testében vitte fel **a fára**! A kereszten lett átokká értünk.

Amikor Pál ezt írta: „*Átkozott, aki fân függ*”, Mózes ötödik könyvét

idézte:

„holtteste ne maradjon éjjel a fán, hanem temesd el még aznap, mert átkozott Isten előtt, aki fán függ. Ne fertőztesd meg azt a földet, amelyet az ÚR, a te Istened ad neked örökségül.” (5Mózes 21:23)

Szó szerint igaz, hogy minden keresztre feszített ember átkozott Isten előtt? Természetesen nem, hiszen sokan voltak, akiket keresztre feszítettek, mégsem követtek el semmiféle gonosztettet. Mit jelent akkor ez a vers? Valójában ez a vers elsősorban Krisztusra vonatkozik.

Figyeljük meg az igét: *„mert átkozott Isten előtt, aki fán függ”*. Minden egyes lény a világegyetemben saját maga döntött arról, elszakad-e Istentől. Az Úr soha nem dönt úgy, hogy elszakad valamelyik teremtményétől. Sokkal inkább mi voltunk azok, akik úgy döntöttünk, hogy elhagyjuk Őt. Isten azt szeretné, ha mindig – minden körülmények között – velünk maradhatna. Ez a szeretet jellemzője. Krisztus esetében azonban Isten maga volt, aki az átkot Jézusra helyezte. Az univerzum történelme során először történt meg, hogy Isten valakit megátkozott! Úgy döntött, magára hagy valakit, aki vele közösségben akart maradni. Ennek így kellett történnie, mert ez volt megváltásunk ára!

Mindez összhangban van Ézsaiás 53. fejezetével, ahol ez áll:

„pedig a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmainkat hordozta. De mi azt gondoltuk, hogy Isten ostorozza, veri és kínozza,... de az ÚR órá vetette mindnyájunk vétkét... Az ÚR akarata volt az, hogy gyötrődjön és összetörjön...” (Ézsaiás 53:4,6,10)

Az Atya mindezt ráterhelte Fiára, és elfordult tőle. Noha Fia soha nem szegte meg a törvényt, **Isten mégis a törvény átka alá helyezte Őt**, elfordult tőle és elhagyta, így Jézus teljesen magára maradt a világegyetemben.

Így érthetjük meg, milyen nagy volt a veszélye annak, hogy Isten örökre elveszíti Fiát. Isten elfordult a kereszten függő Jézustól és megengedte, hogy az átok minden borzalmas következménye ránehezedjen, miközben legyengült állapotában teljes mértékben ki volt szolgáltatva Sátán hatalmának. Ebben a pillanatban kellett Jézusnak az egész emberiség érdekében meghoznia a nagy döntést – a döntést Isten mellett. Jézust teljesen váratlanul érte ez a felismerés. Rémületében így ki-

áltott: „*Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?*” (Máté 27:46)

Sátán ekkor bizonyára úgy érezte, győzött: „Soha senkinek sem sikerült még Istentől elszakadt állapotban Hozzá hűségeseznek maradni. Még ha Isten Fia is, korlátozza őt az elkorcsosult, legyengült emberi természet, és nem sikerülhet neki Isten akarata szerint cselekedni.” De ebben a pillanatban Sátán birodalma és uralma mégis összeomlott, a fejére tapostak, mert Jézus megtörte az átkot! Jézus megtörte az átkot, amely mindenkit arra kényszerített, hogy önmagának kedvezzen Isten ellenében. Emberként, a törvény átkának súlya alatt így szólt: „Istent választom!”

Két fa

Két fánál dőlt el az emberiség sorsa. Az elsónél – egy élő fánál – Ádám a halált választotta. A másíknál – egy halott fánál – Krisztus az életet választotta! Valójában a kereszt a második „jó és gonosz tudásának fája”.

Amikor Ádám a fához lépett, amelynél az emberiség a bűn uralma alá került, az Édenben élt, ahol minden feltétel tökéletes volt. Ádám és környezete életerőtől és szépségtől duzzadt. Ádámnak minden rendelkezésére állt ahhoz, hogy az örökkévalóságon át Istent szolgálja és engedelmeskedjen neki. Amikor azonban Jézus felment a Golgotára, ahol az emberiség története újrainódott, borzalmas helyre érkezett, a halál és az elmúlás bizonyosságaival körülvéve. A hely neve is sokatmondó: „koponya helye”. A halott és reménység nélküli emberiség jelképe volt, amelyet Krisztus megtestesített.

Az Éden fájánál Sátán ezt mondta: „Ha engedetlen leszel Istennel szemben, örök életed lehet.” A kereszt dombján ezt mondta Jézusnak: „Ha engedelmeskedsz Istennek, örökre meghalsz.” Ádám hallgatott Sátán szavaira, Krisztus azonban legyőzte őt és megsemmisítette elveit.

Nos tehát, Istennek hála, létezik egy olyan emberi élet, amelyben az átok megtört! Létezik egy olyan élet, amely felett megtört Sátán hatalma, ahol nem ő uralkodik! Egy ember tehát megszabadult, de mi van az emberiség többi részével?

Az életadó Lélek

Éppúgy, ahogyan Ádám saját mulandó és megromlott életét tovább-

adta gyermekeinek, Jézusnak is kellett egy olyan utat találnia, amely révén saját győzelmes életét továbbörökítheti. Ugyanazon elv szerint, ahogyan az egész emberiség romlott természetet nyert, Jézusnak helyre kellett azt állítania. Pontosán ezért nevezi Őt a Biblia „*az utolsó Ádámnak*” is (1Korinthus 15:45). Nos, mivel Jézus megtörte az átkot és helyreállította az ember Istennel szembeni hűségét és szeretetét, szükség volt egy tervre, amely alapján a már élő emberek a helyreállított életet elnyerhetik. Istennek találnia kellett egy utat, amelyen a megváltott életet át tudja ültetni az emberi faj tagjaiba, hogy új teremtséssé legyenek.

Ezért kellett Jézusnak a mennybe visszatérnie és megdicsőülnie. Mert amíg csupán hús-vér formában létezett, önmagán kívül senkivel sem tudta megosztani saját életét. Meg kellett kapnia azt a képességet, amelynek révén életét továbbadhatja másoknak. A Biblia szerint:

„Így is van megírva: Az első ember, Ádám, élőlényé lett, az utolsó Ádám megelevenítő Lélekké.” (1Korinthus 15:45)

Jézus „megelevenítő”, életadó Lélekké lett. Ez életének egy rendkívül fontos mozzanata, amit kevesen értenek. Az egyik ok, amely miatt ezt az igazságot homály övezi, az a tény, hogy rendkívül csekély azok száma, akik értik, hogy a szent Lélek szó szerint Jézus Krisztus élete. Aki befogadja a szent Lelket, az magát Krisztust fogadja be – azt az életet, amely megtörte az átkot és egyesült Isten életével. Az efézusi levélben erről ír Pál apostol:

„Aki leszállt, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.” (Efézus 4:10)

Miért tért vissza Jézus a mennybe? Hogy mindent betöltsön. Amikor Jézus a Földön járt, csupán egyetlen emberi testet tudott betölteni, a sajátját! Vissza kellett térnie, hogy az Atya élete által megdicsőüljön. Csakis így vált lehetővé, hogy az életét mindannyiunknak tovább tudja adni. Akik tehát hisznek az Istenben és Fiában megnyilatkozó ajándékban, azok meg is kapják ezt az életet. Ezek az emberek valóságosan is újjászületnek! Áldott legyen Isten ezért a megváltási tervért!

Hinni

Ahogyan tehát a halál egyetlen ember által az egész emberiségre elhatott, ugyanúgy elhat az élet is egyetlen ember által az egész emberi

---

fajra. Ezt mindenki, aki hisz benne, megtapasztalhatja. Ha ezt megértettük, azt is felismerjük, micsoda tragédia, hogy sokan emberi cselekedetekre alapozzák a megváltást. Ez azonban nemcsak tragikus, de lehetetlen is. Mielőtt az ember jót tudna cselekedni, életet kell nyernie, de miután életet nyert, azután a jót fogja tenni.

Isten adja, hogy megértsük teljes szépségét és tökéletességét annak, amit Jézus cselekedett értünk!

III. RÉSZ

Előkép és valóság

A keresztény és a törvény

Szükséges-e a keresztényeknek megtartaniuk a törvény követelményeit? Pál apostol világos választ ad erre a kérdésre a Galatákhöz írt levelében:

„Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, csak a szeretet által munkálkodó hit.” (Galata 5:6)

Más szóval, nincs előnye sem a körülmetélkedésnek, sem a körülmetéletlenségnek; ez lényegtelen kérdés. Egyik állapot sem járul hozzá üdvösségünkhöz. Ami számít, az a *szeretet* által *munkálkodó hit*. Ez a kereszténység lényege, semmi más. A körülmetélt nem jobb a körülmetéletlennél, sem a körülmetéletlen a körülmetéltnél – Krisztusban. Ne feledkezzünk meg erről az alapelvről, miközben megvizsgáljuk a körülmetélkedés kérdését, mely egyike a törvény által megkövetelt cselekedeteknek.

Nos, akkor lássuk, mit mond Pál a következő idézetben:

„Íme, én, Pál mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus semmit sem használ nektek. Ismét bizonyoságot teszek azért mindenkinek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani. Ti, akik a törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok Krisztustól, és kiestetek a kegyelemből.” (Galata 5:2-4)

Pál itt arról beszél, hogy a körülmetélkedésben van valami határozottan helytelen dolog, míg az előző kijelentésében azt mondta, hogy ez tulajdonképpen lényegtelen kérdés. Talán összevissza beszélt? Vegyük észre, mi a vita tárgya: Krisztus vagy a törvény. Ha egy keresztény elhatározza, hogy körülmetélkedik, ezzel azt jelzi, hogy a törvény iránti engedelmisségen keresztül keresi Isten kegyét. Csakhogy ha arra számít, hogy Isten az ő törvénytartása miatt fogadja kegyeibe, akkor ezzel az egész törvény maradéktalan megtartására kötelezi magát. Meg kell tartania a törvény mind a 613 parancsolatát!

De vegyük észre a lényegét: ha valaki arra a következtetésre jut, hogy meg kell tartania a törvény bármely részét, akkor Krisztus **semmit** sem használ neki! Miért nem? Mert az ilyen ember nem fogadta

el, hogy Krisztus elégséges számára. Nem fogadta el azt a tényt, hogy Isten már minden szükségletéről gondoskodott Krisztusban, és úgy érzi, Krisztus elfogadásán túl még valami mást is elvárnak tőle. Mivel az ilyen ember úgy hiszi, hogy Istennel való kapcsolata a törvény megtartásától függ, ezért kötelessége a **teljes** törvény iránti engedelmesség, minden egyes parancsolatát beleértve – a törvény ugyanis ezt követeli tőlünk. A teljes törvény iránti tökéletes engedelmisség az egyedüli módja annak, hogy a törvény által elnyerjük Isten kegyét. Ezt tanítja az apostol, lásd Galata 3:10-12.

Első ránézésre Pál utóbbi kijelentése ellentmondani látszik a korábbiaknak. Először azt mondja, nem számít, hogy valaki körülmetélt-e vagy sem, majd azt állítja, hogy aki körülmetélkedik, annak Krisztus semmit sem használ. Hogyan magyarázható ez a látszólagos ellentmondás?

Fel kell tenni a kérdést: milyen indítókoka lehet valakinek a körülmetélkedésre? Egy zsidó férfi számára ez adott volt: a születése utáni nyolcadik napon körülmetélték. Ezt írta elő a Mózes által, a Sínai-hegynél adott törvény, és ez a zsidó vallás mereven rögzített pontja lett. Sőt, ez a gyakorlat nemcsak vallásuk, hanem – az évszázadok folyamán – nemzeti identitásuk és kultúrájuk szerves részévé is vált.

Pál levele azonban a galáciabeli hívőknek szólt. Ezek a kereszvény testvérek nem zsidónak, hanem pogánynak születtek. Nem volt kulturális oka annak, hogy körülmetélkedjenek; a körülmetélés nem képezte korábbi életstílusuk részét. Könnyen belátható, hogy a zsidó kereszvények minden gond nélkül körülmetélkedhettek – mivel a szertartás kultúrájuk és nemzeti szokásaik része volt –, de nem azért, mintha Isten ezt továbbra is elvárta volna tőlük. Azonban a pogányok helyzete más volt. Egy pogány kereszvénynek semmi más oka nem lehetett a körülmetélkedésre, csak ha úgy vélte, hogy ez az üdvösség feltétele.

Vegyük észre a lényegét! A körülmetélkedés önmagában semmi. A zsidó kereszvények gyakorolták, nem volt nagy ügy. De miért volt az, amikor a pogány kereszvények tették ugyanazt? Különbőség volt a zsidó és pogány testvérek között? Egyáltalán nem, de éppen itt van a lényeg! Nem az a legfontosabb, hogy mit teszünk, hanem hogy mit *hiszünk*. Egyszer maga Pál végzett körülmetélést Timóteuson (Apostolok cselekedetei 16:1-3)! De miért tette? Úgy hitte, hogy ez szükséges az üdvösséghez? Egyáltalán nem. Az Írás elmondja, hogy Pál azért metél-

te őt körül, mert Timóteus félig zsidó volt, és ahhoz, hogy magával vihesse őt a zsidók közötti missziómunkára, el kellett oszlatnia a nép előítéletét. Nem azért tette, mert az üdvösség feltételének tartotta volna ezt a cselekedetet.

A hitünk a fontos! Hit által üdvözülünk, ezért ha rosszban hiszünk, elveszünk! **Ez a lényegi kérdés!** Ha abban hiszek, hogy Krisztus nem elég számomra az üdvösséghez, hanem hozzá kell még tennem a törvény cselekedeteit, akkor elvesztem! Ezt akarta Pál megértetni. Azért próbálok még hozzátenni ahhoz, amit Krisztus tett, mert a hitem nem ragadta meg a Krisztusban felkínált üdvösséget. Éppen a törvény megtartására irányuló próbálkozásaim bizonyítják, hogy nem fogadtam el azt, ami Krisztusban van – tehát elvesztem.

A törvény cselekedetei önmagukban jelentéktelenek. Csupán az emberi viselkedés megnyilvánulásai. De ha valaki azt *hiszi*, hogy mindezt az üdvösség elnyerésének részeként kell megtennie, akkor problémává válnak. Rombolni fogják a hitet és megfoszthatnak akár az üdvösségtől is.

Miért akartak ezek a pogányságból megtért keresztények tüstént körülmetélni?! A Bibliából kiderül, hogy volt egy csoport zsidó hívő, akik arra a meggyőződésre jutottak, hogy a Krisztusba vetett hit nem elég az üdvösséghez. Úgy vélték, hogy aki keresztény lesz, annak a törvény cselekedeteit is gyakorolnia kell ahhoz, hogy üdvözülhessen. Elmentek azon helyek némelyikére, ahol Pál hirdette az evangéliumot, és arról győzködték a megtérteket, hogy a Krisztusba vetett hit mellett a törvényt is meg kell tartaniuk. Az egyik ilyen hely Galácia volt. Ez nem pusztán spekuláció, a Biblia nagyon világosan beszél róla. A kérdés annyira kritikussá vált, hogy Jeruzsálemben egy különleges zsinatot kellett összehívni az úgy megtárgyalására.

„Némelyek, akik Júdeából jöttek le, így tanították a testvéreket: Ha nem metélnék körül Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek. Amikor emiatt Pálnak és Barnabásnak nem kis ellentéte és vitája támadt velük, úgy határoztak, hogy ebben a kérdéses ügyben Pál és Barnabás és mások is közülük menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembé.” (Apostolok cselekedetei 15:1-2)

„Előálltak azonban néhányan, akik a farizeusok pártjából lettek hívőkké, és azt mondták, hogy körül kell metélni azokat,

és meg kell parancsolni nekik, hogy tartsák meg Mózes törvényét.” (Apostolok cselekedetei 15:5)

Az apostolok és vének összegyűltek, és hosszasan vitatták a kérdést. Végül a tanácskozás a következő határozattal ért véget:

„Mivel azt hallottuk, hogy némelyek közülünk kimentek, és megháborítottak titeket beszédeikkel feldúlva lelketeket – ők tőlünk megbízást nem kaptak –, miután egy értelemre jutottunk, jónak láttuk, hogy férfiakat válasszunk ki, és elküldjük őket hozzátok szereteteinkkel, Barnabással és Pállal. Ezek olyan emberek, akik életüket tették kockára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. Elküldtük tehát Júdást és Szilászt, akik élőszóval is tudtotokra adják ugyanezeket. Mert tetszett a Szentléleknek és nekünk, hogy ne tegyünk több terhet rátok ezeken a feltétlenül szükséges dolgokon fölül: hogy tartózkodjatok a bálványáldozati hústól, a vértől, a fulladt állattól és a paráznaságtól. Jól teszitek, ha ezektől őrizzetek. Legyetek egészségben!” (Apostolok cselekedetei 15:24-29)

„A pogányokból lett hívőknek pedig már megírtuk azt a határozatot, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott hústól, a vértől, a fulladt állattól és a paráznaságtól.” (Apostolok cselekedetei 21:25)

Ezekből a feljegyzésekből feketén-fehéren kitűnik, mi volt a probléma. E zsidó hívők (akik mellesleg többségében farizeusok voltak) amellet kardoskodtak, hogy a pogány hívőknek is meg kell tartaniuk a törvényt – a körümetéledést is beleértve. E félrevezetett testvérek nem értették meg a keresztyénység lényegét. Úgy gondolták, hogy a keresztyénység vallásuk egy toldaléka, amivel a Tórá (törvényt) kell kiegészíteniük. Ezért gondolták úgy, hogy ha valaki keresztyény lesz, a judaizmust is el kell fogadnia, és csatlakoznia kell rendszerükhöz. De nem ez volt az igazság.

A keresztyénység nem a törvény vagy a zsidó vallás toldaléka. Míg a törvény egész rendszere Krisztus eljövételére mutatott előre és Őt mutatta be, Krisztus volt a törvény vége, vagyis célja (Róma 10:4). Amikor Jézus meghalt és feltámadt, a törvény (az egész Tóra) betöltötte célját és szükségtelenné vált Isten tervében. Nem kellett hozzáadni a keresztyénység új vallásához; ellenkezőleg, a keresztyénység **felváltotta** a törvény rendszerét.

„Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön az utód [a Mag – Károli], akinek az ígéret szól, és angyalok által közbenjárón keresztül rendeltetett.” (Galata 3:19)

„Ekként a törvény Krisztushoz vezető mesterünké lett, hogy hitből igazuljunk meg. De miután eljött a hit, nem vagyunk többé a vezető mester alatt.” (Galata 3:24-25)

A törvény rendszerének addig kellett fennállnia, amíg a Mag (Krisztus) el nem jött. Tanítómester volt, mely Krisztus eljöveteleig vezette és oktatta Isten népét; de miután Ő eljött és a hitük valósággá vált, a törvényre nem volt többé szükség. Isten népét ezután nem a tanítómester irányította, hanem Maga Krisztus, saját Lelke által.

A keresztényeknek többé nem kell megtartaniuk a törvény cselekedeteit. Krisztus eltörölte a törvény rendszerét, ezért amikor keresztények a törvényt próbálják megtartani, ezzel azt szemléltetik, hogy nem igazán hisznek a Krisztus általi üdvösségben.

Természetesen rögtön felmerül a kérdés: „Mi a helyzet a tízparancsolattal?” Vajon az nem ugyanúgy része a törvénynek? Vagy azt állítjuk, hogy az is el lett törölve? Ezzel a kérdéssel később foglalkozunk, „A Lélek törvénye” című fejezetben.

A két szövetség

Az új szövetség szolgálói

„Nem mintha magunktól alkalmasak lennénk arra, hogy saját magunk eldöntsünk dolgokat. Ellenkezőleg: a mi alkalmas voltunk Istentől van, aki alkalmassá tett minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.” (2Korinthus 3:5-6)

„Amikor újról [új szövetségről] beszél, elavulttá tette az elsőt, ami pedig elavul és megöregszik, közel van az enyészethez.” (Zsidók 8:13)

Isten tett minket az új szövetség vagy új testamentum szolgálivá. Ha azonban Isten az **új** szövetség szolgálivá tett, akkor nem lehetünk egyidejűleg az **ó** szövetség szolgálói is. Pontosan ezt magyarázza Pál a következő versekben. Bemutatja a két szövetség közötti különbség lényegét is.

Figyeljük meg, mit mond: a betű öl, a Lélek megelevenít. De mit ért „betű” alatt? Mi az, ami a régi szövetséggel összekötve „öl”? Pál a következő versekben így magyarázza:

„Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata annyira dicsőséges volt, hogy Izráel fiai nem tudtak Mózes arcára nézni arcának múló dicsősége miatt, hogyan volna még inkább dicsőséges a Lélek szolgálata?” (2Korinthus 3:7-8)

Lehetetlen félreérteni Pál szavait. Olyasmiről beszél, amit betűkkel kövekbe véstek. Amikor Mózes a kőtáblákkal lejött a hegyről, arca olyan dicsőséggel fénylett, hogy az izraeliták nem tudtak ránézni. A Pál által említett szakaszt a 2Mózes 34:28-30-ban találjuk:

„És Mózes ott volt az Úrral negyven nap és negyven éjjel. Kenyeret sem evett, vizet sem ivott. És fölírta a táblákra a szövetség szavait, a tíz parancsot. Amikor Mózes a Sínai-hegyről lejött, kezében volt a bizonyság két táblája. Mikor a hegyről leereszkedett Mózes, nem tudta, hogy arcbőre sugárzik, mivel Istennel beszélt. És amint Áron és Izráel minden fia meglátta, hogy arcbőre sugárzik, féltek közeledni hozzá.” (2Mózes 34:28-30)

Itt egyértelműen kiderül, mi áll a kőtáblákon, tudniillik a „szövetség szavai, a tízparancsolat”. Melyik szövetségről van tehát szó? Természetesen az **ó szövetségről**.

Nézzünk meg egy másik igeszakaszt, amelyből ugyancsak kiderül, hogy az ó szövetség magját a tízparancsolat jelentette:

„És szólt nektek az ÚR a tűz közepéből. A szavak hangját ti is hallottátok. Csak a hangot hallottátok, de alakot nem láttatok. Kijelentette nektek szövetségét, parancsot adván nektek a tűz ige teljesítésére, és fölírta azokat két kőtáblára.” (5Mózes 4:12-13)

Az 5Mózes 5:1-22 is azt bizonyítja, hogy az ó szövetség alapja a tízparancsolat volt.

A két szövetség közötti különbség

Mire gondolt vajon Pál? Azt tanította volna, hogy a tízparancsolat eltöröltetett? Azt állította, hogy Isten törvénye az új szövetség alapján érvényét veszti? Nem, egyáltalán nem erről van szó! Ha visszaemlékszünk a 2Korinthus 3:6-ra, látjuk, hogyan magyarázza Pál a két szövetség közötti fontos különbséget. Ezt mondja: **„nem a betűé, hanem a Léleké”**. E szavak jelentik a kulcsot a két szövetség közötti különbség megfejtéséhez.

A „betű” az írott szövetségre vonatkozik (ebben az esetben a kőtáblákra). Az emberiség nagy problémája az új szövetség idején ugyanaz, mint az ó szövetség idején volt. Isten célja régen és ma egyaránt az, hogy az emberiséget igazzá tegye, és olyan utat mutasson, amelyen megszabadul az őt kísérő bűn és halál fogságából. Az ó szövetség idején az emberek úgy próbáltak igazzá válni, hogy engedelmessé váltak a tízparancsolat írott szavainak (betűinek). Következetes engedelmisség útján remélték elnyerni Isten kegyét és a szentség állapotát, amelyben Isten megáldhatja őket és beteljesítheti rajtuk valamennyi ígérését. Ez azonban soha nem valósult meg. De a megigazolást ezen az úton hiába is keresték, mert mindig csak kárhoztatást nyerhettek általa. Maga Pál is ezért nevezi a **„kárhoztatás szolgálatának”** (2Korinthus 3:9).

Meg kell jegyeznünk, hogy maguk a parancsolatok tökéletesek. Pál azt mondja, hogy a törvény **„szent, igaz és jó”** (Róma 7:12). Azt azonban hiába várjuk tőle, hogy az embereket igazzá tegye és szent jellemmel ajándékozza meg. Pál így érvel:

*„Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.”
(Galata 3:21b)*

„én pedig meghaltam, és az a parancsolat, amely életet ígért, halálomra lett.” (Róma 7:10)

Az embernek megigazulásra van szüksége. A parancsolatok előírták és megkövetelték az igazságot. De mi volt akkor a probléma? Miért kellett Istennek a kőtáblákra írt törvényen alapuló ó szövetséget felbontania?

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, kiszolgáltatva a bűnnek.” (Róma 7:14)

Az ó szövetség soha nem volt képes az embert igazzá tenni. Volt ugyanis egy alapvető ellentmondás a képletben, amely lehetetlenné tette a megigazulás elérését. A törvény betöltötte szerepét. A két kőtábla az igazságot hirdette és engedelmességet követelt. A törvény szavai azonban csupán kőbe vésett, élettelen szavak voltak, amelyek testi gondolkodású, bűnös emberi szívekbe hullottak, engedelmességet követelve. Az embernek viszont igazságra volt szüksége. Ezért újra és újra megpróbált engedelmeskedni e szent és tökéletes törvénynek, de ettől még testi maradt. Ebben az állapotában a legcsekélyebb reménye sem lehetett arra, hogy a törvénynek való engedelmisség által valaha is megigazul. Az írott törvényen (betűn) alapuló ó szövetség tehát sohasem csillapíthatta az emberiség igazság utáni vágyát. A rendszert kellett megváltoztatni.

A Zsidókhoz írt levélben azt olvassuk, hogy az ó szövetség nem volt kifogástalan, ezért szükség volt egy második szövetségre:

„Mert ha az az első kifogástalan lett volna, nem kerestek volna helyet a másodiknak.” (Zsidók 8:7)

Szükséges hangsúlyozni, hogy az „újnak”, illetve másodiknak nevezett szövetség egyben maga az örök szövetség is. Pál a Galata 3:16-17-ben kifejti, hogy ez az a szövetség, amely által az ember mindig is üdvözülhetett. Ha azonban Istennek Izraellel, mint néppel való kapcsolatában gondolkodunk, akkor a Sínai-hegyen kötött szövetség a zsidó nép történetében az első szövetségnek számít.

Pál azt is elmondja, hogy mivel gond volt az első szövetséggel, ezért meg kellett változtatni. Pontosan leírja, miben állt a probléma:

„Mert dorgálóan ezt mondja nekik: Íme, jönnek napok – ezt mondja az Úr –, és Izráel házával és Júda házával új szövetséget kötök. Nem olyan szövetséget, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogva kivezettem őket Egyiptomból. Mivel azonban nem maradtak meg szövetségemben, azért én sem törődtem velük – ezt mondja az Úr.” (Zsidók 8:8-9)

A hiba az emberben volt, ezért dorgálta őket. Az első szövetség egy hibátlan törvényt tartalmazott, amely „szent, igaz és jó” volt. Az emberek azonban, akiktől engedelmességet követelt, „testiek, eladva a bűnnek”. Az a rendszer nem működhetett, mert a törvény és az ember kibékíthetetlen ellentétben állt egymással. Azon körülmények között lehetetlen volt engedelmeskedni, ezért annak a szövetségnek – Isten terve szerint – csak egy meghatározott ideig kellett fennállnia.

„Mert ez az a szövetség, amelyet azon napok elmúltával kötök az Izráel házával. Ezt mondja az Úr: Törvényemet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük leszek, ők pedig népemmé lesznek.” (Zsidók 8:10)

Mi tehát a két törvény közötti különbség lényege? Az első szövetség idején Isten követelményei kőtáblákra voltak írva, a második esetében azonban a szívbe íródtak. Az első szövetség idején csak a törvény betűje létezett (az írott szavak), az új szövetséggel azonban Isten a törvény lelkületét (ugyanazon szavak élő valóságát) adja. Az ószövetség idején az igazságot csupán leírták és követelték, az új szövetség azonban részesít is az igazságból, mely Isten Lelke által a hívő szívébe íródik.

Ahogy láttuk, a tízparancsolat csupán leírja, miben áll az igazság. Félreérthetetlen módon nyilvánítja ki Istennek az emberre vonatkozó akaratát, mégsem tesz senkit igazzá. **Az igazság nem nyerhető el gyakorlás és bizonyos szokások elsajátítása révén.** Az igazság a természet függvénye, az élet egyik megnyilvánulása, ezért kizárólag születés által nyerhető el! Ezért aztán a parancsolatok nem oldják meg az emberiség problémáját. Ami a testi és bűnnek eladott embert illeti, a törvény csak annyiban van hasznára, hogy szembesíti abszolút nyomorúságos és reménytelen helyzetével, illetve azzal a ténnyel, hogy ő maga képtelen állapotát megváltoztatni vagy megjavítani. Csak kárhóztatja bűnei miatt, de nem tudja azoktól megszabadítani.

Az igazi forrás

Ha valódi igazságra vágyunk, meg kell találnunk **az igazság forrását**. Meg kell találnunk azt a helyet, ahonnan az igazság fakad. A törvény csak arra elég, hogy képet adjon az igazságról, de nekünk magára az igazságra van szükségünk, s oda kell eljutnunk, ahol valóságos igazság lakozik.

Amikor Isaac Newton felismerte a gravitáció törvényét, papírra vetette megfigyeléseit. Szavai leírják a gravitáció működési elvét. A mai napig tanítják az iskolában és „Newton-féle gravitációs törvénynek” nevezik. De senki nem feltételezi, hogy a gravitáció ténylegesen is Newton szavaiban rejlik. Mindenki tudja, hogy Newton szavai csupán „betűk”. Ha valaki magát a gravitációt akarja megismerni, azt másutt kell keresnie. A szavak segíthetnek ugyan a gravitáció elvének megértésében, de nem annak gyakorlati megtapasztalásában. Pontosan így viszonyul egymáshoz a tízparancsolat és az igazság is. Az előbbi leírja, milyen is az igazság, de soha nem képes azt ténylegesen létrehozni.

Ezért mondja Pál apostol:

„Most pedig a törvénytől függetlenül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonysgot tesznek a törvény és a próféták.” (Róma 3:21)

Létezik tehát igazság „törvény nélkül”, azaz a törvény **betűi** nélkül. Az igazság nem a törvény ellentéte, hanem független attól, mert a törvény nem képes az igazságot életre hívni. Az ember nem igazulhat meg azáltal, hogy a törvényhez fordul, mert a törvény nem részesítheti őt igazságban. Létezik azonban egy olyan hely, ahol jelen van az élő igazság. Teljesen független a törvény megtartásától. Ez a hely Jézus Krisztusban van (vö. Róma 3:22; 2Korinthus 5:21; Filippi 3:9). Az ember Krisztushoz mehet, mert Ő az igazság forrása, az élő törvény, és Ő az élő megtestesítője mindannak, amit a törvény leír; s Krisztusban ingyen ajándékként elnyerheti azt a tökéletes igazságot, amire mindig is szomjazott.

Természetes igazság

Érdemes elgondolkodni ezen a kérdésen: Vajon Isten érdekében keletkezett a törvény? Vajon arra való, hogy Istent visszatartsa valami rossztól? Miért cselekszik Isten kizárólag jót? Talán a törvények gátol-

ják meg abban, hogy valami gonoszsgot kövessen el? Micsoda nevetséges elképzelés! Istennek nincs szüksége a törvényre a jó cselekvése érdekében. Ő maga a megtestesült jóság és az élő törvény! A törvény csak írásos kifejezése annak, milyen Isten jelleme valójában. Ha valaki befogadja Krisztust hit által, a szent Lélek révén ennek az isteni életnek a részesévé válik. Az isteni természet részese lesz, azaz Isten természete az ember természetévé válik. Látjuk most már, miért nincs többé semmi köze sem ennek az embernek a törvény betűjéhez? Krisztus gondolkodásmódja, Isten természete már az övé. Most már nem azért teszi a jót, mert a törvény ezt követeli tőle, hanem mert Krisztus él benne, és Krisztus kizárólag szent életet képes élni. Az ő élete teljes összhangban van a törvénnyel.

Tegyük fel, hogy egy férfi egy gyönyörű nő fényképére bukkan. Belszeret a látványba, és azontúl bárhová megy, magával viszi a fotót. Beszél hozzá, megcsókolja, átöleli, még az ágyba is magával viszi. Mennyire tudja őt ez a kép megelégtíteni? Nem túlságosan, feltéve, hogy nem örült. Ez az állapot egy idő után törvényszerűen zavarni fogja, mert a fotó csupán halvány mása a valódi személynek, nem a nő maga. Ahhoz, hogy igazán elégedett lehessen, magára a nőre van szüksége, nem csak a róla készült fényképre. A fotónak sok hátránya van. Bár hasonlít a valóságra, de az eredetinek számos tulajdonsága hiányzik róla és belőle. Természetesen a nő keresése során segítséget nyújthat számára az a kép, amely őt ábrázolja, de ennyiben ki is merül a szerepe. Ezért mondja a Biblia a törvényről:

„Ekként a törvény Krisztushoz vezető mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg.” (Galata 3:24)

„Mert a törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására.” (Róma 10:4; Prot. új ford.)

Mire való akkor a törvény?

Vizsgálódásunk során felmerül a kérdés, miért hozta létre egyáltalán Isten a törvény rendszerét? Miért hozott létre egy olyan szolgálatot, amely nem eredményezhet igazságot? A Biblia rámutat arra, hogy Istennek több célja is volt a törvényadással:

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék. De ahol megnövekedett a bűn, ott bővebben áradt a kegyelem,” (Róma 5:20)

A törvényadás elsődleges célja tehát az volt, hogy *„a bűn megnövekedjék”*. Az ember állapota reménytelen volt. Romlott és elveszett állapotban leledzett, de honnan szerezhetett volna tudomást erről? Hogyan lehetett megláttatni vele valós állapotát annak érdekében, hogy gyógyír után kezdjen kutatni? Ez volt a törvény egyik feladata. A törvény bejött, hogy *„a bűn megnövekedjék”* – *„hogy így a bűn a parancsolat által igen nagy vétékké legyen”* (Róma 7:13). Ahogyan Pál kifejti: *„a bűnt is csak a törvény által ismertem meg”* (Róma 7:7). A törvény azért adatott, hogy az ember – miközben próbálja megtartani a törvényt – észrevegye, hogy van az emberi természetben valami, ami állandó vereségre kárhoztatja őt. És ha már felismerte a külső segítségre való rászorultságát, akkor végre Krisztushoz tud fordulni.

„Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön az utód, akinek az ígéret szól, és angyalok által közbenjárón keresztül rendeltetett.” (Galata 3:19)

De volt a törvénynek egy másik célja is: *„a bűnök miatt adatott”*. Amikor a bűn megnövekedett, és az emberi szív veleszületett gonoszsága a borzalmak minden fajtáját felszínre hozta, szükségszerűvé vált az embereket bizonyos büntetőtörvények hatálya alá helyezni. Még Isten népe körében is szükségszerű volt egy olyan rendszer létrehozása, amely az emberi szív természetes ösztöneit kordában tartja. Ezért helyezte Isten Izrael népét *„a törvény alá”*. Egy olyan kormányzati rendszer alá rekesztette őket, amelyben a törvény uralkodott. Természetesen ez nem Isten végleges terve volt, csupán egy szükségmegoldás. Nem teremtett tényleges igazságot, de az emberek veleszületett, gonosz természetét meg kellett fékezni. Ezért írja Pál, hogy a törvény *„a bűnök miatt adatott, amíg eljön az utód”* (Galata 3:19). Fontos látni, hogy ez a rendszer csak addig volt érvényben, amíg *„eljön az utód”*. *„De miután eljött a hit, nem vagyunk többé a vezető mester alatt.”* (Galata 3:25)

Ha a konyhában eltörik egy vízvezeték, akkor lehet, hogy hirtelen belenyomok egy fadarabot a résbe, amíg nem tudom tisztességesen megjavítani. A fadarab részben megállíthatja a szivárgást, de nem lenne célszerű úgy hagyni. Ez csak egy ideiglenes megoldás, ami addig maradhat érvényben, amíg valami jobbat nem talál az ember.

Nos, a Biblia szerint Istennek pontosan ez volt a célja a törvénnyel is. Egy olyan rendszert léptetett életbe, amely az emberektől bizonyos

viselkedésformákat követelt meg, és fegyelmezte őket. Ő tudta, hogy ez a rendszer soha nem lesz képes megmenteni az embert, és azt is tudta, hogy nem tudjuk maradéktalanul megtartani a törvényt. Bár Krisztus eljöveteleig fontos szerepet töltött be, ez a rendszer nem az örökkévalóságra lett tervezve.

Természetesen az erkölcsi törvény jó és tökéletes, és örök időken át a jó és a rossz mércéje marad. Csakhogy az a kormányzati forma, amely a törvény gyámsága alatt tartja az embert, nem kielégítő. A törvény ugyanis csak útmutatást tud adni a helyes viselkedéshez, de erőhöz nem jutunk általa, hogy engedelmeskedni is tudjunk előírásainak.

Gyermekvezérlési módszer

Egy gyermek életét 10 éves korában még igencsak a szülei által megszabott szabályoknak kell vezérelnie. 19 évesen már jóval kevesebb szabályt adnak neki. Na és 30 évesen? Addigra kikerül a szülei által felállított szabályok hatálya alól. Ugyanakkor ez nem azt jelenti, hogy felnőtt korára rendetlen lesz. Ha helyesen nevelték, akkor különbséget fog tudni tenni jó és rossz között, és – bár már nincs alávetett helyzetben – most sokkal inkább összhangban él majd azokkal a szabályokkal, amelyek gyermekként kívülről irányították őt.

Ennek fényében megérthetjük, Isten miért adta a zsidóknak a törvényt. Lelkileg gyermekek voltak – képtelenek arra, hogy felfogják Isten elveit. Négyszáz éve rabszolgasorban sínylődtek, és csak az ostort meg a szitkozódást ismerték. Nem tudtak önállóan gondolkodni, ezért Isten törvény alá helyezte őket, hogy addig se kanászodjanak el, amíg elég érettek nem lesznek az evangélium megértésére.

Természetesen Izraelben is voltak egyének, akik megértették az evangéliumot. Akármikor üdvözült valaki, mindenképpen szüksége volt az evangélium valamilyen alapvető megértésére; a törvény által ugyanis soha senki nem üdvözült – csakis az evangélium által. Sajnálatos módon azonban többségük soha nem ismerte fel az evangéliumot, pedig Isten arra törekedett, hogy mindnyájukat rávezesse az evangélium megértésére és megtapasztalására.

Krisztus eljöttével elérkezett az a pillanat, amikor a törvény **rendszere** betöltötte küldetését. Isten népe elérte az érettséget, és készen állt a valóságra.

Így érthetjük meg, mit jelent törvény alatt lenni: szabályok uralma alatt állni. A törvénytől szabadnak lenni azt jelenti, hogy többé már nem szabályok vezérlik az életemet. A viselkedésem megváltozott természetemből fakad – nem abból, hogy fegyelmetten igyekszem a szabályoknak eleget tenni. Ezért mondja Pál:

„Ekként a törvény Krisztushoz vezető mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg. De miután eljött a hit, nem vagyunk többé a vezető mester alatt.” (Galata 3:24-25)

Krisztus szolgálói

Ahogy tehát láttuk, nem az ó szövetség szolgálói vagyunk. Nem a kőbe vésett parancsolatok (a betű) képezik üzenetünk tárgyát. Ő arra tett minket alkalmassá, hogy *„új szövetség szolgálói legyünk”* – nem a betűé, hanem a Léleké.

„Az Úr pedig a Lélek...” (2Korinthus 3:17). Krisztus maga a törvényt megtestesítő, élő valóság. Ő a törvényben foglaltak valósága. Nem a halott, kőbe vésett szavak szolgálói vagyunk, hanem az élő Valóság szolgálói, amelyre a szavak csupán utalni képesek. Krisztus a középpontja és lényege munkánknak: *Krisztus legyen minden mindenben* (Kolossé 3:11).

A megerősített törvény

Akkor mi szükség van még a tízparancsolatra? Ha elvezetett minket Krisztushoz, vajon érvényét veszítette? Tudjuk, hogy a törvény szolgálata, illetve a tízparancsolaton alapuló rendszer ideje lejárt (2Korinthus 3:11,13), de mindez azt jelentené, hogy maguk a parancsolatok is érvénytelenek? Semmiképpen!

„Érvénytelenné tesszük tehát a törvényt a hit által? Semmiképpen! Sőt inkább megerősítjük a törvényt.” (Róma 3:31)

Amikor Isten a törvényt a zsidóknak adta, két célt tartott szem előtt. Egyrészt valós állapotukkal kívánta szembesíteni őket, hogy belássák, milyen mélyen gyökerezik a bűn természetükben (Róma 7:10; 5:20), és orvosság után kutassanak (Galata 3:24). Másrészt korlátozni akarta születéstől fogva romlott természetüket, nehogy teljesen átadják magukat életvitelükben a romlottságnak (Galata 3:19).

Vajon Isten azért, hogy meggyőzze őket bűnös voltukról és bemutassa, hogyan képzeli el valójában az életüket, csak egy mondvacsinált, vagy netán hamis mércét adott volna nekik arról, milyen is az igazság? Ezt mondta volna: „Ez az igazság útja” – noha amit adott nekik, az mégsem az igazság valós leírása volt? Természetesen nem! Tény, hogy a kőbe vésett tízparancsolat betűje nem fejezte ki Isten törvényének teljes mélységét. Jézus bemutatta, hogy a törvények jóval mélyebb tartalommal bírnak, mint ahogyan azt a szavak kifejezhetnék (Máté 5:20-28). Bár a megfogalmazás korlátozott, a szavak mégis az igazságot képviselték. Figyeljük meg Pál szavait:

„és tudja, hogy a törvényt nem az igazért rendelték, hanem a törvényszegőkért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a szentségtelenekért és a latrokért, az apagyilkosokért és anyagilkosokért, az emberölőkért, a paráznákért, fajtalanokért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért és ami csak ellenkezik az egészséges tanítással” (1Timóteus 1:9-10)

Pál nem mondja, hogy a törvény hatályát veszítette volna. Van egy bizonyos csoport, akiknek még mindig nagy szüksége van rá: a törvénytaposók és engedetlenek stb. Még mindig szükségük van a törvény előírásaira, amelyek a súlyos bűnök nyílt megjelenését megakadályozzák, és felmutatják a törvényrontók valós állapotát. Ők még nem érkeztek el Krisztushoz, ezért szükségük van egy nevelőre.

Csakhogy a törvény nem az igaz embernek szól. Miért nem? Mert ha valaki részesült Krisztus igazságában (az egyetlen létező igazságban), akkor az a megigazult ember összhangban áll a törvénnyel. Elnyerte az igazságot, amely a törvény célja, és pedig törvény nélkül nyerte el (Róma 3:21). A törvény betöltötte célját, mert Krisztushoz vezette őt. Tehát ezentúl nem a törvénnyel, hanem Krisztussal áll kapcsolatban. Mindaz, amit a törvény megkövetelt, Krisztusban jelen van, hiszen Ő maga az élő törvény. Aki valóságosan elnyerte Krisztus igazságát, az Krisztusban tökéletes harmóniában él majd a törvénnyel (Róma 8:4; 3:31; 1János 2:6).

Ezt tényleg nem nehéz megérteni. Isten nem azért mondja a bűnösnek: „Itt a tízparancsolat, amely megmondja, hogyan viselkedj”, hogy aztán később, amikor megtalálta Krisztust, így szóljon: „Többé nem kell eszerint viselkedned.” Ez azt jelentené, hogy Isten bizonyos visel-

kedési szabályokat szab a bűnös embernek, és azt mondja, vétkezik, ha nem engedelmeskedik; amikor azonban kereszténnyé lesz, mindaz, ami bűnös korában rossz volt, az most keresztényként már nem rossz többé. Ez butaság! Ha Isten valamit rossznak nevez, amikor az ember még bűnös, akkor az a dolog akkor is rossz marad, ha az ember már szent. A különbség abban áll, hogy bűnősként megpróbáltam engedelmeskedni a törvénynek, de a természetem ellenállt törekvéseimnek. Most Krisztusban vagyok, az ő természete az én természetemmé vált. Egész életem Krisztust tükrözi. Nincs szükségem többé szabályokra, amelyek megkövetelik, hogy igazán éljek. Krisztusban az igazság az élet természetes velejárója.

Az ó szövetség célja

Egy szövetség általában két partner közötti megállapodásról szól, melynek értelmében mindkét fél kötelezi magát bizonyos feltételek megtartására. A Bibliában azonban a szövetség nem minden esetben jelent „kétoldalú szerződést”.

Ennek egyik jó példája az, amikor Isten az özönvíz után, Noé napjaiban szövetséget kötött a Földdel. Így szólt az Úr:

„Ívemet a felhőkbe helyezem, és ez lesz a jele a szövetségnek közöttem és a föld között. Amikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben, és megemlékezem szövetségemről, amely közöttem és közöttetek és minden testből való élő lény között van, és nem lesz többé a víz özönvízzé minden test elvesztésére.” (1Mózes 9:13-15)

Noha ebben az esetben is két szerződő fél szerepel, ti. Isten és a Föld minden élőlény, a szövetség **feltételei** azonban csak egyiküket kötelezik. E szövetség lényegében Isten jövőre vonatkozó ígéreteit tartalmazta, és a kedvezményezetteknek – akiknek mindebből hasznuk lesz –, egyáltalán semmit nem kell tenniük érte. Az ígéretek teljesülni fognak, az élőlények cselekedeteitől teljesen függetlenül. Ez a szövetség tehát egyoldalú megállapodás Isten részéről. Valójában inkább ígéret-ről van szó, de a Biblia szövetségnek nevezi. Ez egy nagyon fontos tény, s ha ezt félreértjük, bizonyosan félreértjük az új szövetséget is.

Mi az új szövetség?

Ezékiel 36:25-27-ben és a Zsidókhoz írt levél 8:10-11-ben Isten megjelölte az új szövetség feltételeit:

„Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítalak titeket. Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek. Elveszem testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy rendelkezéseim szerint járjatok, törvényeimet megtartsátok és betöltsétek.” (Ezékiel 36:25-27)

„Mert ez az a szövetség, amelyet azon napok elmúltával kötök az Izráel házával. Ezt mondja az Úr: Törvényemet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük leszek, ők pedig

népemmé lesznek. Akkor senki sem tanítja többé így sem a társát, sem a testvérét: „Ismerd meg az Urat”, mert mindnyájan ismerni fognak engem kicsinytől nagyig.” (Zsidók 8:10-11)

Valójában minden időben, minden ember számára mindössze egyetlen út létezett, mégpedig az újjászületés (János 3:3), mely által az ember részesül Krisztus Lelkéből, és új életet nyer. Ezért nevezi a Biblia Jézust *a világ megalapítása előtt megöletett Bárány*nak (Jelenések 13:8; Károli). Az „új szövetség” valójában az „új természetről” szól. Isten ígéretet tett, mely szerint népének új természetet, illetve új életet ajándékoz, és ez az alapja az új szövetségnek. Soha senki nem üdvözülhet tapasztalat nélkül! Ezért – bár az új szövetség Jézus eljövetele előtt még nem volt érvényben és nem valósult meg –, az erre vonatkozó ígéret már kezdettől fogva, a bűneset óta létezett, és az emberek hittel ezen ígéretbe belekapaszkodva tartottak igényt az üdvösségre.

Az örök szövetség

Istennek az ember megváltására vonatkozó tervét tehát helyesebb volna „új” helyett „örök szövetségnek” nevezni. Az új szövetség tulajdonképpen az érvényesített örökkévaló szövetség.

Isten mindig az örök szövetség útján mentette meg az embert, soha nem is volt más lehetőség a megváltásra. E szövetségben Isten így szól: „Életemet, Lelkemet és törvényemet adom belétek, útjaimon járattlak és vétkeitekről, törvényszegéseitekről többé meg nem emlékezem.” Ez az új szövetség, melyben Isten az, aki megteszi mindazt, amit tenni kell. Az ember feladata mindössze annyi, hogy elhiszi, Ő már mindenről gondoskodott. Az új szövetség megtapasztalásának egyetlen feltétele, hogy az ember higgyen Isten ígéreteiben.

A Bibliából kiderül, hogy a korábbi idők hívő emberei sokszor sokkal csekélyebb istenismerettel rendelkeztek, jellemét és útjait sokkal kevésbé értették, mint mi. Ennek ellenére mi is kizárólag hit által menekülhetünk meg. Ha megváltásunk attól függne, mekkora törvényismerettel rendelkezünk, illetve értjük-e a különböző tanításokat, akkor az egykori és mai emberek közül nagyon sokan elvesznének. Az új szövetség azonban kizárólag az Isten ígéreteibe vetett hiten alapul. A hit az egyedüli feltétel. Ráháb, a prostituált tudatlanságból becsapta a felderítőket, de a Biblia szerint éppen ezzel bizonyította hitét. Noha a

törvény betűje szerint rosszat tett, az indíték helyes volt. Őszinte hit vezette, amely végül Izrael Istenének való teljes önátadásba torkollott, ami abban nyilvánult meg, hogy az Úrért hazudott, aki maga soha nem állít valótlant. Ráháb mégis üdvözült, mert a megváltás független a törvény ismeretétől. Noha nem ismerte a törvényt, hitt Istenben, ezáltal élete el volt rejtve Krisztusban, és hit által az örök szövetség részese lett.

Az örök szövetség jelenti az egyetlen utat, amelyen Isten – tudásuktól függetlenül – igazságos módon bármely kultúrából és bármely korból megmenthet embereket. Annak, aki évezredekkel ezelőtt élt, valószínűleg más fogalmai voltak Isten útjairól, mint nekünk, különösen, ha még Bibliája sem volt. Ráadásul minden ember megtapasztalhatja valamilyen szinten Isten létezését, így tehát hitre juthat, s ez jelenti az örök szövetség egyetlen feltételét. Érthető tehát, miért tette Isten az üdvösséget kizárólag a hit alapján elnyerhetővé, és hogy miért nem kell hozzá semmilyen cselekedet, tudás vagy ismeret.

Az ó szövetség alapja

Ez elvezet minket a következő kérdéshez: Mit is értsünk egyáltalán a régi, vagyis ó szövetség alatt? A Biblia többféleképpen hivatkozik rá, de az egyik utalás különösen nagy jelentőségű: „a törvény”, illetve a „törvény és a próféták”. Általában véve a Mózesről Krisztusig tartó időszak imádati és áldozati rendszerét nevezhetjük „ó szövetségnek” vagy „a törvénynek” (Galata 4:24-25; Jeremiás 31:32). Ha tehát „a törvény” szóval találkozunk, tudnunk kell, hogy Pál apostol az „ó szövetségről” beszél, beleértve szabályainak, imádatának, szimbólumainak, tanításainak egész rendszerét, életmódjával és résztvevőivel együtt.

2Mózes 19. fejezetében találjuk az ó szövetség kezdetét, és áttekintést kapunk azokról az elvekről, amelyeken e szövetség alapult. Isten a következő szavakkal ismertette Mózesrel a szövetség lényegét:

„Most azért ha figyelmesen hallgattok a szavamra, és megtartjátok szövetségemet, ti lesztek az én népem valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld. És papok birodalma és szent nép lesztek. Ezek azok a beszédek, amelyeket el kell mondanod Izrael fiainak.” (2Mózes 19:5-6)

„És az egész nép egy akarattal így felelt: Mindazt megteesszük,

amit az ÚR rendelt. Mózes megvitte a nép választását az ÚRnak.”
(2Mózes 19:8)

Ez a szövetség különbözött attól, amit Isten Noé napjaiban kötött a Földdel, és eltért az örök szövetségtől is, amely kizárólag Isten ígéletén alapul és hiten kívül nem igényel mást az embertől. Az ó szövetség megkövetelte, hogy az ember megtegyen bizonyos dolgokat, mielőtt élvezhetné áldásait.

Ebben a szövetségben Isten megígérte a zsidóknak, hogy papok birodalma és szent nép lesznek, de ez feltételhez kötődött. Engedelmeskedniük kellett szavának, meg kellett tartaniuk a szövetséget, s így lehettek Isten különleges tulajdona és szent népe.

E szövetség magában foglalta az egész imádati rendszert és életmódot, amelyet Mózes a Sínai-hegyen kapott a két kőtáblán, ahogy ezt az alábbi vers elénk tárja:

*„És Mózes ott volt az ÚRral negyven nap és negyven éjjel.
Kenyeret sem evett, vizet sem ivott. És fölírta a táblákra a
szövetség szavait, a tíz parancsot.”* (2Mózes 34:28)

Ezért nevezték a tízparancsolat két kőtábláját őrző ládát is a „szövetség ládájának”. Amikor Isten felkínálta a népnek szövetségét, az természetesen magában foglalta az egész törvény – beleértve a tízparancsolat – megtartását is. Ez volt az ó szövetség feltétele annak érdekében, hogy Isten megáldja és népévé fogadja őket.

Fölvetődik azonban egy további kérdés is: Elvárta Isten Izraeltől, hogy először a törvény megtartása által engedelmeskedjenek a szövetség feltételeinek, hogy aztán Isten is megáldhassa őket? Isten csak akkor áldja meg az embert, ha az először engedelmességet tanúsít? A válasz szükségszerűen nem. Az ember képtelen jól tenni annak érdekében, hogy Isten elfogadja őt: ez egyszerűen lehetetlen dolog. Éppen fordítva működik: először Istennek kell magához fogadnia az embert, hogy képessé váljon bármi jóra. Ha az Úr valóban ezt követelné az embertől üdvössége érdekében, akkor soha senki nem üdvözülhetne. Mégis ezek voltak az ó szövetség feltételei.

Az ó szövetség első leírását 2Mózes 19:5-8-ban olvassuk, és ott egyértelműek a feltételek. Kezdetől fogva Isten az, aki engedelmességet követel és elvárásokat támaszt. Ezt mondja: „Ha ezt teszitek..., akkor ez lesz jutalmatok.” A szövetség azzal kezdődött, hogy Isten kért vala-

mit az embertől, nem pedig fordítva. Engedelmeskedniük kellett a feltételek megtartása által.

Kétségtelen tény tehát, hogy ezt a szövetséget Isten kezdeményezte. Természetesen azonnal felvetődik a kérdés: Miért volt erre szükség? Ha az örök szövetségre vonatkozó ígélet már ismeretes volt, ráadásul az jelentette az üdvösség egyetlen útját, akkor miért iktatott be Isten olyasmit, ami soha nem tud üdvözíteni, mert azok sem tudnak megfelelni feltételeinek, akik ígéletet tettek megtartására? Miért nem vezette őket egyszerűen az örök szövetséghez? A Biblia többszörösen megindokolja ezt, az alábbiakban látni fogjuk.

Az ó szövetség megalapításának okai

Összegezzük, mi a törvény célja:

- a. Nyilvánvalóvá teszi a bűn mibenlétét, megmutatja az embernek, mi a jó és mi a rossz. (Róma 7:7.13)
- b. Bemutatja az ember teljes tehetetlenségét és erőtlenségét. (Róma 7:21-23)
- c. Felismerteti az emberrel saját ínségét. (Róma 7:18.24)
- d. Meggyőzi az embert bűnös voltáról. (Róma 5:20)
- e. Megteremti a testi és társadalmi jólét alapjait e mulandó világban. (3Mózes 26:3-12)
- f. Feltartóztatja a bűn terjedését. (Galata 3:19)
- g. A mennyei valóságot szimbolizálja. (Zsidók 9:23)
- h. Jövőbeli eseményeket mutat be. (Kolossé 2:16-17)
- i. Krisztushoz (az új szövetséghez) vezeti az embert. (Galata 3:24)

A legutolsó ige szó szerint azt mondja, hogy *a törvény Krisztushoz vezető pedagógusunk volt*, s valószínűleg ez öleli fel legteljesebben az összes felsorolt pontot. A törvény, vagyis az ó szövetség feladata az volt, hogy az embereket Krisztushoz vezesse. Isten tervében mindennek megvan a maga helye, és minden arra szolgál, hogy lépésről lépésre megvalósítsa Isten céljait, aki azt akarja, hogy minden ember Krisztushoz jöjjön. Először azonban fel kell ismerniük ínségüket, és azt, hogy nélkülözik a legfontosabbat, amire pedig égetően szükségük volna. Mit tesz tehát Isten végtelen bölcsességében? Egy olyan rendszert

állít fel, amely szükségszerűen feltárja az ember előtt saját elveszettségét. Ez elengedhetetlen ahhoz, hogy tovább tudjunk lépni.

A törvényszegőkért adatott

Ahogy már említettük, mindig is az új szövetség volt az üdvösség valódi alapja. Vessünk fel azonban még egy fontos kérdést: Kik azok, akik megtapasztalhatják az új szövetség valóságát? A válasz természetesen: csak Isten igazi népe! Kizárólag Isten gyermekei, akikben Isten Lelke lakozik, ami képessé teszi őket útjain járni.

Mégis ki az, akit a törvény Krisztushoz vezet? Természetesen azok, akik nem tartoznak Isten népéhez. Ha logikusan végigvesszük ezt a gondolatot, felismerjük, hogy az ó szövetség **nem** Isten népének adattott! Azoknak szólt, akik nem tartoztak közéjük! (1Timóteus 1:9)

Ha megértjük, hogy az örök vagy új szövetség örökké létezett, akkor valami más is világossá válik. Ha az ó szövetség az Isten által elrendelt út, amely az embereket Krisztushoz vezet, akkor logikusan adódik a feltevés, hogy az ó szövetségnek – az újjal párhuzamosan – ugyancsak öröktől léteznie kellett. Ha az új szövetség öröktől fogva volt, akkor olyan útnak is léteznie kellett, amely öröktől fogva Krisztushoz vezet! Bizonyos szempontból a két szövetség nemcsak meghatározott időszakokhoz kötődik, hanem két különböző tapasztalatot is képvisel. Az egyik a Krisztuson kívüli állapot, a másik pedig a Krisztusban való elrejtettség állapota. Ezért kétségtelen, hogy mindkettő kezdettől fogva létezett.

A kérdés tehát a következő: Miért hívta el Isten Izraelt, mint nemzetet, hogy az ó szövetség részese legyen, noha az tulajdonképpen a Krisztuson kívüli állapotot mutatja be? Önmagában az a tény, hogy mint csoport voltak az ó szövetség szerződő felei, azt jelenti, hogy mint nép is Krisztuson kívüli állapotban voltak.

Nem Isten népe számára?

Amikor valaki Isten gyermekévé válik, akkor Krisztus Lelkének részese lesz (Róma 8:9). Izrael, mint nép Isten gyermeke volt? Mint nép, átérték az újjászületés tapasztalatát? Az az igazság, hogy valójában soha nem voltak Isten igazi népe! Bármit adott nekik Isten mint nemzetnek, bármilyen szövetséget is kötött Izrael népével, nem azért tör-

tént, mert ők Isten igazi népe voltak. Isten népének örök élete van. Örök életű volt a zsidó nemzet? Nem! Az Úr soha nem is ígért nekik örök életet. Átnézhetjük az Ószövetséget elejétől a végéig, de sehol nem olvasunk arról, hogy Isten örök életet ígért volna a zsidóknak! Valójában az ó szövetség nem örökkévaló dolgokról szólt: kizárólag földi, a mulandó világhoz kötődő kiváltságokat ígért.

Amikor Pál apostol arról beszél, hogy „*a világ elemei alá voltunk vetve*” (Galata 4:3), teljesen igaza van, mert az ó szövetségnek kizárólag e világhoz és az általa kínált javakhoz volt köze. Ha az izraeliták megfelelően viselkedtek, akkor Isten bizonyos, mulandó javakkal jutalmazta őket. Ezzel szemben az új szövetség örökkévaló áldásokkal jár. Amikor Isten Izraellel szövetségre lépett, nem örök életük biztosítása érdekében tette. Sehol nem találjuk meg benne az örök élet ígéretének nyomát, mert semmilyen tekintetben nem nyújtott megváltást, hanem csupán előképe volt annak.

Természetesen az izraeliták számára is nyitva állt a lehetőség az üdvösség elnyerésére. Minden zsidó eljuthatott volna hit által az üdvösségre, ami Jézus Krisztusban jön majd el. Hit által megragadhatták volna az ígéretet, csak hogy ennek semmi köze nem lett volna az ó szövetség rendszeréhez, mert az az „Engedelmeskedj és élj!” elven alapult. Az ígéretek a következők voltak: „... hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az ÚR, a te Istened ad neked... tejjel és mézzel folyó földre vezetlek téged.” Ez volt Isten ígérete számukra! Soha nem kaptak olyan ígéretet, hogy engedelmességük alapján örök életet nyerhetnek. Kizárólag mulandó, földi javak ígéretét bírták, mert az örök élet és az örökkévaló javak *egyetlen* feltétele a hit. Az ó szövetség azonban nem a hiten alapult – a törvény nem a hitről, hanem a cselekvésről szól (Galata 3:12).

Csoportosan üdvözülünk?

A népszerű elgondolás szerint Isten népe emberek egy meghatározott csoportját jelenti. Arra gondolunk, hogy Izrael mint nemzet egészében Istené volt, és hajlamosak vagyunk ugyanezt feltételezni a mai korra vonatkoztatva is. Ha azonban „nemzetről” beszélünk, olyan kényes pontot érintünk, amely sok keresztényt megtéveszt és félrevezet. Senki nem üdvözül pusztán azért, mert egy „nép” tagja. Isten nem közösségeket üdvözít, hanem mindig és kizárólag egyes embereket, ezért

az örök szövetséget sem egy csoporttal, azaz egy néppel kötötte. Ez lehetetlen lett volna! Isten mindig egyes emberekkel kötötte meg az örök szövetséget, mert hitet csak egyénileg lehet gyakorolni. A hitet tehát nem lehet népként vagy csoportként megélni. Ezért egyetlen nép sem nevezheti magát „Isten népének”. A közösségek eszközként szolgálhatnak Isten kezében, amelyeket bizonyos célokra felhasznál, de semmiképpen nem lehetnek az „ő népe” abban az értelemben, hogy biztosítva lenne számukra a „közös” üdvösség. Ezt kizárólag az Istennel való személyes kapcsolat alapján lehet megtapasztalni, e téren minden kereszténynek egyedül kell megállnia.

Végső soron Isten a zsidó népet azért választotta ki és használta fel, hogy az ó szövetség keretein belül leckét adjon a világnak. Az ó szövetség életbe lépése pillanatától mindazok, akik célját felismerték, profitálhattak belőle; és ma is bárki, aki gondosan tanulmányozza azt a rendszert, felfedezheti általa Krisztust. Testies, énközpontú gondolkodásmódjukból fakadóan a zsidók úgy vélték, az egész rendszer kizárólag az ő javukat szolgálja, mert jobbak a többi nemzetnél; Isten szándéka azonban az volt, hogy az egész világot megáldja: a zsidó népen keresztül segített nekik megtalálni a Messiást. Az egész rendszer csúján arra szolgált, hogy a Krisztusban rejlő valóságot szimbolizálja.

A zsidók hitetlenségük következtében teljesen félreértették az Írásokat, és hozzájuk hasonlóan sok mai keresztény is osztozik abban a tévhitben, hogy a megváltás magában a rendszerben rejlik, és Istennek több érdeke fűződik a zsidók üdvözítéséhez, mint a többi nép megmentéséhez. Valójában azonban Isten az egész világot meg akarta áldani azáltal, hogy valahol ezen a bolygón „berendezett egy iskolát”, amire odafigyelnek az emberek, hiszen általa megismerhetik a Krisztushoz vezető utat és azt, miért van rá égető szükségük.

Isten felhasználja téves elképzeléseinket

Isten minden hatalmában álló dolgot megtett az ember megmentése érdekében, néha a legváratlanabb utakon és módokon nyilatkozott meg; és kezdettől fogva felhasználta az emberi félreértéseket is, hogy Krisztushoz vezesse őket. Régtől fogva él az az elképzelés, hogy engedelmesség és jó cselekedetek révén megfelelhünk Istennek. Becsületes és őszinte emberek azonban hamar rájöttek, hogy valamennyi erőfeszítésük ellenére egyetlen lépést sem jutottak előre, sőt, segítségre

szorulnak. Isten mindezt eszközül használta, hogy bizonyítsa, szükségük van Krisztusra, hogy a Jézusba vetett hit által részesedhessenek életéből és újjászülethessenek.

A törvénynek ma is ugyanez a célja. Az én életemben bizonyosan sokszor ezt szolgálta. Nagyon gyakran megpróbáltam a legjobbat, legtöbbet megtenni. De miért is? Megpróbáltam megfelelni az isteni elvárásoknak, és amikor siralmas kudarcot vallottam, így kiáltottam Istenhez: „Ó, segíts, én képtelen vagyok rá!” A törvény változatlanul pedagógusként szolgál. Mélyen elménkben gyökerezik az a téves elképzelés, hogy engedelmesség által kiérdemelhetjük Isten tetszését; Ő pedig még mindig nagyon gyakran felhasználja ezt sarokba szorításunk érdekében, míg végül saját erőnk végére jutunk és Krisztushoz fordulunk.

Valójában az ó és új szövetség egymás mellett létezik az idők végéig. Isten azonban a világtörténelem egy meghatározott pontján egy tanító célzatú rendszert léptetett életbe, amelyben egy korszakon át egy egész nép épített a következő elvre: Engedelmeskedj és élsz! Amikor pedig Krisztus eljött, a világ egy új korszakba lépett, amelyben a hit teljes fényben megnyilatkozott és az emberek megértették, mit jelent: Higgy és élsz!

„aki megmentett minket és elhívott szent hívással; nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint, amelyet örök időknek előtte adott nekünk Krisztus Jézusban. Ez pedig most lett nyilvánvalóvá a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki eltörölte a halált, és világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot az evangélium által.” (2Timóteus 1:9-10)

A történelem tehát két korszakra, ó és új szövetségre bontható. Ez azonban távolról sem jelenti azt, hogy az üdvösségnek két útja létezne, mint ahogy néhányan tudatlanságukban magyarázzák. Azt mondják, mivel volt egy ó és most van egy új szövetség, Isten a megváltás kétféle útját tárta az emberek elé. Először az ó, most pedig az új szövetségen keresztül menti meg őket, ez azonban nem igaz! Veszélyes tévelygésről van szó, amitől óvakodnunk kell! Az üdvösség egyetlen útja kezdettől fogva, minden korban az új szövetség volt.

Ebből a világból valók

Ez természetesen maga után von bizonyos következtetéseket, amelyekről nem szabad elfeledkeznünk. Soha senki nem nyert örök életet az ó szövetség révén! Sem a múltban, sem a jövőben nem fog előfordulni ilyen eset; Istennek ez soha nem is állt szándékában. Az ó szövetség isteni áldásainak mindegyike ehhez a mulandó világhoz kötődött, s ezért a Biblia a hozzá kapcsolódó törvényeket „*testinek*” nevezi (Zsidók 7:16). Pál „*a világ elemei*” (Galata 4:3) és „*a világ elemi tanításai*” kifejezésekkel illeti őket.

Pál tanítása szerint az ó szövetség idején „*a világ elemei alá voltunk vetve*” (Galata 4:3), s ezzel az Izraelnek adott számtalan törvényre és rendelkezésre gondolt. Sok keresztény úgy gondolja, hogy e kifejezések semmiképpen nem vonatkozhatnak az Istentől kapott törvényekre. Szerintük az Úr soha nem iktatna törvénybe olyasmit, ami „*testi*”, „*e világból való*” vagy „*a világ elemei*” közé tartozik. Tény azonban, hogy e jelzők illenek az ó szövetségre is, hiszen kizárólag földi áldások kapcsolódtak hozzá. Mivel nincs benne semmi „*örökkévaló*”, ezért teljesen korrekt „*testinek*”, „*mulandónak*” vagy „*a világ elemeinek*” nevezni. Semmi nem volt benne az örökkévalóságból, sokkal inkább egy szükséges taneszközként adatott, amely az embereket az örök valóságokhoz vezette.

A zsidók szerint az üdvösség a törvény által parancsolt dolgok megtartása által nyerhető el. Ezzel emberi szintre alacsonyítják le Istent. Miféle istent csinálsz az Úrból, ha azt hiszed, hogy örök életet kapsz tőle azért, mert megölsz néhány bárányt, a törvény részleteit homlokkötődön hordod, és megtartod a tízparancsolatot?! Istenképed szükségszerűen torz lesz.

Csak ha felismerted, hogy mindezek csupán szemléltetik, de valóságosan nem adják meg az üdvösséget, akkor látod meg helyesen a bárányt, az évenkénti ünnepeket, a rituálék, a tízparancsolat betűi mögött az örök valóságot: „Istennél nem a forma, hanem a valóság számít.” Ha mégis azt hiszed, hogy Istent külsőségekkel és ceremóniákkal megelgítheted, akkor egy kisgyermek szintjére alacsonyítod le Őt, aki emberi értelemmel bír.

E világi büntetések és ígéretek

Végül vegyünk számba még egy dolgot! Mivel az ó szövetség kizárólag e világhoz és annak elemeihez kötődött, értelemszerűen a hozzá kapcsolódó büntetések és ígéretek is mulandók, időben korlátozottak voltak. Az ígéretek e világra való korlátoltságát viszonylag könnyen megértjük, ám be kell lássuk, hogy ezek a korlátok a büntetésekre is igazak. Más szóval, a törvény rendszere alatt kiszabott büntetések sem örök érvényűek, ezek is csak erre a földi létre korlátozódtak!

Ha például valakit az ó szövetség idején halálra köveztek, mert szombaton tűzifát gyűjtött, ez automatikusan egyenlő volt az örök élet elvesztésével? Nem feltétlenül! Természetesen, ha nyíltan lázadt Isten ellen és ezért szedett rőzsét szombaton, akkor ez kétségtelenül bizonyítja, hogy nem volt igazi kapcsolata Istennel. De tegyük fel, ha valakinek odahaza betegen fekszik a felesége, és azért szed fát a nyugalom napján, hogy meleg levest főzhessen neki, s eközben rajtakapják – mi történne vele? Megköveznék! Az ó szövetség idején ez az ember bűnösnek halna meg! De mi történik vele az örök szövetség keretein belül? Ha hite őszinte, örök életet nyerhet, még ha az ó szövetség korában, mint törvényszegőt megölnék is. Ugyanez történt volna a házasságtörő asszonnyal vagy a jobb latorral. Tehát az ó szövetség áldásai és büntetései nem feltétlenül döntöttek az emberek örök sorsa felől. Sok közülük csupán illusztráció, árnyék vagy szimbólum volt.

Ha tehát egyének örök életéről tudakozódunk, túl kell látnunk az ó szövetség betűjén. Ezért sorolhatta Pál – talán sokak megrökönyödésére – Ráhábot is az üdvözülők közé. Ha megnézzük, egyesek miket tettek az ó szövetség részesei közül, joggal tehetjük fel a kérdést: „Miféle hitvány emberek ezek?!” Isten azonban másként látja őket, és nekünk is meg kell tanulnunk ezt a látásmódot, ha meg akarjuk érteni az Ő útjait.

Akik az ó szövetség kötelei között maradnak, soha nem tudnak igazán megváltozni, legfeljebb külsőségekben. Az ó szövetség alatt mindig ehhez a Földhöz és a földi módszerekhez lesznek kötve, és a testi természet uralma alatt maradnak. Csak akik megtapasztalják Krisztust az új szövetségben, élhetnek át valóságos változásokat, s ekkor válhatnak örök örökség várományosaivá.

A Lélek törvénye

„Mert az élet lelkének törvénye Jézus Krisztusban megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől.” (Róma 8:2)

Ez a vers rámutat az igazságosság valódi természetére, és arra, hogyan működik mindez a hívőben. Hogy megértsük, először tisztáznunk kell, hogy Pál három különböző törvényről beszél a Római levélben:

1. Mindenekelőtt a tízparancsolat *törvényéről*
2. Másodszor a bűn és halál *törvényéről*
3. Harmadszor az élet lelkének *törvényéről*

A tízparancsolatról a következő versekben beszél Pál:

„Mit mondunk tehát? A törvény bűn? Semmiképpen! Hisz a bűnt is csak a törvény által ismertem meg, mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánd.” (Róma 7:7)

„De a törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó.” (Róma 7:12)

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, kiszolgáltatva a bűnnek.” (Róma 7:14)

„Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint.” (Róma 7:22)

Ezek a versek mind a tízparancsolatról szólnak és többek között a következőket érthetjük meg belőlük:

1. A tízparancsolat szent, igaz és jó
2. A tízparancsolat megmutatja, hogy bűnösök vagyunk
3. A tízparancsolat lelki, de mi természettől fogva testiek és a bűn rabjai vagyunk
4. Pál olyan állapotban volt, amelyben gyönyörködött a tízparancsolatban

Mindez azt mutatja, hogy a tízparancsolat nagyon jó, az alábbi idézetből azonban kiderül, hogy van egy probléma:

„Magamban tehát azt a törvényt találom, hogy jóllehet a jót akarom cselekedni, mégis a gonosz van hozzám közel. Mert

gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt a tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem a tagjaimban levő bűn törvényének a rabságába hajt.” (Róma 7:21-23)

Pál itt egy újabb törvényről beszél. Ez nem egy jogi törvény, nem szavakkal leírt vagy egy kormányzó hatóság által megkövetelt törvény. Hogyan működik ez a törvény? A következőképpen: hiába akar Pál jót tenni, kénytelen a rosszat tenni. Ez a törvény erősebb, mint az Isten parancsolatai iránti engedelmisség vágya – annyira, hogy a bűn rabszolgájává teszi őt. Erre a törvényre úgy utal, mint *a tagjaimban [testemben] levő bűn törvénye*.

Vegyük észre, hogy ez két különböző fajta törvény! Az egyik **jogi** törvény, a másik pedig **természeti** törvény. A jogi törvény egy szabály vagy szabálygyűjtemény, amit egy kormányzó hatóság helyez hatályba. A tízparancsolat jogi törvény. Valaminek a cselekvésére tanít, és aki hallja, annak választania kell. Az egyén saját döntésén múlik, engedelmeskedik vagy sem. Amikor jogi törvénnyel van dolgunk, mindig vannak büntetések. Ha egy személy engedelmeskedik, jutalmat kap, ha engedetlenkedik, büntetést. A kormányzó hatóság dönt a büntetésekről és jutalmakról.

A természeti törvények ezzel szemben be vannak építve a természetbe. Ilyen pl. a gravitáció, a mozgás törvényei, az ok-okozati törvények. Ezek nem olyanok, mint a jogi törvények, és nem is úgy működnek. A természeti törvényeknél nem egy kormányzó hatóság parancsolja meg, hogy „ezt tedd, vagy azt tedd”, és nem kapcsol hozzá jutalmakat vagy büntetéseket sem. A természeti törvények be vannak építve a természetbe, és ezek alapján működnek a dolgok. Azért nevezzük törvényeknek ezeket, mert mindig ugyanazt az eredményt hozzák. Például a gravitáció törvényét is törvénynek nevezzük, mert valahányszor feldobunk valamit a levegőbe, mindig visszahullik. Kivétel nélkül, minden esetben ez történik; ezért nevezzük ezt a jelenséget törvénynek.

Amikor Pál azt mondja, hogy „*magamban tehát azt a törvényt találok, hogy jóllehet a jót akarom cselekedni, mégis a gonosz van hozzám közel*”, akkor egy természeti törvényre utal. Nem azt mondja, hogy valaki egy parancsot ad neki, hogy mindig gonoszul kell cselekednie. Arra utal, hogy a lényébe van beépítve egy alapelv, amely az alábbi

működést eredményezi: amikor jót akar tenni, az a valami a rosszat művelteti vele, és amikor el akarja kerülni a gonoszt, végül mégiscsak azt teszi. Ezt az ellenállhatatlan, mindig ugyanazt az eredményt produkáló természeti jelenséget nevezi Pál törvénynek.

Tehát az első törvény, a tízparancsolat **jogi törvény**. A második törvény, a bűn törvénye **természeti törvény**. Melyik erősebb a kettő közül? Pál ezt mondja:

„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlen volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben” (Róma 8:3).

Pál szerint a törvény (a tízparancsolat) **erőtlen** volt a test miatt. Miért volt a törvény erőtlen? Azért, mert nem tudott igazságosságot létrehozni. A bűnös test (testi gondolkodásmód) ellenében nem tudta legyőzni a bűnt. A testi gondolkodásmódnak (a bűnös testnek) ugyanis van egy törvénye – „a bűn törvénye” –; és ez a törvény erősebb, mint a tízparancsolat. A tízparancsolat helyes viselkedést követel, de a bűn törvénye az egyént a bűn elkövetésére kényszeríti. Ennek a törvénynek képtelen ellenállni, mert a „bűn király” rabságában sínylődik. Ezért nem tudja a tízparancsolat a bűn problémáját megoldani. A természeti törvény **mindig** erősebb a jogi törvéynél. A jogi törvény követelhet és fenyegethet, de a természeti törvény belülről fakad és önkéntelenül betölti saját követeléseit. Összhangban van az ösztönökkel és a természet működésével, így **automatikus** beteljesedik. Mindig engedelmeskedünk neki.

Ezért a bűn problémájának megoldására többre van szükségünk a jogi törvéynél. Hála Istennek, Ő ilyen megoldásról gondoskodott! Az apostol így mutatja be azt a törvényt, melyet Isten a probléma tényleges megoldására használ:

„Mert az élet lelkének törvénye Jézus Krisztusban megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől.” (Róma 8:2)

Ez az evangélium csodálatos igazsága! Krisztusban Isten egy olyan **természeti törvényt** adott nekünk, mely megtöri a másik természeti törvény, a bűn törvényének hatalmát. Ez a harmadik törvény az „**élet lelkének törvénye**”. Milyen törvény ez? Jogi vagy természeti? Már lát-

hattuk, hogy a jogi törvény nem tudja legyőzni a természeti törvényt; a parancsolatok nem győzhetik le a bűn törvényét. Ezért ha Isten le akarja győzni a bűn természeti törvényét, egy másik természeti törvényt kell alkalmaznia. A jogi törvény elbukott, nem tudta elvégezni, amit megkövetelt, mert a test felülbírálta tekintélyét, és így *erőtlen lett a test miatt.*

De Isten a bűn testében küldte el Fiát és legyőzte a bűn törvényét a testben. Hogyan tette ezt? Egy másik törvényt léptetett életbe ugyanabban a testben. Ez a törvény „*az élet lelkének törvénye*”. A Lélek által Isten egy másik törvényt ültetett a bűnös emberi testbe, amely természetéből fakadóan a jót szereti tenni. Ezen alapelv szerint az ember örömét leli Isten akaratának cselekvésében.

A bűn törvénye a következőképpen működött: a testi természetem szerette a gonosz cselekvését, ezért amikor jót akartam tenni, mindig gonoszt tettem.

A Lélek törvénye így működik: az új természetem szereti a jót, ezért amikor a gonosz felkínálja magát, mindig a jót cselekszem.

Vegyük figyelembe, hogy ez a harmadik törvény, *az élet lelkének törvénye* szintén természeti törvény, *a bűn törvényéhez* hasonlóan. Nem létezik olyan természeti törvény, amelynek működése előírásoktól (külső utasításoktól) függne. A természeti törvények önmagukban hordozzák a végrehajtáshoz szükséges erőt és a világegyetem összes utasítása sem tudja megdönteni őket. Például a világ legnagyobb tekintélye kiállhat a tengerpartra és parancsot adhat, hogy a víz hullámozása álljon le; ám a tenger – fittyet hányva az utasításra – egyszerűen folytatni fogja, amit a természet előre meghatározott számára. Ha a hullámoknak megálljt parancsolni túl nehéz feladatnak tűnik, tehetünk egy másik próbát is: ugyanaz a tekintély dobjon fel egy tollat a levegőbe és parancsoljon neki, hogy ne hulljon le a földre! Vajon sikeresebb lenne? Láthatjuk, hogy a természet törvényét a jogi törvény nem képes megdönteni. Ezért nem tudja a világ összes szabálya sem megakadályozni a bűnöst a vétkezésben! A bűn törvénye egy természeti törvény a bűnösben, és legyőzéséhez jogi törvéynél többre van szükség.

Tehát a Lélek törvénye az igazságosság cselekedeteinek végrehajtásához nem igényel jogi törvényeket, vagy írott szabályokat. Az élet Lelkének törvénye azért működik és eredményez igazságossá-

got, mert Jézus Isten gondolkodásmódját, Isten tulajdon igaz életét ülteti át a hívő keresztyén természetébe. Azáltal teszi ezt, hogy a saját Lelkét, saját életét, saját isteni természetét adja, mely minden egyes alkalommal a jó cselekvésére hajlik. Ez a beültetett élet Isten tulajdon életének gyümölcseit termi – nem azért, mert egy jogi törvény előírja számára, hanem mert **ösztönszerűen** így viselkedik, mivel Krisztus természetének ez a jellemzője.

Ez a „Krisztus a mi igazságosságunk” nagy igazságának kulcsgondolata. A törvényközpontúak azt mondják: „nem lehetünk igazak, csak ha megtartjuk a törvényt”. Elfogadják, hogy Krisztusra van szükségünk, hogy igazzá legyünk, sőt azt is elismerik, hogy Krisztus erejére van szükségünk, de nem bírják kihagyni a jogi törvényt. A törvénnyel kell kapcsolatban állnunk – mondják –, hogy tudjuk, mi a helyes és helytelen, és aztán a törvénynek kell engedelmeskednünk, Krisztustól kérve segítséget a megtartásához.

De az igazság az, hogy Isten saját Fia tulajdon életét adta nekünk!! Dicsőség Istennek ezért a megváltásért! Önmaga részévé tett minket, és Lelkének ereje által saját természetét ültette belénk. Így válunk igazzá **a törvénytől függetlenül** (Róma 3:21) – azaz a jogi törvény, vagyis a tízparancsolat nélkül.

Az élet Lelkének törvénye, az igazságosság természeti törvénye megtölti életünket jó cselekedetekkel, Krisztus szeretetével és önzetlenségével – **a jogi törvény nélkül**. Ez az igazságosság **nem ellentétes** a tízparancsolat jogi törvényével, hiszen a parancsolatok jók. Csakhogy ez az igazságosság a parancsolatoktól független, mind a megvalósulása, mind a meghatározása tekintetében.

A tízparancsolat továbbra is megbízható mérceként képes megmutatni, hogy egy emberben jelen van-e Isten Lelke, vagy sem. Továbbra is tanítómesterként szolgál, hogy a bűnösöket Krisztushoz vezesse. Ugyanakkor egy keresztyénnek nincs többé szüksége rá élete vezetéséhez. A keresztyéneket olyan törvény irányítja, ami sokkal hatékonyabb, mint a tíz szabály; egy olyan törvény, amely sokkal magasabb rendű, mint bármi, amit köre lehet írni – őket Isten saját, élő Lelke irányítja. Ezt az igazságot fejezik ki a következő versek:

„És füled meghallja a mögötted kiáltó szót, amikor jobbra vagy balra letérmétek: Ez az út, ezen járjatok!” (Ézsaiás 30:21)

„A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítélni meg. Mert ki érte fel az Úr értelmét, hogy oktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.” (1Korinthus 2:15-16)

„De az a kenet, amelyet tőle kaptatok, bennetek marad, ezért nincs szükségetek arra, hogy bárki tanítson titeket, hanem az ő kenete megtanít titeket mindenre, és az igaz, nem pedig hazugság. Ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.” (1János 2:27)

Csodálatos ígék! Sokak számára túl csodálatosak ahhoz, hogy elhiggyék. Olvasd el figyelmesen és ízlelgesd szavait. Minden keresztény előjoga Krisztus személyes, bensőséges vezetése. Nemcsak Krisztus értelmével bír, hanem az Ő Lelke vezeti. Ez sokkal hatékonyabb módja az igazságosság létrehozásának, mint a parancsolatok útja, ahol külső utasításoknak kell engedelmeskedni. Ebben a krisztusi rendszerben az ember saját vágyából kifolyólag teszi azt, ami jó, belülről, saját természetéből fakadóan (mivel Krisztus él benne).

Ez a *hit általi megigazulás* valódi üzenete. Felismerni, hogy az igaz élet teljesen Isten ajándéka, amelyet mindazok megkapnak, akik hisznek Jézus Krisztusban és teljesen alárendelik magukat Neki.

Akik törvényközpontúak, nem fogadják el, hogy a csupán ajándékba kapott igazságosság ennyire teljes és működőképes. Úgy érzik, nekik is tenniük kell valamit: számításba kell venniük a törvényt és ahhoz kell szabniuk magukat, hogy igazzá legyenek. Ezért ragaszkodnak ahhoz, hogy bennünket a törvénynek kell irányítania. Csakhogy az üdvösség Isten **ingyen ajándéka** Krisztusban. Ez száz százalékosan Isten ajándéka! Csak annyit tehetünk, hogy hiszünk, bízunk Krisztusban. Minden más ajándék. Ha nem így lenne, akkor az ember hozzájárulna valamivel, és az nem teljesen Krisztus munkája lenne, nem teljesen kegyelemből történne.

Segítsen mennyei Atyánk, hogy megértsük ezt!

A jó és gonosz tudása

Közismert tény, hogy az ismeret érték. A legtöbb ember jónak tartja a tudást, hiszen képessé tesz minket arra, hogy megfelelő módon viszonyuljunk környezetünkhöz. Lehetővé teszi, hogy a különböző élethelyzetekben eligazodjunk. Azért járunk gyermekkorunkban iskolába, hogy a megszerzett tudás segítségével felnőttként a legkülönbözőbb kihívásokra helyesen reagáljunk.

Kulcsfontosságú ismeret

Az egyik legfontosabb tudás az ellenség ismerete, különösen háború idején. Ezen belül is fontos felismerni, hogy minden idők leggyűlöltebb ellenségei a kémek! Ha egy ellenséges katona fogságba esik, többnyire börtönbe vetik. A kémeket ezzel szemben legtöbbször kivégzik, mert gyűlölik őket és félnek tőlük, hiszen sokkal nagyobb pusztítást képesek végezni, mint a nyilvánvaló ellenség. Ezért egyértelmű, hogy a közöttünk élő, de ismeretlen ellenség a legveszélyesebb ellenfél, melyet feltétlenül fel kell ismernünk! A tudatlanság ugyanis megsemmisítő vereséget jelenthet számunkra.

A kakukk nagyon jól szemlélteti a belső ellenség esetét. Különös madár – soha nem épít saját fészket. Párási időszakban, amikor eljön a tojásrakás ideje, egyszerűen kiválaszt egy másik fészket, amelyben már van mondjuk két tojás, belerakja a magáét, majd eltűnik! Amikor a fészek tulajdonosa visszatér, már három tojást talál, de a madarak természetesen nem tudnak számolni. Csak azt tudja, hogy amikor elrepült, tojások voltak a fészkeben; visszatértekor ismét ott találva őket azt gondolja, minden rendben van. Így aztán mit sem sejtve kotlani kezd a tojásokon és persze kikelti a kakukkfiókat is, amely nagyobb mint a többi, magasabbra nyújtja a nyakát, s így ő kapja a legtöbb táplálékot. Ezért aztán pompásan növekszik, miközben a többi fióka egyre gyengül, sőt éhen hal. Ha a kis kakukk elért egy bizonyos nagyságot, kilöki a többieket a fészkekből és egyedül marad. Az anyamadár azonban tovább eteti, egészen addig, amíg meg nem erősödik annyira, hogy kirepüljön és maga is tojást rakjon idegen fészkekbe: kezdődik előlről a család és rombolás ördögi köre.

Így fordulhat elő, hogy az anyamadár által táplált és sajátjaként fölnevelt fióka a valóságban az övéit öli meg. Idegen ül a fészkeben, akit

kényeztet és táplál, mert nem ismeri az igazságot. Ez a drámai példa bemutatja, mennyire fontos tudnunk, ki az igazi ellenség.

Egy másik példa Semmelweis Ignác, az 1818-ban született magyar orvos felfedezése. Az ő idejében a kórházakban a nők 10%-a meghalt a szülést követően. Akkoriban ez nem volt rendkívüli; a magas halálozási arányt a szülés természetes velejárójának tekintették. Semmelweis azonban megfigyelt egy különös dolgot: Az otthon szülő asszonyok esetében, akiknek bábaasszonyok segítettek, ez az átlag mindössze 2% volt – szemben a kórházi esetekkel, amikor orvosok vezették le a szülést.

Egy napon, amikor Semmelweis egy orvoscsoporttal boncolást hajtott végre, egyikük megsebezte magát azzal a szikével, amellyel a halottat boncolta; megbetegedett, végül meghalt. Semmelweis megfigyelte, hogy ennek az orvosnak ugyanolyan tünetei voltak, mint a nőknek, akik a kórházban a szülést követően meghaltak. Fokozatosan rájött, hogy valószínűleg a boncolás a felelős a magas halálozási arányért. Az orvosok ugyanis közvetlenül boncolás után, kézmosás nélkül vizsgálták a frissen szült asszonyokat és különböző beavatkozásokat végeztek! Semmelweis sejteni kezdte, hogy maguk az orvosok felelősek a nők haláláért.

Ennek hatására készített egy fertőtlenítő oldatot, és kötelezővé tette, hogy az osztályán az orvosok kezet mossanak benne, mielőtt a betegeket megérintenék. Ennek hatására az osztályán drasztikusan csökkent a halálozások száma, míg végül gyakorlatilag megszűnt! Amikor ez kitudódott, a kórház legtöbb orvosa vonakodott együttműködni vele. Túlságosan körülményesnek találták, hogy minden beteg után kezet mossanak. Sok évnek kellett eltelnie, míg ezt az egyszerű, életmentő intézkedést sikerült általánossá tenni – valójában csak Semmelweis halála után terjedt el széles körben.

Mindenki úgy gondolta, hogy az asszonyok a szülésbe halnak bele, pedig az ellenség egészen máshol volt. Valójában azok hozták a halált betegeikre, akik leginkább segíteni próbáltak. A tudatlanság pedig magasan tartotta a halálozási arányt. Láthatjuk tehát, hogy az ismeret létfontosságú.

Nem kívánatos ismeret

Vizsgáljunk meg egy teljesen más jellegű ismeretet! Rögtön a Biblia elején olvasható, hogy Évának valaki egészen konkrét tudást ígért:

„Hanem tudja Isten, hogy amelyik napon esztek abból, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.” (1Mózes 3:5)

Isten az Éden közepére ültette a „jó és gonosz tudásának fáját”. Nem nehéz megállapítani, hogy ennek fának köze volt valamiféle tudáshoz. Azt is láttuk, hogy a tudás jó dolog, amelyre az emberek vágyakoznak. Isten azt mondta Ádámnak és Évának: „Ha esztek erről a fáról, meghaltok!” Sátán azonban így szólt Évához: „Isten nem mondott igazat. Ő ugyanis tudja, hogy azon a napon, amikor eszel erről a fáról, olyan leszel mint Isten, felismered, mi a jó és mi a rossz.”

Igazat mondott Sátán?

Fel kell tennünk a kérdést, igazat mondott-e Sátán? Tényleg megtudták azon a napon, mi a jó és mi a rossz? Igen! Sátán az igazat mondta, amikor azt állította, „megismerik” a jót és a rosszat. Bizonyos esetekben azonban az igazság is hazugsággá válhat, ha nem a teljes igazságot közöljük. Gyakran nem mondunk el mindent, így az igazság féligazsággá torzul, ez pedig pont olyan, vagy még veszélyesebb, mint a hazugság. Sajnos nagyon gyakran megesik, hogy az ember csak féligazságokat mond el, és csak akkor ismeri fel, mit okozott, amikor már túlságosan messzire ment és nincs kiút.

Mit jelent valamit megismerni?

Mi volt a teljes igazság a jó és a rossz vonatkozásában? Mit hallgattott el Sátán Ádám és Éva előtt?

„És az ember és a felesége mindketten meztelenek voltak, de nem szégyelltek.” (1Mózes 2:25)

A Biblia nem azt mondja, hogy nem tudtak meztelenségükről, hanem hogy nem szégyelltek. Valójában nagyon jól tudták, hogy meztelenek, de ez nem jelentett számukra semmiféle problémát. Barátomnak és munkatársamnak, Howardnak van egy kislánya, Kay-Kay. Mikor két és fél éves volt, egyszer meglátogattam őket, és Kay-Kay ezekkel a

szavakkal üdvözölt: „David bácsi, én lány vagyok, Lukie (a kislány öccse) meg fiú. Gyere, megmutatom neked!” És tényleg meg akarta mutatni! Így szóltam hozzá: „Nem, kicsim, nem kell megmutatnod!” Tudja, mi a meztelenség, de még nem fogja fel a jelentését.

Hasonlóan történt Ádám és Éva esetében is. A Biblia szerint meztelenek voltak, de nem szégyelltek. Később ezt olvassuk:

„Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Fügefalevelet fűztek hát össze, és ágyékkötőket csináltak maguknak.” (1Mózes 3:7)

Felületesen nézve úgy tűnik, mintha e pillanatban tudatosult volna bennük meztelenségük. Értelmetlen azonban azt állítani, hogy korábban nem tudtak ruhátlanságukról. A Biblia azt mondja, **észrevették** Tehát „észrevenni, felismerni” nem csak annyit jelent: hozzájutni valamilyen információhoz. Az ott szerzett ismeret jóval mélyebb és több volt pusztán ismeretszerzésnél. Egész felfogásuk megváltozott, mind magukra, mind környezetükre nézve. Ez a felismerés mélyreható módon megváltoztatta addigi tapasztalataikat és nem csupán egy információt jelentett arra nézve, hogy fizikailag valami hiányzik róluk. A 11. versben Isten ezt mondta nekik:

„...Ki mondta neked, hogy meztelen vagy?” (1Mózes 3:11)

Mondania kellene valakinek, ha meztelen lennél? Nem az volt a probléma, hogy hirtelen felismerték, hogy nem volt rajtuk ruha. Sokkal inkább az, hogy meztelenségük miatt hirtelen el akartak rejtőzni Isten elől, ez pedig korábban soha nem jutott eszükbe. Meztelenségük hirtelen egészen más jelentést nyert. Ami korábban teljesen természetes volt számukra, egy pillanat alatt szégyellni válóvá vált. Amikor meghallották Isten közeledését, úgy érezték, nem állhatnak meg előtte. A meztelenség nem csupán elmélet volt többé számukra; egy kellemtelen, szégyellnivaló tapasztalattá vált életükben.

Néhány év múlva Howard kislánya, Kay-Kay nem akarná már többé, hogy meztelenül lássam. A meztelenség mást jelent majd neki. Akkor ezt mondja magában: „Itt az ideje elrejtőzni. Nem akarom, hogy valaki meglásson!” Később valószínűleg már azt sem szeretné, ha a szülei meztelenül látnák. Akkor már **tudni** fogja, mit jelent a meztelenség, és nem csupán **elméletben** érti majd e szó jelentését. Valamit megismerni jóval többet jelent, mint csupán fogalmilag meghatározni.

Ez a hatalmas különbség! Ádámnak és Évának volt ugyan elméleti ismerete a meztelenség**ről**, az ehhez kapcsolódó szégyenérzetet viszont nem **ismerték**, amíg bűnbe nem estek.

Most alkalmazzuk mindezt a tiltott fa esetére! A Biblia szerint ez a „jó és gonosz tudásának fája”. Sátán ezt mondta: „Amely napon eszel erről a fáról, olyan leszel mint Isten, jónak és gonosznak tudója.”

Vizsgáljuk meg a következő kérdést: Hallott már Ádám és Éva a gonosz**ról**? Azt hiszem, igen. Hiszen Isten megmondta nekik, hogy meg fognak halni, ha esznek erről a fáról. Tudták tehát, hogy létezik jó és rossz, és tudtak a halálról is. Tudták, hogy van valami, ami „gonosz”, talán még meg is tudták volna magyarázni. Megértették, hogy bizonyos tettek révén Isten ellenségeivé lehetnek, személyesen azonban még nem tapasztalták, mit jelent ez.

Amikor ettek a fa gyümölcséből, olyasmi férközött tudatukba, ami korábban még soha. Különös tapasztalatot éltek át, mert hirtelen az a személy, akit korábban legjobb barátjukként ismertek, szemükben legádázabb ellenségükké lett. Amikor meghallották Isten lépteit a kertben – aki eddig soha nem akart nekik rosszat, kizárólag csak jót, aki soha nem fenyegette, hanem csak áldotta őket – , elszaladtak és elrejtőztek előle! Nem Isten változott meg hirtelen, hanem Ádám és Éva, mert **megismerték** a gonoszt. Ez lett az eredménye a gonosz megismerésének, ez pedig elhatott minden emberre.

A Bibliában gyakran találkozunk a „megismerés” szó mélyebb jelentésével. Mindjárt a bűneset után például ezt olvassuk:

„Azután Ádám ismerte feleségét, Évát, aki fogant méhében, és megszülte Kaint, és azt mondta: férfit kaptam az ÚRtól.”
(1Mózes 4:1)

Figyeljük meg, milyen értelemben áll itt az „ismerés” szó. Ádám (meg)ismerte Évát. Nem azt jelenti, hogy „ismerősnek tűnt” vagy „észrevette”. Sokkal inkább a szoros eggyé válásra utal, amit a Biblia a következő szavakkal ír le: „...és lesznek ketten egy testté”. Amikor Ádám ilyen értelemben ismerte meg a feleségét, Éva teherbe esett és fiút szült. Mária, Jézus édesanyja ugyanezt a kifejezést használta, amikor az angyal így szólt hozzá: „fiút szülsz, akinek a neve Jézus”. Mária így felelt: „Hogyan lehetséges ez, hiszen én férfit nem ismerek?” (Lukács 1:31,34)

Amikor tehát a Biblia azt írja, hogy Ádám és Éva megismerték a gonoszt, azt jelenti, hogy a gonosz életük részévé, tapasztalattá vált. Sátán nem mondta el a teljes igazságot. Ami a bűn ismeretét illeti, tényleg olyanok lettek mint Isten. Sátánon és angyalain kívül egyedül Istennek volt világos képe a bűn jellegéről, persze anélkül, hogy az uralma alá került volna, hiszen Ő Isten. Tudta, mit jelentene Ádám és Éva számára a bűn megismerése. **Ők** azonban csak egyféleképpen ismerhették meg a bűnt: ha uralma alá kerülnek és lényük részévé válik. Egyé kell válniuk vele, ahogyan a férfi egyesül a feleségével. Amikor megismerték a gonoszt, rádöbrentek, hogy Sátán becsapta őket és nem mondta el a teljes igazságot. De akkor már túl késő volt!

Egy felkínált lehetőség

Valószínű, hogy a fa és gyümölcse önmagában egyáltalán nem volt rossz. Csupán egy volt a kert fái közül. A különbség mindössze abban állt, hogy Isten felállított egy törvényt, amely megtiltotta nekik, hogy egyenek e fa gyümölcséből. Többnyire az a helyzet, hogy ha megkérünk valakit, hogy valamit ne vegyen el, ezt azért tesszük, mert szükségünk van arra a dologra. Amikor azonban Isten ezt a fát elültette az Édenben, és megkérte az első emberpárt, hogy ne egyen róla, neki magának egyáltalán nem volt szüksége a gyümölcsre. Számptalan hasonló fát teremthetett volna. Miért ültette hát oda, miért kérte Ádámot és Évát, hogy ne érintsék meg, ha nem volt rá semmi szüksége? Azt mondhatnánk, ez teljesen fölösleges tilalom volt. Miért tiltsam meg neked olyan dolog elvételét, amelyre valójában semmi szükségem nincs?

Ez bizonyítja, hogy itt nem a fa vagy a gyümölcs a lényeg. Isten ezzel a paranccsal egyszerűen megadta nekik a lehetőséget a bűn elkövetésére. Egyesek szerint talán úgy kellene fogalmazni, hogy Isten lehetőséget kínált számukra választani jó és rossz között. Isten azonban soha nem adott nekik lehetőséget a jó választására. Ádámot tökéletesnek teremtette! Isten képére formáltatott, ezt ő nem választhatta. Isten saját döntése alapján teremtette meg Ádámot, neki ebbe nem volt beleszólása. Isten megadta Ádámnak és Évának az alkalmat, hogy a gonoszt válasszák, hiszen a jó kezdettől fogva lényük része volt.

Miért tette ezt Isten? Ez a kérdés képezi az Isten és Sátán közötti konfliktus magvát. A mennyben Sátán pontosan ezzel vádolta meg Al-

kotóját: „Nem adsz választási lehetőséget teremtményeidnek. Pusztán csak kijelented, hogy a te utad jobb! Én azonban felépítettem egy más-fajta rendszert, és ha ezt választhatnák, sokkal jobb soruk lenne! Nem vonhatod meg tőlük a szabad választás jogát, engedd, hogy maguk döntsenek!”

Így hát Isten megadta a lehetőséget az embernek, hogy a bűn útját válassza, és ez a választási lehetőség a fában öltött testet. Mindemellett Isten egyértelműen figyelmeztette őket: „Ne menjetek e fa közelébe! A bűn kivételével semmi mást nem találtok majd! Ennél a fánál csak vétkezni tudtok. Ez az egyetlen pont, ahol veszélyben vagytok!” Természetesen nem volt szükségszerű, hogy éppen egy fa legyen az a veszélyes hely, bármi más is lehetett volna. Akár egy követ is lerakhatott volna, mint „a jó és a rossz követ”, és megtilthatta volna Ádáméknak, hogy megérintsék. Tehát ne a fát okoljuk, mert nem ezen van a hangsúly. **Valójában Isten parancsa adott lehetőséget számukra a bűn elkövetésére!** Ha Isten nem tiltotta volna meg, az egész örökkévalóságon át ehettek volna a gyümölcséből, és nem történt volna semmi végzetes. Tehát Isten tilalma teremtett alkalmat a vétkekhez!

De vajon akarta-e Isten, hogy megismerjék a gonoszt? Az ő terve az volt, hogy soha ne ismerjék meg a bűnt, és örökké tökéletesek maradjanak. Mégis szükséges volt, hogy legyen lehetőségük Sátán útját választani, mert Isten számára fontos teremtményei szabadsága.

A bűn ismerete

Pál ezt írja:

„Mert a törvény cselekedeteiből senki sem igazul meg előtte, hiszen a törvény csak a bűn felismeréséért van.” (Róma 3:20)

Később lényegében ugyanezt írja:

„Mit mondunk tehát? A törvény bűn? Semmiképpen! Hisz a bűnt is csak a törvény által ismertem meg, mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánd.” (Róma 7:7)

Egész életemben azt hittem, ezek a versek azt jelentik, hogy a törvény meghatározza a bűn fogalmát. Ez az általános értelmezés. De valóban ezt akarja mondani Pál?

Azt írja, hogy *„a bűnt is csak a törvény által ismertem meg”*. Kije-

lentésének két lehetséges értelmezése van: Ahogy már láttuk, a megismer szónak kétféle jelentése van a Bibliában. Egyfelől mint elméleti tudás, azaz fogalmi definíció, másrészt mint intim, személyes kapcsolat, melynek során tapasztalatokat szerzünk valakivel, valamivel kapcsolatban. A Biblia tehát e kétféle értelemben használja a **megismerni** kifejezést, de az ihletett szerzők sokkal gyakrabban használják a második jelentésben, mint azt gondolnánk. Sokszor olvassuk, hogy meg kell **ismernünk** valamit, és azt gondoljuk, fogalommeghatározásról van szó, holott az író egészen mást ért alatta.

Pál tehát így ír: „*a bűnt is csak a törvény által ismertem meg*”, és ha továbbolvassuk a Római levél hetedik fejezetét, azt látjuk, hogy személyes, intim kapcsolatról beszél; a bűn lényének részévé vált. Mit ismert fel? Mit tapasztalt meg egészen mélyen, saját, személyes élete során? Ezt a valamit **bűnnek** nevezi!

„*Mert tudom, hogy nem lakik bennem, vagyis az én testemben jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találok. Mert nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a gonoszt teszem, amit nem akarok. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.*” (Róma 7:18-20)

A törvény feladata

Honnan tudja, hogy a bűn benne lakozik? Honnan tudja, hogy olyan erő lakik benne, amelynek képtelen ellenállni, amely erősebb nála? Ezt írja: „*a bűnt is csak a törvény által ismertem meg*” (Róma 7:7); „*Én egykor törvény nélkül éltem, a parancsolat megjelenésével azonban életre kelt bennem a bűn,*” (Róma 7:9).

Pál tehát így magyarázza: „Elmémmel szeretem Isten törvényét. De találok magamban egy olyan erőt, amely elmém szándékai ellen harcol és a bűn rabszolgájává tesz.” **Isten törvénye** tudatosítja benne, hogy a bűn benne lakik. A törvény nélkül nem ismerte volna fel a bűnt, mert azt mondja, a törvény nélkül a bűn halott!

Pál szerint tehát a törvény fő feladata, hogy általa felismerjük a bűnt! Ez azt jelenti, hogy a törvény tudatosítja számunkra a bennünk lakó erőt, amely ural minket és amelynek lehetetlen saját erőből ellenállnunk. Pontosan ez történt Ádám esetében is. Isten törvényt adott

számára, hogy felismerhesse a bűnt. És ahogy Pál elmondhatta: „*a bűnt is csak a törvény által ismertem meg*”, Ádám éppen így elmondhatta volna: „*a bűnt is csak a fa által ismertem meg*”. Az a törvény, amelyet Ádám, illetve mi kaptunk, ugyanazt a célt szolgálja. Mindkét törvény a bűn felismerésére szolgál.

Egy széles körben elterjedt félreértés

Népszerű félreértés, hogy a törvény a bűn meghatározására szolgál, s ennek alátámasztására nagyon gyakran Pál fenti szavait idézik. Pál ezzel szemben azt állítja, hogy a bűn a törvény által tudatosan bennünk, és általa ismerjük fel a bennünk lakozó ellenséget.

A törvény útja

Miért nem ismerhetjük fel a bűnt a törvény nélkül? Mert a bűn életünk szerves része, s a törvény nélkül teljes harmóniában élnénk vele. Soha nem küzdenénk ellene, sokkal inkább legjobb barátunknak tekintenénk! Mivel természetünk olyannyira egy a bűnnel, igazi természetét a törvény nélkül nem ismerhetnénk fel.

Néha, amikor arra buzdítok valakit, hogy adja át életét Krisztusnak, ilyen választ kapok: „Még nem vagyok rá felkészülve!” Az ilyen emberek úgy gondolják, hogy ha kicsit erőt vennének magukon, képesek lennének legyőzni a bűnt és igaz életet élni. Azt hiszik, a változtatáshoz szükséges erő rendelkezésükre áll, csak még nem döntötték el a dolgot. Egyszer majd talán eldöntik, hogy megtérnek, és akkor majd keresztény életet fognak élni. Sokan gondolkodnak így. Azt hiszik, képesek maguktól megváltozni; de még nem látják a valóságot, mert soha nem találkoztak még a törvénnyel. Harmóniában és egyetértésben élnek a bűnnel és közben azt gondolják, hogy akkor térnek meg, amikor akarnak.

Eljön azonban a nap, amikor szembesülnek a törvénnyel. Felismerik, hogy a törvény követelményei velük szemben is érvényesek, és megpróbálnak elfordulni, eltávolodni a bűntől, eddigi élettársuktól. Ez az a pillanat, amikor felismerik, mi a bűn valójában! Megállapítják, hogy nem tudnak tőle megszabadulni. Úgy látják a bűnt, ahogyan eddig még soha! Amikor a házasságtörő, a tolvaj, a hazug, a csaló, a rossz szándékú megpróbálja e jellemvonását letenni, akkor ismeri fel a

bűn lényegét! Pál is megpróbálta, és feltárta előttünk felfedezését:

„Magamban tehát azt a törvényt találok, hogy jóllehet a jót akarom cselekedni, mégis a gonosz van hozzám közel.” (Róma 7:21)

Felkiált, látva reménytelen helyzetét:

„Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róma 7:24)

Amikor a törvény belépett az életébe, felismerte általa a bűnt. Halálos élőködőt fedezett fel lénye mélyén, amely életét fokozatosan felémésztette, anélkül, hogy tudott volna róla. Tudatlanságából fakadóan harmóniában élt halálos ellenségével.

Mit tett tehát Isten? Egy „szondát” vezetett Pál tudatába, amely élete legapróbb részletét is átvizsgálta, s eközben felismerte és napfényre hozta a „bűn” nevezetű kórokozót. Pál hirtelen rádöbbsent a valóságra: „romboló ellenség lakozik bennem, amelyet tudatlanságából barátomnak hittem!” Pált a törvény vezette erre a felismerésre.

„Mert Isten beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál, és elhat a szívnek és léleknek, az üzületeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsidók 4:12)

Így működik Isten törvénye. Elhat az ízekig és velőkig, megítéli a szív és lélek gondolatait. Ha szembesülünk a törvénnyel, hirtelen felismerjük, mennyire veszélyes az a kór, amely életünk felemészt! Ha azonban nem lépünk tovább, akkor állapotunk annál nyomorúságosabb, hiszen a törvény nem képes többre, minthogy megmutassa vereiségünket, átkozott és reménytelen állapotunkat. A törvény felmutatja számunkra a bűnt, de nem képes tőle megszabadítani. A törvénynek azonban pontosan az a célja, hogy *Krisztushoz vezető mesterünk* legyen (Galata 3:24).

Az az ember, aki nem ismeri a törvényt, jobb állapotban van, mint az, aki ismeri ugyan a törvényt, de nem lép tovább; mert aki nem ismeri a törvényt, az „boldog” és gondtalan bűnös, míg aki megmarad a törvélynél, az egy nyomorult bűnös! Mert mindkettő a bűn rabszolgái, de sokkal jobb tudatlan és „boldog” bűnösnek maradni, mint tudással rendelkező, de boldogtalan bűnössé válni! Persze van megoldás: nem kell leragadni a törvéynél...

A törvény feladata Ádám és a mai ember életében

Érdemes megjegyezni, hogy a törvény célja nem teljesen ugyanaz volt Ádám és a mi esetünkben. Azt akarta Isten, hogy Ádám megismerje a bűnt? Nem! Nekünk – Ádám utódainak azonban – mindenképpen fel kell ismerünk, mi a bűn! Ádám esetében a bűn rajta kívül létezett. Ha az ellenség a kapun kívül található, akkor tilos ismerkedni vele! Ha mégis kapcsolatba lépünk a külső ellenséggel, az áruulásnak minősül. Távol kell tartanunk magunkat tőle, kívül kell maradnia. A bűn Ádámtól távol volt, és Isten nem akarta, hogy Ádám megismerkedjen vele. Ha azonban az ellenség házon belül található, életbevágóan fontos, hogy felismerjük. Meg kell ismernünk hatalmát, befolyását, és mindenek előtt azt, hogy ő ellenség! Mert ha ezt nem tudjuk, soha nem fogunk tudni ellene védekezni.

Egy másik út

Egyes keresztények szerint „semleges” állapotban születünk, és szabad választásunkon múlik, hogy jobbra vagy balra megyünk, azaz vétkezünk vagy sem. Ez azonban nem igaz. Ádámot Isten jónak teremtette, és csupán arról dönthetett, akar-e gonosz lenni. Ugyanez igaz az emberiség további nemzedékei esetében is? Nem! Nincs meg az a választási lehetőségünk születésünk után, mint amivel Ádám rendelkezett. Ádám valamennyi utódja Istentől elszakadt, megromlott állapotban születik, és újjá kell születnie! Ádám Sátán és az önzés útja mellett döntött, és az egész emberiséget ebbe a helyzetbe sodorta. Neki csupán annyi választása volt annak idején, hogy elszakad-e Istentől és az igaz élettől, amit addig birtokolt. A mi esetünkben is csupán egyetlen választás van, nem pedig kettő: Dönthetünk úgy, hogy elszakadunk Sátántól és megromlott énünktől, amennyiben Krisztust választjuk. Abban az állapotban, amelyben megszületünk, nincs lehetőségünk a rosszat választani. Ádám már megtette ezt mindnyájunk nevében, s ennek következtében megromlott és igaz cselekedetekre teljesen képtelen természettel születünk.

Ádám nem azért vétkezett, mert előzőleg Istentől már elszakadt vagy mert testi természete lett volna. Nem, ő szabad, személyes döntést hozott. Amikor Isten megteremtette, egységben volt Istennel. Utódai esetében azonban más a helyzet. Már azelőtt vétkeztünk, mielőtt az

első tudatos döntést meghozhattunk volna – mielőtt egyáltalán felfoghattuk volna, mit teszünk. Talán azért van ez így, mert ugyanúgy döntöttünk, mint Ádám? Nem, Ádám utódainak nem volt meg ez a választása.

De Isten útjai csodálatosak. A törvényt használta fel annak érdekében, hogy Ádámot megóvja az ellenség kapun kívüli megismerésétől. Nos, mivel Ádám kinyitotta a kaput és beengedte az ellenséget, Isten a törvényt használja fel, hogy segítsen nekünk az ellenséget felismerni, szabadulásunk érdekében.

Ne állj meg a törvénynél!

Noha a törvénynek fontos szerepe van, meg kell látnunk helyét a megváltás tervében. Nem szabad megállnunk a törvénynél! Nem szabad azt gondolnunk, hogy ha rátaláltunk a törvényre, akkor már jó helyen vagyunk! A törvény a közvetítő, a vizsgáló, aki így szól: „Problémád van, halálos betegség uralkodik rajtad!” A törvény azonban ennél többre nem képes. Megátkozik és megöl, de képtelen ennél többre. Ezért mondja Pál:

„Én egykor törvény nélkül éltem, a parancsolat megjelenésével azonban életre kelt bennem a bűn,” (Róma 7:9)

A legnagyobb felismerés

Ádám problémája az volt, hogy beengedte a bűnt. A mi problémánk az, hogy nem tudunk tőle megszabadulni. A törvény segítségemre van felismerésében, de ha felismertem, tovább kell lépnem.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (János 17:3)

Meg kell értenünk, itt a Biblia nem elméleti tudásról beszél – azzal a bolond szüzek is rendelkeznek. Sokkal inkább egy élő tapasztalatról beszél, melynek során életünk egyesül Isten életével, mint ahogyan a férfi „megismeri” a feleségét. Házasságunk előtt is „ismertem” a feleségemet, de nem olyan módon, ahogyan a testi egyesülés után elmondhattam. A Biblia pontosan erre gondol! Ez az egyesülés nagyon gyakran gyümölcsöt hoz – gyermek születik. Ha megismered Krisztust és az Atyát, ez az „ismeret” gyümölcsöt terem életedben. Ez az Istennel való egyesülés természetes következménye.

A törvény tehát elvezet a bűn felismerésére, de ne álljunk meg ezen a szinten! Lépünk tovább – Isten és Krisztus megismerésében! Az egyesülés az a pont, ahol Isten tudni szeretne bennünket, mert ez az örök élet. Krisztus lejött és legyőzte az ellenséget. A törvény felfedte, Krisztus pedig megsemmisítette az ellenséget.

„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben, ”(Róma 8:3)

Krisztus megtalálta, elítélte és megsemmisítette az ellenséget a testben. Áldott legyen az Isten Jézusért!

Előkép vagy valóság

A kereszténység elleni legsúlyosabb vádak nagy része az Ószövetségben bemutatott Isten – az általa megparancsolt, ill. végrehajtott dolgok – miatt merül fel. Néha nehéz mit kezdeni az ott ábrázolt Istennel, Aki a zsidók Isteneként mutatkozik be, más népeknek pedig nem Istene; és miközben védelmezi Izraelt, irgalmatlanul elpusztít más nemzeteket, egész kultúrákat törölve el nemre és korra való tekintet nélkül. Manapság népirtásnak neveznék ezeket a tisztogatásokat, melyekben még a kisdedeket és az oktalan állatokat sem kímélték. Hogyan egyeztethetjük össze ezt azzal az újszövetségi istenképpel, amelyet az irgalmas, gyöngéd és szeretetteljes Jézus tárt elénk – Aki mindig azt állította, hogy Isten a mi Atyánk, Aki minden embert szeret?!

És nem ez az egyetlen ellentmondásos terület! Az Ószövetség parancsolatai néha önkényesnek és értelmetlennek tűnnek, különösen az engedetlenekre kiszabott rettenetes büntetések fényében. Kibúvó nélkül meg kellett ölni például az apját és anyját átkozó embert, csakúgy mint a homoszexuálisokat. Hogyan egyeztethetjük ezt össze az Újszövetség Istenében megnyilatkozó irgalommal és türelemmel?!

Más területeken is nagy véleménykülönbségeket és zűrzavart látnunk a kereszténységen belül – pl. próféciamagyarázat, a törvény és kegyelem értelmezése, Izrael jelentősége korunkban. Fontos, hogy mindenekelőtt világosan és következetesen különbséget tudjunk tenni az ó és az új szövetség között, és megértsük e különbségek okát.

E nehéz kérdések megválaszolásához egy fontos észrevétel a kulcs: ti. hogy az egész ó szövetségi rendszer egy hatalmas előkép volt, egy taneszköz, amellyel Isten a jövőbeli valóságokat szemléltette. Más szavakkal, az nem a teljes valóság volt – nem ez a végső igazság Istentől és eljárás módjáról. Az ó szövetség jelképek és szemléltetések rendszere volt, amely az igazságot szemléltette, de nem maga volt az igazság. Ezt a tényt láthatjuk a következő versekben is:

„Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.” (János 1:17)

„Mivel a törvényben csak az eljövendő jó árnyéka van meg, nem maga a dolgok valós képe, ezért azokkal az áldozatokkal, amelyeket évről évre szüntelenül bemutatnak, sohasem képesek tökéletességre juttatni az odajárulókat.” (Zsidók 10:1)

Néhány keresztény jól el tudja magyarázni a testi és lelki Izrael közötti különbséget, vagy az előképáldozatok és a Krisztus valóságos áldozata közötti összefüggést, ugyanakkor alig értik a különbséget a törvény ó, ill. új szövetségi célja között.

A következő felsorolás a Bibliában található előképek és valóságok részleges listája. A legtöbb keresztény jól ismeri ezeket és könnyedén meg tudja feleltetni a valóságnak:

- a Bárány – Krisztus
- a vér – élet
- a főpap – Krisztus
- Kánaán földje – az új Föld
- a testi Izrael – az egyház
- lévita papok – a keresztények

Azonban az előképek és valóságok listája ennél sokkal széleskörűbb. Valójában az ó szövetség **egész rendszere** – minden egyes részével – előkép volt. Ez sokak számára nem olyan nyilvánvaló. A kereszténységben az okozza a legnagyobb félreértéseket, hogy az ó szövetség többi részére nem alkalmazzák következetesen az előképek és valóságok elvét. Sokan elmélyednek az ó szövetség előképeinek gyakorlásában, miközben az új szövetség valóságával kellene foglalkozniuk! Íme még néhány példa előképekre és a valóságokra.

- a szentély tárgyai és szolgálatai – a megváltás eszközei és eseményei
- ünnepnapok – a megváltás eseményei
- bűnök – bűn
- vétkekesség – Istentől való elszakadás
- Isten parancsolatai – Isten jelleme
- a törvény rendszere – Isten királysága
- viselkedés – természet
- cselekedni – hinni
- Isten mint Bíró – Isten mint Atya

Ebben a fejezetben nem fogjuk az összes előképet megvizsgálni,

csak néhányat. Ha nyitott elmével és őszinte szívvel gondolkodunk ezeken, a dolgok elég kézenfekvők. Az igazság mindig következetes és mindig logikus láncolatban halad. Néhány félreértés a századok folyamán milliók vallásos tapasztalatára volt pusztító hatással; továbbá széles körben elterjedt tévtanokat foganatosított, amelyeket befekéttették Isten jellemét.

Ebben a részben négy olyan ó szövetségi előképet és azok új szövetségi valóságát vizsgálunk meg, melyek félreértése különösen nagy kárt okozott az elmúlt kétezer évben:

- bűnök – bűn
- vétkesség – Istentől való elszakadás
- Isten parancsolatai – Isten jelleme
- Isten mint Biró – Isten mint Atya

Bűnök és vétkesség

Az ó szövetségben akkor vált valaki bűnössé, amikor valamely cselekedetével megszegte a törvényt. Ezzel együtt **vétkes** [bűnnel vádolható] is lett és áldozatot kellett bemutatnia. Az állat élete helyettesítette az ő életét és vére elvette vétkességét [bünterhét]. Ebben a rendszerben a következő témák álltak a középpontban:

1. A rossz **cselekedet**, amit elkövetett – a cselekedetei.
2. A cél a vétkesség megszüntetése volt. Hogyan lehet bocsánatot nyerni, hogyan lehet megváltoztatni Isten irántunk való hozzáállását.
3. Az áldozat vére eltörölte a vétkességet. A vér megváltoztatta Isten hozzáállását.

Tudjuk, hogy az állat Krisztus előképe volt. Azt is tudjuk, hogy az állat vére szintén előkép volt, mégpedig Krisztus életéé. Mindemellet bizonyos részleteket továbbra is valóságnak tartottunk, pedig a kép – teljes egészében – előkép volt! Mit értek ez alatt? A bűnös cselekedet és a vétkesség is előkép volt! Isten mindkettővel nagyobb valóságokat akart szemléltetni. Nemcsak a bárány és a vér volt előkép, hanem az a probléma is, amelynek megoldását szolgálták. Ez az első és legnagyobb félreértés, ami árnyat borít a kereszténység tanítására.

Az emberek mindennap vétkeztek, és napról napra állatokat kellett

áldozni, hogy azok elvegyék vétkességüket. De a valós problémát, a bűnt sohasem távolították el. A vétkesség csak addig volt eltörölve, amíg az ember ismét végre nem hajtott egy bűnös tettet. Az egész kép azt a leckét szemléltette, hogy az ember nincs összhangban Istennel, és szüksége van egy Megváltóra, aki ismét összhangba hozza őt Istennel. A bárány vére Krisztus életét jelképezte, amelyben az emberiség megbékül Istennel. A Zsidókhoz írt levélben olvashatjuk:

„De azok [az áldozatok] évről évre a bűnökre emlékeztetnek. Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.” (Zsidók 10:3-4)

A probléma tehát sokkal mélyebben volt a bűnös cselekedetek szint-jénél. A bűnbocsánat éppen ezért nem is oldhatta meg a valós problémát. Bár az előképben a bűnbocsánat volt a központi téma, a valós probléma a testi természet volt – maga a bűn. Ez az a probléma, amit meg kellett oldani; a bűnös tettek csak előképei, mutatói voltak az igazi bajnak. Ismét a Zsidókhoz írt levélben olvashatjuk:

„Most pedig csak egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.” (Zsidók 9:26)

„Ezzel az akarattal vagyunk megszentelve egyszer s mindenkorra, Jézus Krisztus testének megáldozása által.” (Zsidók 10:10)

„Ő azonban egyetlen áldozattal áldozva a bűnökért mindörökre az Isten jobbára ült.” (Zsidók 10:12)

Jézus azért jött, hogy véget vessen a bűnnek, nem pedig azért, hogy ugyanazt nyújtsa, mint a bűnbocsánatot biztosító állatáldozatok. Az előkép a valóságot jelképezi, de semmi esetre sem azonos vele, és sohasem szemlélteti tökéletesen. A valóságnak mindig vannak olyan oldalai és mélységei, amit az előkép nem ábrázol, mint ahogy egy játék-baba egy lányt jelképez, de sohasem tudja bemutatni egy élő személy összetettségét és csodáját.

Jézus tehát – a bűnért hozott tökéletes áldozat – egyszer s mindenkorra kigyomláta a bűn gyökerét. Nem azért jött, hogy – az ószövetségi előképek mintájára – egy olyan rendszert állítson föl, amely az újra és újra elkövetett bűnök megbocsátásáról szól. Nem! Ő azért jött, hogy elpusztítsa és egyszer s mindenkorra megsemmisítse a bűn gyökerét, a testi természetet. Ezzel nem pusztán a vétkességünket szün-

tette meg – eltörölve a bűnök terhét –, hanem újra összhangba hozta az emberiséget Istennel. Saját lényében egyesítette az emberi fajt Istennel, és ezt az egységet a bűn soha többé nem törheti meg. Isten Igéje így fogalmaz:

„Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket magával Jézus Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Mivel Isten az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítva nekik bűneiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét.” (2Korinthus 5:18-19)

A bűnök többé nem vethetnek gátat Isten és ember közé. Bűnszűntetésünk nem jelentenek problémát Isten számára, mert – ahogy az idézet is mondja – Isten nem tulajdonítja többé a világnak a bűnöket. Jézus elrendezte a vétkekesség problémáját. Sőt, ami még csodálatosabb, hogy eltávolította a vétkekesség kiapadhatatlan forrását, a testi természetet is.

„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben.” (Róma 8:3)

Mindezek után már csak egyetlen akadály maradt: az ember nem fogadja el az élet ajándékát, amely Jézusban van. Nem fogadja el a megbékélt életet, amelyben a bűn eltöröltetett. Ez a hitetlenség az, ami fenntartja a válaszfalat Isten és ember között, és ezért hív fel Isten, hogy higgyünk Jézus Krisztusban. Ez az egyetlen feltétele annak, hogy megszabaduljunk a bűntől és egyek legyünk Istennel!

Összefoglalva, a valóságban a problémát nem a „bűnök” jelentik, hanem maga a bűn, a testi természet. A probléma nem a vétkekesség, hanem az Istentől való elszakadás. Ezek a valós kérdések, amiket az előkép csak korlátozottan mutat be. Nekünk már a valósággal van dolgunk, nem az előképekkel.

Parancsolatok vagy jellem

A következő igazság egyenesen következik a fentiekből. Az ó szövetségben a hangsúly a szabályokon, különösen a tízparancsolaton volt. Ez volt a bűn mércéje – ez alapján tartottak valakit bűnösnek vagy igaznak. A törvény áthágása volt a bűn, ami a törvényszegőt vét-

kessé tette. A bűntehertől való szabaduláshoz egy állat véérére volt szükség.

Csakhogyan az igazi problémát nem a bűnös cselekedetek jelentik, hanem a testi természet! Valójában az ember természetével van a gond. Azt is láttuk, hogy Jézus nem egyszerűen azért halt meg, hogy feloldjon a bűntehertől, hanem hogy semmissé tegye a bűnös természetet, és helyreállítsa az emberiség Istennel való egységét. Lehetséges, hogy Isten törvényét is túl korlátoltan szemléltük? Lehet, hogy a tízparancsolat is valami nagyobb szemléltetést? Ez is egy magasabb rendű valószínűség előképe?

A tízparancsolatot a szentek szentjében lévő szövetségládában helyezték el. A szentélyben lévő, vagy azzal kapcsolatban álló minden dolog előkép volt, egy sokkal hatalmasabb valószínűség ábrázolása.

A szentélyszolgálat első berendezése a rézből készült égőáldozati oltár volt, amelyen megölték az áldozati állatokat. A Golgotát jelképezte, Krisztus keresztre feszítésének helyét. Nem úgy nézett ki, mint a Golgota, nem kereszt- vagy koponyaformájúra volt építve, mégis a Golgotát és Krisztus halálát jelképezte.

Ezután következett a réz mosdómedence, a papok mosakodására. Ez Krisztus feltámadását jelképezte, amikor a halálból újjászületett.

A következő elem maga a szentély volt, bútorzatával együtt. Ez Krisztus mennybemenetelével nyert értelmet, és azt a munkát ábrázolja, amit főpapunk a mennyben végez az emberért.

A szentély első felében lévő szent kenyerek asztala Isten Igéjének szolgálatát szimbolizálja, a hétágú gyertyatartó pedig a szent Lélek munkáját. Az arany füstölőoltár az imát jelképezi Isten népének tapasztalatában.

A második részben, a szentek szentjében állt az aranyláda, amit a szövetség lédájának nevezünk. A lédát a kegyelem trónjának nevezett aranytábla fedte. A kegyelem trónja fölött természetfeletti fény lebegett, amit shekinának neveztek. A kegyelem trónja Isten trónját jelképezte, a shekina fénye pedig Isten jelenlétét. A tízparancsolat az aranyláda lédájában volt.

Gondolkodjunk el ezen: a szentély minden egyes berendezési tárgya valami nálánál hatalmasabb valószínűséget jelképezett. Egyik sem volt egyenlő a valószínűséggel, mindennek csupán jelképes jelentősége volt. Ho-

gyan lehet akkor a tízparancsolat Isten törvényének valósága?! Hogyan lehet a tízparancsolat Isten trónjának tényleges alapja?! Ezek a parancsolatok – a szentély többi részéhez hasonlóan – szintén csak előképek lehetnek, melyek korlátozott mértékben szemléltetnek egy hatalmasabb valóságot. Ez egy nagyon fontos észrevétel, ami egyenesen következik a fenti gondolatmenetből. Teljesen logikátlan lenne azt mondani, hogy a szentélyben minden más jelképes, a tízparancsolat ellenben maga a valóság.

A szentély többi előképéhez hasonlóan a tízparancsolat is az igazságról szól, de csak korlátozott mértékben. Az igazság árnyéka mindig sokkal korlátosabb, mint a valóság, amire mutat. A tízparancsolat valósága ugyanis nem más, mint Isten tökéletes jelleme, amit sohasem lehet kifejezni csupán tíz mondatban! A valóság olyan mértékben haladja meg a tíz szabályt, amennyire egy élő személy több egy játékbanál.

Amikor az új szövetség azt mondja, hogy Isten szívünkbe és elménkbe írja törvényét, keresztények milliói ragaszkodnak ahhoz a téves elképzeléshez, hogy a tíz szabály az, amit Isten odaír. Valójában az élő Isten tulajdon természetét írja szívünkbe! A bennünk lakozó szent Lélek Isten jelleméből részesít bennünket, ami sokkal teljesebb, sokkal magasabb rendű, mint tíz – magatartást szabályozó – mondat. A valóság az ember legegyszerűbb szükségletét elégíti ki, és tökéletes gyógyírt biztosít a bűn problémájára. Ennek így kellett lennie; a törvény ugyanis csak megkövetelni tudja a helyes viselkedést, a viselkedés megvalósításához azonban egy jó természetre van szükség.

Bíró vagy Atya

Az Ószövetség Istene kemény. Néha irgalmatlannak tűnik, és faji előítéleteket tanúsít. A Biblia szerint ez nem pontos kép Istenről: ha tökéletesen meg akarjuk érteni, milyen is Isten valójában, akkor az önmagáról adott végső kinyilatkoztatásra kell tekintenünk, Jézus Krisztusra.

„Miután sokszor és sokféleképpen szólt Isten hajdan az atyákhoz a próféták által, ez utolsó időkben Fia által szólt hozzánk, akit mindennek az örökösévé tett, aki által a világot is teremtette.” (Zsidók 1:1-2)

De a kérdés továbbra is fennáll: mit kezdünk az ószövetségi istenképpel? Ez hamis kép volt? Talán azt kellene hinnünk, hogy az ószövetségi írások nem az igazságot hirdették? Szó sincs ilyesmiről! Ezt a kérdést is csak az előkép-valóság megközelítéssel érthetjük meg igazán. Az Ószövetség Istene valódi, de az Istennel kapcsolatos igazságot csak előképként szemlélteti és ábrázolja. A feljegyzett dolgok tényleg megtörténtek, de a történesek részletei nem adnak megfelelő képet arról, milyen Isten.

Vegyünk például egy áldozati bárányt: a bárány tényleg meghalt, a vér tényleg kifolyt, Isten tényleg kérte egy állat véréét. Ez tényleg az igazságot mutatta be – de ez volt maga az igazság? Nem, természetesen nem! Képek és szemléltetések által mutatta be az igazságot. Ha a szemléltetéseket nem értelmezik és nem magyarázzák meg, az ember nagyon torz képet kaphat a megváltás tervéről. Valójában nagyon sokan félreértették az állatáldozatok jelentését és célját! Az áldozatot hozók gyakran azt gondolták, hogy Isten tényleg gyönyörködött ezeknek az állatoknak a kifolyt vérében, és ez a vér csillapította haragját. Vajon nem ezt mondják az ószövetségi írások is? Sokszor fogalmazzák úgy, hogy az égőáldozatok illata jó illat volt Isten orrában, ami arra indította Őt, hogy kedvezzen az embereknek. De ostobaság azt gondolni, hogy az égő állatok húsának szaga kedves Istennek!

Isten tanításokat akart közölni az emberekkel, és rá akarta irányítani figyelmüket e dolgok jelentőségére. A valóság ugyanis az, hogy a bűn elpusztítja mindazokat, akik bármi módon érintkeznek vele és megfertőződnek általa. A bűnnel való kapcsolat mértéke érdektelen – végül teljes pusztulást hoz az emberre. Ilyen a bűn természete. Isten valahogy rá akarta vezetni az emberiséget a bűn, a halál és a végső pusztulás között fennálló összefüggésre. Ennek érdekében Isten létrehozott egy előképet, amelyben Ő maga vállalta fel a következmények végrehajtásának szerepkörét: Önmagát állította be a bűnelkövetőt érő büntetés forrásaként. De vajon ez a leplezetlen valóságban is így van, vagy csak az előképben? Csak az előképben, a valóságban ugyanis a bűn pusztítja el az embert! Minden ember elszenvedi a bűnnel való kapcsolatának következményét, és végső soron a bűn az, ami elpusztítja őket – még ha a legvégén Istennek kell is véget vetnie a bűnösök szenvedésének.

Ha – tegyük fel – Isten kívárná, hogy a bűn és a dolgok természetes

folyása nyomán pusztuljanak el a bűnösök, soha nem tanulnánk meg a leckét! Bár a bűn könyörtelen gyilkos, nem nyíltan rombol, és a Földön élő emberek többsége soha nem ismerné fel a bűnnel való kapcsolatot borzalmas veszélyét. Ezért állította fel Isten az ó szövetség előkép-rendszerét, amelyben Ő maga vált a büntetés és bosszú végrehajtójává, a bűn megbüntetőjévé. A bűnnel való mindenféle kapcsolatot keményen, megalkuvás nélkül megbüntetett. Azokat, akik teljesen egyesültek a bűnnel, irgalmatlanul lemészárolták, kiirtották – az Ő parancsára. Ebben az előkép-rendszerben a Hozzá közel álló, tulajdonának nevezett népet sem kímélte – sőt még legjobb barátait sem! Mózesnek, egyik legjobb barátjának is meg kellett halnia – elszenvedve a bosszút –, amikor engedetlen volt: ráütött a sziklára, amikor Isten arra utasította, hogy csak parancsoljon rá.

Vajon Isten akarta, hogy Mózes meghaljon? Büntetni akarta őt? Amikor Mózes könyörgött, hogy *„hadd menjek át, kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, amely a Jordánon túl van, és azt a szép hegyvidéket és a Libánont”*, Isten kategorikus nemi válaszolt. Miért volt vele ilyen kemény? A magyarázat az, hogy ez egy előkép volt, és ezáltal az Úr bemutatta, hogy a bűn elpusztít, nincs előle menekülés. Ha Isten megkímélte volna Mózeset, ezzel torz képet mutatott volna az igazságról. De emlékezzünk, ez egy előkép volt, egy szemléltetés, egy tankönyv, de nem a végső és teljes igazság!

Mi a végső igazság? Mi történt a valós rendszerben? A valóságban – amint lehetséges volt – Isten rögtön visszahozta Mózeset az életbe és felvitte a mennybe! Valami sokkal jobbat adott neki, mint amire vágyott. Kegyelem és irgalom áradt Mózesre, noha **az előképben** meg kellett halnia, mert a leckét meg kellett tanítani! Ez sok irgalmatlannak tűnő ószövetségi halálesetet magyaráz: Kóré, Dátán és Abirám halálát kis gyermekekkel együtt; Uzza halálát, aki mikor segíteni próbált, hozzáért a frigidáához, és azonnal meghalt; az engedetlen próféta halálát; Kánaán népeinek lemészárlását; és még sok más esetet. Ezek mind előképek és szemléltetések voltak, de nem a szeretet és kegyelem Istenét mutatták be, hanem a következmények törvényét: a bűnnel való érintkezés garantált következményeit.

Jézus Krisztusban Isten igazi arcát láthatjuk meg – nem a következmények törvénye által megkövetelt igazságszolgáltatást és irgalmatlanságot. Az Ószövetségben Isten ilyen arcot mutatott, mert a leckét

világossá kellett tenni; de ne gondoljuk tévesen azt, hogy ezek a történetek a teljes képet mutatják. Csak a feltámadáskor fogjuk megtudni sok olyan ember valódi sorsát, akik az előkép idején az „igazságosság” és az „ítélet” nevében haltak meg. Végző soron, a valóságban a kegyelem és irgalom fog diadalmaskodni, és számtalan meglepetés fog érni minket. Ezt vetíti előre János alábbi kijelentése is:

„Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.” (János 1:17)

Megbocsátás és igazságszolgáltatás

Az általánosan uralkodó nézet szerint a megváltás terve pusztán egy jogi procedúra. Valójában eddig még egyetlen olyan magyarázattal sem találkoztam, ami ne jogi fogalmakban gondolkodva próbált volna választ adni azokra a kérdésekre, miért kellett Jézusnak meghalnia, ill. miért vannak a bűnösök halálra ítélve. Ez az elgondolás a következőképpen foglalható össze:

Isten halálra ítelt engem. Miért? Mert bűnt követtem el, áthágtam a törvényt. Hogyan teheti semmissé Isten ezt az ítéletet? Hogyan törölheti ki a könyvekből bűneim feljegyzését, hogy engem ártatlannak nyilváníthasson? A népszerű elképzelés szerint Isten Krisztus véréért látva megenyhül irányomban és kijelenti: „Megbocsátok.” Fiának halála lehetővé teszi, hogy meggondolja magát.

Mi a megbocsátás?

Általában a megbocsátást egyfajta lelki viszonyulásnak tartják. Azt nevezik „megbocsátásnak”, ha a sértett fél nem neheztel az őt bántalmazóra. Ezt az értelmezést vetítik ki Istenre, melyből fakad az a következtetés, hogy ha rosszat tesztek, Isten hozzáállása megváltozik, neheztelni kezd rám, és ezt mondja: „Ahhoz, hogy ismét jó szemmel nézhessenek rád, előbb vért kell látnom – és ha ez nem a te véred, akkor a Fiam vére lesz! Ha majd látom a kiontott vért, akkor gondolataimból és a könyvekből is kitörölöm bűneid feljegyzését, és megint jóindulattal tekintek rád.” Lehet, hogy ez a megfogalmazás durvának tűnik, de a népszerű teológia végeredményben így tekint Isten megbocsátására.

Ez az elgondolás alapjaiban hibás. Mit mond a Biblia Istenről? *Isten szeretet, valamint Isten nem változik.* Ha Ő valóban, szó szerint meggondolja magát bármi felől is, akkor nem igaz, hogy változhatatlan. Istennek minden útja tökéletes és szeretetteljes, ezért lehetetlen, hogy Ő valaha is változzon. Ha az Ő bocsánatát csak úgy tudjuk értelmezni, hogy az Atya változik meg irányunkban, akkor mindenképpen arra a következtetésre jutunk, hogy ez egy hamis eszme. Az emberek többsége azért téved ebben a kérdésben, mert nem értették meg a megbocsátás bibliai fogalmát. Krisztus áldozatának **nem** az volt a célja, hogy Isten hozzáállását megváltoztassa.

Krisztusban

Mindemellett Efézus 4:32-ben ezt olvassuk:

„Ellenkezőleg: legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasok, és bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.” (Efézus 4:32)

Hogyan bocsátott meg Isten? „Krisztusban”. Ez a Biblia egyik alapvető tanítása: Isten „Krisztusban” bocsát meg. De mit jelent ez? Isten Krisztusra való tekintettel megváltoztatja hozzánk való viszonyulását? Kire gyakorol hatást a megbocsátás: Istenre vagy az emberre? Esetleg valami kozmikus, megfoghatatlan „igazságosság-eszmére”, aminek se neve, se arca, mégis Isten és ember fölött áll? Mit jelent a megbocsátás valójában és kit befolyásol?

Vitathatatlan igazság, hogy Isten mindig is szeretett és kitárt karokkal várt haza engem. Amikor ezt felismertem, megváltozott az életem. Becsülni kezdtem Őt, és csodálatom napról napra nőtt. Soha nem gondolt rosszat felőlünk, és ha ezt az alapigazságot megértjük, akkor Isten lénye és beszéde sokkal világosabban tárul fel előttünk. Róla alkotott képünk nagyobb összhangban lesz azzal az igazsággal, hogy „Isten szeretet”.

Isten bocsánata tehát soha nem arról szól, hogy Ő változtatja meg a hozzánk való viszonyulását.

Bibliai megbocsátás

Vizsgáljunk meg egy igeszakaszt Lukács evangéliumában, ami világgossá teszi ezt a kérdést:

„Vigyázzatok magatokra! Ha vétkezik a testvéred, dorgáld meg, és ha megtér, bocsáss meg neki. És ha egy nap hétszer vétkezik ellened, és hétszer fordul hozzád, és azt mondja: »Megbántam«, bocsáss meg neki.” (Lukács 17:3-4)

Ezzel a kijelentésével Jézus Isten természetét próbálta szemléltetni. Olyan helyzetet vázolt fel, melyben valaki állandóan vétkezett a másik ellen – akár hétszer is egy nap leforgása alatt. Jézus azt parancsolja nekünk, hogy minden alkalommal meg kell bocsátanunk az ellenünk vétkezőnek. Az igeszakasz szerint azonban ennek **feltétele van: a vétkezőnek meg kell bánnia vétkét**. Tegyük fel, hogy az illető nem

tanúsít megbánást. Akkor is meg kell bocsátanom neki? A népszerű válasz így hangzik: „Természetesen igen.”

De gondoljuk csak át még egyszer. Isten akkor is megbocsát, ha mi nem bánjuk meg a bűneinket? A válasz: nem. A Biblia szerint Isten nem bocsát meg, ha nem térünk meg, megbánva bűneinket. Isten pedig nem kér olyat tőlünk, amit Ő maga sem tesz meg.

Miért kell valakinek megbánnia bűnét, mielőtt megbocsátásban részesülhetne? A felelet nyilvánvalóvá válik, ha megértjük, mi a bibliai megbocsátás lényege:

A népszerű elgondolással szemben a Bibliában a megbocsátás nem a viszonyulás megváltozása, hanem egy **kapcsolat helyreállítása**. A megbocsátás nem egyoldalú esemény, hanem olyan tapasztalat, melynek során **mindkét** fél megbékül. Valójában a „megbékélés” szó sokkal jobban kifejezi a megbocsátás bibliai fogalmát. Nem pusztán arról van tehát szó, hogy Isten megváltoztatja hozzánk való viszonyulását, hanem arról, hogy az ember újra békességre és összhangra jut Istennel – vagyis a kapcsolat helyreáll.

Ha pusztán arról lenne szó, hogy a megbántott fél viszonyulásában kell változásnak bekövetkeznie, akkor egyáltalán nem is lenne szükség megbocsátásra, mert Isten mint megbántott fél mindig jóakarattal tekintett ránk. Neki soha, egyetlen ellenséges gondolata sem volt irányunkban – még a leggyalázatosabb bűnös ellen sem. Ugyanakkor Isten azt mondja, hogy a bűnösnek előbb bűnbánatra kell jutnia, mielőtt megbocsáthatna neki. Miért van ez így? Gondoljuk végig ezt egy példán keresztül:

Ha egy barátom eljön hozzám, és ellop tőlem ezer dollárt, akkor a megbocsátás népszerű értelmezése szerint meg kell bocsátanom az illetőnek. Ez azt jelenti, hogy vissza kell fogadnom barátságomba, és úgy kell kezelnem, mintha mi sem történt volna. Amikor tehát ismét meglátogat, újra szabad bejárást kell engednem neki a házamba. Igen ám, csakhogy ő ezúttal kétezer dollárt visz el tőlem! Ennek ellenére, mivel tudom, hogy meg kell bocsátanom neki, továbbra is jóindulattal vagyok irányában, úgy bánok vele, mintha semmi rosszat nem tett volna, és engedem, hogy továbbra is szabadon járjon-keljen az otthonomban. Nem meglepő módon, legközelebb tízezer dollárral rövidít meg engem. Ha ezt hagyom még egy darabig, hamarosan házam se marad, és még ha Krisztus lelkülete van is bennem, valami a szívem

mélyén egyre inkább háborogni kezd. Valójában a barátommal való kapcsolatom rohamléptékben romlik, mert bizalom híján senkivel sem lehet jó viszonyt fenntartani!

Az a minimum, hogy az illető legalább ennyit ki tudjon jelenteni: „Elismerem, hogy hibáztam, és sajnálom!” Ha ezt megteszi, akkor legalább van egy alap, amin a kapcsolatunkat újra felépíthetjük. Lehet, hogy ennek ellenére újra lopni fog tőlem, de a bocsánatkérése alapján legalább tisztában vagyok vele, hogy nem akarattal teszi. Ha nem szántszándékkal cselekszik ellenem, és tudom, hogy bánja, akkor legalább van alapom arra, hogy visszafogadjam, mert tudom, hogy szeretne megjavulni.

Akkor van baj, ha azt sem akarja elismerni, hogy valami nincs rendjén. Amíg nem vallja be és nem bánja meg, hogy valamit rosszul tett, addig legjobban teszem, ha az ajtóm közelébe se engedem!

Hasonlóképpen, a megbocsátás bibliai értelme szerint Isten sem állítja helyre a kapcsolatunkat, amíg nem ismerjük el, hogy hiba van bennünk. Megbánjuk vétünköt, és ezt mondjuk: „Istenem, olyat tettem, amivel megbántottalak téged. Nem tudom, hogyan tehetném jóvá, de sajnálom, hogy megsértettelek.” Isten pedig így válaszol: „Így már van alapja annak, hogy ismét barátok legyünk. Soha nem vártam el tőled, hogy többé egyszer se bukj el, hiszen nyomorult féreg vagy, aki nálam nélkül semmi jót nem tehetsz – de ha elismered, hogy az én segítségemre van szükséged, akkor van közünk egymáshoz.” Ezért mondja Isten, hogy meg kell térnünk, és meg kell bánnunk vétkeinket.

Ebből is láthatjuk, hogy a megbánás, a megbocsátás és a megtisztítás egymástól valójában el nem különíthető események. Alapvetően mindegyik ugyanannak a tapasztalatnak egy-egy sajátos oldala. A Biblia azt mondja Kolossé 2:10-ben, hogy „*ti benne vagytok beteljesedve*”. Amikor Krisztusban Istenhez járulunk, bocsánatot nyerünk, elkülönítetünk, és megtapasztalhatjuk a teljes élet gazdagságát. A bibliai értelemben vett megbocsátást ezért leginkább a „megbékélés” szóval lehet helyettesíteni. Egy olyan folyamatot jelöl, amely során az ember és Isten kapcsolata helyreáll, minden árny és akadály eltűnik. Nem arról szól tehát, hogy Isten viszonyulása változik meg.

Korlátolt elgondolások

Igaz ugyan, hogy a Biblia olykor olyan kifejezéseket használ, amelyek azt a benyomást kelthetik, mintha Isten hozzáállásában kellene végbemennie valamiféle változásnak. De fel kell tennünk a kérdést: vajon az Úr azt akarja, hogy ezeket a kijelentéseket csak felszínes értelmük szerint fogadjuk el, vagy Istennek a Szentírás egészéből kirajzolódó képét tartsuk szem előtt? Nagyon fontos, hogy a Biblia egész kinyilatkoztatását figyelembe vegyük, és ne csak egy-egy kiollózott részletre korlátozódjon gondolkodásunk.

Amikor Jézust arról kérdezték, elbocsáthatja-e az ember a feleségét akármilyen okból, Ő határozott nemmél felelt. Erre viszont rávágták, hogy maga Mózes adott engedélyt a válásra, akármilyen csekélység okán is. Jézus válasza figyelemre méltó: „*Mózes szívetek keménysége miatt engedte meg...*” (Máté 19:8) Tényleg Mózes volt, aki önhatalmúlag engedélyezte a válást? Távol legyen: a parancsolatok egyenesen Istentől származtak – valójában maga Krisztus volt az, aki Mózes által rendelkezéseket hozott a Sínai-hegynél. Jézus nem változtatta meg és nem vonta vissza tulajdon kijelentését, de nem is mondott neki ellent. Gyakorlatilag így szólt: „Volt egy korszak, amikor korlátolt elgondolásaitok miatt a gyermeki érvelésnek engedtem teret, s ennek fényében bántam veletek. Most azonban eljött az ideje, hogy nagyobb világosságot nyerjete, és jobban megértsétek Istent és valódi szándékait! Isten szeretne nagyobb világosságra vezetni benneteket valódi természetét illetően, de ehhez fel kell adnotok szűk látókörű nézeteiteket!”

Sokan közülünk még ma is számtalan dologban az ó szövetség behatárolt látásmódja szerint gondolkodnak! Való igaz, hogy az ó szövetségben nagyobb hangsúlyt kap a bűnök megbocsátása, mint azok eltávolítása; ha azonban Jézus és az apostolok életét, tanításait tanulmányozzuk, megérthetjük, hogy az evangélium valójában a bűn – és a bűnös természet – eltávolításáról szól, nem pedig az egyes bűnök elnézéséről. Ha valaki az ó szövetség idején lopott, akkor azért a konkrét cselekedetért nyerhetett bocsánatot. Odavitt egy bárányt Istenhez, amivel kifejezte: „Sajnálom, hogy loptam.” Majd megölte a bárányt, és ezzel a szóban forgó bűnös cselekedete bocsánatot nyert. Ugyanakkor lehetséges, hogy szívében továbbra is megmaradt a gonosz kívánság, és lehet, hogy közben felebarátjának feleségére is szemet vetett. Az ál-

dozatok soha nem tudták elvenni a bűnt, pusztán csak az egyes cselekedetek miatt érzett bűnbánatot fejezték ki.

Az igazi probléma

Az ó szövetségben minden egyes törvényszegés önálló bűnnek számított; az új szövetség azonban a bűn nagyobb mélységeire világít rá. Azt mutatja meg, hogy a probléma nem ott kezdődik, mit teszünk – nem az egyes bűnökkel van a fő gond. E probléma megoldása érdekében nem elég pusztán a lopást, a gyilkosságot vagy a hazudozást megszüntetni. Egészen a forrásig kell visszamenni, ahonnan mindezek a gonosz cselekedetek származnak. Jézus világosan rámutatott a lényegre:

Azt mondta továbbá: Ami az emberből jön ki, az teszi tisztátalanná az embert, mert onnan belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, gonoszság, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, gőg, esztelenség. Mindezek a gonoszságok belülről származnak, és ezek teszik tisztátalanná az embert.” (Márk 7:20-23)

Egyszer hallottam egy történetet egy asszonyról, aki minden héten eljárt imakörre, és minden alkalommal ugyanazt az imát mondta el: „Uram, kérlek, vedd el ezeket a pókhálókat a szívemből!” Eleinte mindenki őszinte áment mondott, de miután a kérés hétről hétre, hónapról hónapra változatlanul ismétlődött, az ámenek egyre haloványabbak lettek. Végül egy este az egyik testvér így imádkozott: „Uram, kérlek, **öld meg** azt a pókot, ami testvérnőnk szívében állandóan pókhálókat sző!”

Nem a pókháló jelentik a probléma forrását, hanem a pók. Ugyanígy nem a rossz cselekedeteinkkel van a baj, hanem azzal a természettel, amiből ezek a cselekedetek fakadnak. Tetteink csak azt mutatják meg, kik is vagyunk valójában.

Kétségtelen tény, hogy a vég idején zajló ítélet magában foglalja majd cselekedeteink átvizsgálását. Ez azonban nem azért történik, mert tetteink jelentik a központi kérdést. Csupán kifejezik természetünket: vagy azt bizonyítják, hogy egy elveszett bűnös testi gondolkodásmódja él bennünk, vagy azt, hogy Krisztus természete uralkodik, amely minden újjászületett keresztény öröksége. A cselekedeteink ke-

rülnek tehát vizsgálatra, de nem azok miatt fogunk üdvözülni vagy elveszni, hanem a Krisztussal való kapcsolatunk alapján. Az a lényeg, hogy testi vagy lelki természetünk van-e.

Az ó szövetségben Isten az Ő igazságát közvetetten, jelképek révén nyilatkoztatta ki. Arra tanította népét, hogy a bűn a halál okozója: minden egyes bűn egy állat halálát eredményezte! A Biblia azonban világossá teszi, hogy a bakok és bikák vére soha nem képes eltörölni a vétkeket. **A megbocsátás önmagában soha nem oldotta meg a problémát**, sőt még csak nem is azt kezelte. Egyszerűen rávilágított, hogy a rossz forrása nagyon mélyen rejtőzik. Az új szövetségben láthatjuk meg a dolgok lényegét: Isten nem pusztán a cselekedeteinkre akar fátylat borítani, hanem a megfertőződött gyökeret akarja kivágni.

Miért kellett Jézusnak meghalnia?

Azért kellett Jézusnak meghalnia, előtte pedig magára vennie emberi természetünket gyengeségeivel együtt – azért kellett isteni természetét egyesítenie az emberi természettel, hogy az isteni legyőzhesse és megölhesse a bűn törvényét az emberi természetben, és ezáltal egy olyan új emberi életet hozzon létre, amelyben a bűn már legyőzött ellenfél.

Jézus ezt mondja: „Íme az életem, elfogadod?” Ha úgy döntünk, hiszünk neki, akkor megkapjuk ezt az életet, egyesülünk Vele hit által, és Ő megteszi értünk azt, amit mi képtelenek lennénk megtenni. A Biblia Róma 8-ban beszél erről:

„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlen volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben, hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem a Lélek szerint.” (Róma 8:3-4)

Nem csoda, hogy Pál apostol így kiáltott fel: **„Hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért”** (2Korinthus 9:15)! Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van. Isten ajándéka – isteni és emberi élet egyszerre –, amely a megváltott emberiség új Atyjától származik, aki megnyerte számunkra a küzdelmet, és most győzedelmes életét ingyen, ajándékképpen nekünk adja.

Meg tudjuk változtatni igyekezetünkkel a szerencsen bőre színét? El-

távolíthatjuk a párdúc foltjait? Csak Isten képes erre a csodára, embernek soha nem sikerülhet. Nem hagyhatta üdvösségem kérdését az én kezemben: nem hagyhatta rám, vajon elérem-e, hiszen én magam soha nem érdemelhettem volna ki. De hálát adok Istennek, hogy Fiát nekünk ajándékozta!

Mindnyájunkat átok sújtott Ádám vétke miatt, de Isten ezt mondja: „Nem azért küldöm el a fiamat, hogy kárhóztassa, hanem hogy megmentse a világot. Megteszem értetek azt, amit ti képtelenek lennétek megtenni, és csak annyit kérek tőletek, hogy higgyetek.” A legcsodálatosabb az egészben, hogy a leghitványabb ember is képes hinni, mert mindnyájan rendelkezünk azzal a képességgel, hogy Isten szavát olvasva elhiggyük, amit mond: „Ha hiszel abban, amit megtettem érted az én fiamban, és elfogadod kegyelmemet, ajándékomat, akkor üdvösséget nyersz.”

Ha a dolgokat a törvény és az ó szövetség szemszögéből szemléljük, akkor a megváltás terve csupán jogi eljárásnak tűnik. A törvény nem kárhóztathat senkit pusztán azért, mert testi a gondolkodása, de kárhóztathat a bűnös cselekedetek elkövetéséért. A törvény nem azt kérdezi, mik vagyunk legbelül, valójában, mi van a szívünkben; hanem ezt kérdezi: „Mit tettél?” A törvény az egyes, konkrét cselekedeteket ítéli el, és ezzel arra sarkallja az embert, hogy a cselekedetek mércéje szerint, ne pedig a természete alapján ítélje meg önmagát. Ha a törvény felől akarunk Istenhez közeledni, akkor elmegyünk az igazi probléma mellett, és megmaradunk a parancsolatok követelményeinek szintjén. Kereszténységünk minden egyes részletét pedig szükségképpen az a téves gondolat határozza majd meg, hogy pusztán jogi kérdésről van szó.

Isten csodája

Látnunk kell, hogy a lényeg nem a törvény elvárásaira adott válaszunkban rejlik, hanem Isten természetünket megváltoztató munkájában – egy olyan csodában, amelyre **egyedül Isten** képes. Miután a hit általi megigazulás üzenetét kezdtem hangsúlyozni, valakitől a következő észrevételt hallottam: „Tudod, mire jöttem rá? Nagyon sok keresztény tagadja az újjászületést. A nevelés általi üdvösségben hisznek.” És valóban, minél világosabban látom az érveket, annál inkább belátom, hogy a fenti észrevétel helytálló. Sokan azt tanítják, hogy ha

gyermekkorodtól kezdve megkapod a megfelelő nevelést, akkor „be-nevelkedsz” az igazságosságba. De akkor miért mondta Jézus, hogy „*ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát*” (János 3:3)? Azért kell újjászületnünk, mert első születésünkkor olyan természettel jöttünk a világra, amely ellenségeskedik Istennel szemben. A testi gondolkodásmód nem engedelmeskedik Isten akaratának, mert nem is teheti.

A keresztény élet maga a csoda: Isten műve és csak az Ő szent Lelkének bennünk lakozása által valósulhat meg. Meg kell értenünk, hogy természetfeletti hatalommal kell kapcsolatba kerülnünk. A kereszténység nem csupán egy vallás a sok közül, amelynek követői filozofikus elméleteket tanulmányozva vánszorognak az áhított erkölcsi magaslatok felé, hiszen nem arról szól, hogy nemesebb erkölcsiséget tanít, mint más vallások. A kereszténység Istene a csodák Istene, és Ő egyik legnagyobb csodáját abban mutatja meg, hogy a testi gondolkodású bűnöst lelki gondolkodású szentté változtatja át!

Ádám behozta a világra a bűnt, Krisztus azonban elhozta az igazságosságot, megoldva ezzel a problémát. A halál volt az osztályrészünk, de Krisztus életet adott nekünk; kárhozat volt a sorsunk, de Ő nekünk adta igazságosságát.

Mi értelme van a törvénynek?

Mindezek fényében felmerül a kérdés: Akkor viszont miért adatott a törvény? Milyen szerepet játszik, hiszen a halál és a kárhozzátás kérdése egyedül Krisztusban oldódik meg? A Róma levélben ezt olvassuk:

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék. De ahol megnövekedett a bűn, ott bővebben áradt a kegyelem,” (Róma 5:20)

Más szavakkal: Ádám bűne kárhozzatra ítélte az egész emberiséget. Mindnyájan éreztük „*a bűn*” következményeit. A törvény pedig azért jött be, hogy ezt a kárhozzátást súlyosbítsa és tudatosítsa. Ádám bűne minden embert a kárhozzatba sodort. Mindenki testi gondolkodásúvá vált, és csak gonosz cselekedetekre képes. A legtöbben azonban nem látják ezt. Isten azért hozta be a törvényt, hogy megmutassa, hogyan kellene viselkednünk. Ezért mondja a törvény: „Engedelmeskedj!”. Te

pedig így felelsz: „Hát persze, hogy engedelmeskedem!” De a következő pillanatban már el is buksz, és rájössz, hogy benned van a hiba, ezért felkiáltasz: „Nem megy, nem tudok!” Így válik a törvény Krisztushoz vezető tanítómesterünkké.

Isten segítsen mindnyájunknak, hogy eljussunk a felismerésre: amikor a törvény azt mondja, „Így és így kell tenned!”, akkor válaszunk a Krisztushoz fordulás legyen. Nem szabad leragadnunk a törvénynél, különben zsákutcába jutunk, és osztályrészünk csak a nyomorúság, gyötrődés, üresség és végül a halál lesz. A törvény célja az, hogy Krisztusra mutasson, és mi hit által megigazulhassunk. Tehát megvan a maga, Istentől rendelt szerepe és feladata a megváltás tervében: de nem az, hogy megmentsen minket, hanem hogy Krisztushoz vezessen, ráébredzen saját alkalmatlanságunkra és semmisségünkre, hogy végül Krisztus karjaiba vessük magunkat.

Igazságszolgáltatás

Ha gondolatmenetünket továbbra is az ó szövetség korlátolt rendszeréhez szabjuk, akkor szükségszerűen eljutunk ehhez a kérdéshez: Mi a megbocsátás ellentéte? Mi a következménye annak – az igazságszolgáltatás és a jog szűkített értelmezése szerint –, ha valaki nem nyer bocsánatot? Az igazságszolgáltatás megköveteli az illető elítélését. Ha valaki nem nyer bocsánatot, akkor az igazságszolgáltatás rendszere lép működésbe. Mi ezen a szinten tudjuk emberi társadalmainkat szabályozni, mert képtelenek vagyunk egymás szívét megváltoztatni. Ez persze egyáltalán nem jelenti azt, hogy a jogrendszerek eleve elvetendőek lennének, hiszen a Biblia mondja, hogy Isten rendelése szerint a gonosznak *rettegetésére* jöttek létre. Ahol az embereknek nincs természetes késztetése a jó cselekvésre, ott fegyelmi intézkedéseket kell életbe léptetni a rend megőrzése érdekében.

A törvény azokhoz szól, akik természet szerint ellene szegülnek. A törvény nem az igazakért van (1Timóteus 1:9)! Ha a korlátolt jogi rendszerek szintjén gondolkodunk, akkor azt láthatjuk, hogy a megbocsátás ellentéte az igazságszolgáltatás és a kárhoztatás. A mi világunk jogrendszerei ezen elv szerint működnek. Tegyük fel, hogy valaki megölt egy embert negyven esztendővel ezelőtt, de tíz évvel később megtért, keresztény lett, élete gyökeresen megváltozott, és mintapolgár lett. Minden gyilkos indulata megszűnt. A rendőrség azonban fel-

fedí régi büntettét. Mi történik vele? Bizonyára elítélik, és ha olyan országban él, akkor talán ki is végzik. Az, hogy most mi van a szívében, az egyáltalán nem számít, csak a negyven évvel ezelőtt elkövetett cselekedetét vizsgálják. A törvénynek érvényt kell szerezni – így működik az igazságszolgáltatás.

Amikor az emberek jogi szempontból közelítik meg a megváltást, automatikusan saját korlátolt elképzeléseiket vetítik ki Istenre, és viszonyulásában, indítékaiban emberi szintre alacsonyítják le Őt. Az efféle téves elgondolásokból nőttek ki az olyan elméletek, mint az „örökké égő pokol” tana. Azok, akik ezt a rettenetes tant képviselik, azt mondják, Isten ítélete olyan szigorú, hogy ha valami rosszat teszel, és véletlenül elfelejtesz érte bocsánatot kérni, akkor Isten a végtelenségig az örökké égő tűzben fog sütögetni! Erre mondják: „Hiszen megköveteli az isteni igazságszolgáltatás!” Miféle zsarnoki „igazságszolgáltatás” volna ez, ha még Isten is kénytelen alávetni magát neki, és olyan dolgokra kényszerül, amelyek teljesen ellentétesek az Ő szeretetteljes és irgalmas természetével?! Ez az eredménye, ha a nagy küzdelmet és a megváltás tervét jogi kérdéssé alacsonyítjuk le.

Tagadhatatlan, hogy az ó szövetségben a bűnös cselekedetek és a büntetések álltak a középpontban. A törvény a Sínai-hegynél adatott, és ahol törvény van, ott büntetéseket is ki kell szabni. Isten tehát hatályba helyezett egy büntető törvénykönyvet is tartalmazó jogrendszert; azonban a háttérben jóval magasabb szinten akarta megoldani a problémát: az ősbűn következményeinek szintjén.

Ádám halált és romlást hozott az emberi családba. A bűn valódi következménye az Istentől való elszakadás, ami végül halálhoz vezet. Valójában a bűn öl meg minket: nem azért, mert Isten úgy dönt, hogy eltaszít minket magától, bántalmaz és megsebesít; hanem azért, mert maga a bűn képez akadályt Isten és ember között, s ez végül halálunkat eredményezi.

Ha megvizsgáljuk olyan bibliai hősök életét, akik sosem haltak meg – mint Énókh vagy Illés –, akkor azt láthatjuk, hogy Isten az ő életükben megsemmisítette a bűnt. Mózes is majdnem bekerült ebbe a csoportba – nem sok híja volt, hogy soha ne kelljen meghalnia –, azonban a végén az önzés (a bűn) mégis erőt vett rajta, Isten ezért nem engedhette be az ígért földjére. Az Úr azt akarta, hogy Mózes példája alapján megértsük a leckét, miszerint a legcsekélyebb bűn is

képes elpusztítani minket.

Milyen fogalmak társulnak az emberi gondolkodás keretei között az igazságszolgáltatás témaköréhez?

1. **Büntetés**: Szorosan kapcsolódik a joghoz. De mit is jelent? Olyan **szenvedést**, amit valakire helytelen cselekedetei miatt rónak ki.
2. **Megtorlás**: Ezt a fogalmat is az igazságszolgáltatás témájához társítjuk. Azt jelenti, hogy a **szenvedést** az elkövetett vétség nagyságához mérten szabják ki.
3. **Bosszú**: Végül pedig itt van a bosszú, ami arról szól, hogy valakit azért bántunk, hogy saját megbántottság-érzésünket csillapítsuk.

Többnyire így képzeltük Istennek a teremtményeihez való viszonyulását, mert csak jogi szinten gondolkodtunk Róla. Ez alapján nem csoda, ha az emberek halálra rémülnek Tőle, és leginkább azért akarnak kedvében járni, hogy elkerüljék büntetéseit és bosszúállását. Azt gondolják, Isten szenvedést akar nekik okozni hibáik miatt, mégpedig bűneik arányában, és azt gondolják, hogy Ő az emberek bántalmazásával csillapítja le saját megbántott érzelmvilágát. Nem tudják, hogy mindeközben Isten vérző és megsebzett szívvel, kinyújtott karral kéri: „Jöjjetek énhozzám, hogy életet adhassak nektek! Hát nem értitek, hogy szeretlek titeket és csakis azt akarom, hogy örökre megszabaduljatok bűneitektől, és így közös szenvedésünk egyszer s mindenkorra véget érjen?!”

Helyes istenkép

Az új szövetségben azt látjuk, hogy Jézus minden igyekezte arra irányul, hogy helyes képet adjon az emberiségnek Istenről, és segítsen megértenünk ezeket az igazságokat:

„Mert Isten nem azért küldte az ő Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot általa. Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (János 3:17-18)

Aki nem hisz, immár elkárhozott: nem Isten kárhoztatja, hiszen Ő soha nem kárhoztatott senkit. Az embert saját ellenségeskedése Isten-

nel szemben – saját hitetlensége – kárhoztatja halálra: arra a nyomorúságos életpályára kényszeríti, amely elszakadt Istentől. Ez nem Isten akarata szerint van így, hanem azért, mert Ő nem tudja megmenteni azokat, akik nem hajlandók Hozzá menni. Lukács evangéliumában ezt olvassuk:

„... Azok útra keltek, és eljutottak a samaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. De nem fogadták be, mivel Jeruzsálembé tartott. Amikor látták ezt a tanítványai, Jakab és János, így szóltak: Uram, akarod, hogy azt mondjuk, szálljon le tűz az égből, és pusztítsa el őket? De Jézus megfordult, és megdorgálta őket: Nem tudjátok, micsoda lélek van bennetek,» (Lukács 9:52-55)

Ki küldött tüzet alá az égből Illés idejében? Isten, nemde? Most tehát itt vannak a tanítványok, és azzal a kéréssel fordulnak Jézushoz, hogy ugyanezt tegye a samáriabeliekkel, akik szintén elvetették az Isten Fiát. Azt gondolták, ugyanúgy fel vannak jogosítva erre, mint Illés, de Ő megfeddte őket, és ezt mondta nekik: *„Nem tudjátok, micsoda lélek van bennetek.»*

No de ha valami helyes volt Illés korában, akkor miért volt helytelen a tanítványok idejében? Vajon Isten változik? Nem, szó sincs róla. Azonban az ó szövegségben Istennek néhány tanítást meglehetősen drasztikus és kézzelfogható formában kellett feltárnia, ezért bizonyos esetekben nehezen érthető dolgokat tett. Azzal a jogrendszerrel összhangban kellett cselekednie, amit Ő maga állított fel. A törvények betartatása érdekében büntetéseket kell kiszabni, a büntetéseket pedig kivétel nélkül mindig végre kell hajtani, különben a jogszabályok elveszítik jelentőségüket. Ezért kellett Mózesnek is meghalnia, amikor egy karnyújtásnyira az ígéret földjétől megszegte a törvényt. Azonban azt se feledjük el, hogy bár Mózes a törvény rendszere alatt meghalt anélkül, hogy az ígéret földjére bemehetett volna, a kegyelem rendszere alatt mégis megkapta mennyei jutalmát!

Isten kénytelen volt így bánni az ó szövegség idején élő emberekkel, mert kezdetleges értelmük és vallásuk miatt egy, az ő szintjükhöz szabott rendszer keretein belül kellett őket vezetnie. Azonban eljött Jézus, és elhozta a királyság korszakát. Sokkal több és mélyebb ismeretet tárt az emberiség elé Isten természetét, jellemét és útjait illetően, továbbá arra törekedett, hogy tanítványai előtt a valóságot, ne pedig annak ké-

pi mását fedje fel. Alapjában véve ezt mondta nekik: „Nem értitek igazán, miről szólt az ó szövetség. Azt gondoljátok, hű képet adott Isten emberekhez való viszonyáról és gondolkodásáról, Ő azonban nem így érez az emberek iránt. Amikor az ó szövetség idején úgy cselekedtem, nekem is fájt, hogy meg kellett tennem, különben nem értették volna meg. De most már elmúlt az az idő, amikor ezekkel a módszerekkel tanítottam az embereket. Eljött a valóság korszaka, és itt az idő, hogy megértsétek, milyen is valójában Isten!”

Lássuk meg tehát a különbséget a jelkép és a valóság között! Ha nem értjük, mi történt az ó szövetség idején, akkor nagyon zavaros kép alakul ki bennünk Istenről, aki egyszer kedves, másszor pedig nagyon kemény és könyörtelen.

De Istenünk nem ilyen. Igaz ugyan, hogy megölt embereket az ó szövetség idején, és Ő parancsolta meg több ezer ember halálát. Ezeket a tényeket egyetlen komoly, Bibliát kutató ember sem tagadhatja. Ha azonban megértjük, hogy az ó szövetség egész rendszere csupán jelkép volt – minta és taneszköz –, akkor azt is belátjuk, hogy Isten eljárása az ó szövetségben nem ad pontos képet arról, milyen is az Ő jellege valójában, és az akkori parancsolatai sem feltétlenül örök érvényű rendelkezések. Például Mózes halálával a Piszga hegyén a bűn rettentés voltát akarta szemléltetni, nem pedig szolgálja végleges sorsát. Maga Isten keltette ismét életre, hogy örök életet adjon neki. Mózes számára a valóság Isten kegyelméből az örök élet volt, nem pedig az örök halál, amint azt törvénszegése miatti halála sugallta. Kétségtelenül számos ilyen, tanító célzatú eset történt abban a korban, ill. rendszerben. Ezért szükséges, hogy amikor emberek örök sorsáról gondolkodunk, akkor elsősorban Isten szeretetét és kegyelmét vegyük számításba, ne pedig a törvény rendszerét, vagy Istennek az ó szövetség ideje alatti bánásmódját.

„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljeteek, hanem a fűség Lelkét kaptátok, aki által azt kiáltjuk: Abbá, Atya! Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Róma 8:15-16)

„Mert ti nem járultatok megtapintható hegyhez és lángoló tűzhöz, sűrű homályhoz, sötétséghez, szélvészhez, trombita harsogásához és szózatok hangjához, amelyet akik hallottak, kérték, hogy ne szóljon hozzájuk. Mert nem bírták elviselni a

parancsot: Még ha állat ér is a hegyhez, meg kell kövezni. És olyan félelmetes volt a látvány, hogy Mózes is azt mondta: Megijedtem és reszketek. Ti azonban a Sion hegyéhez járultatok és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és gyülekezetéhez, akik fel vannak jegyezve a mennyben, Istenhez, mindenek bírójához, a tökéletes igazak lelkeihez, az új szövetség közbenjárójához, Jézushoz és a meghintés vérehez, amely jobbat beszél, mint az Ábel.” (Zsidók 12:18-24)

Bizonyosságod van abban, hogy Isten az Atyád – Édesapád, Apukád? Tudsz Vele szabadon, nyíltan és fenntartások nélkül beszélgetni, tudva, hogy a Mindenható mérhetetlen szeretettel szeret, és lehajol hozzád, hogy Barátod legyen? Feltárult előtted az Ő szíve?

Nem a félelemnek lelkét kaptuk, úgyhogy semmi fenntartásnak nincs helye a mi csodálatos Istenünkkel való kapcsolatunkban! Szeresd Őt, ragaszkodj Hozzá és higgy ígéreteiben, mert csodálatos dolgokat tartogat számunkra!

IV. RÉSZ

A hit szerepe

Hit általi megigazulás

A hit egyik legelgondolkodtatóbb meghatározását a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének 1. versében olvashatjuk. Pál így kezdi a hosszú fejezetet:

„*A hit pedig a remélt dolgok felőli bizonyosság és a nem látott dolgokról való meggyőződés.*” (Zsidók 11:1)

Nem sok ember adna ilyen meghatározást a hitre. A népszerű felfogás valahogy így hangozhat: „A hit tulajdonképpen az, amikor valamit teljes szíveddel elhiszel, még akkor is, ha nem látod.” Természetesen ez sem rossz meghatározás, Pál definíciójában azonban mégis van valami mesteri. Vajon miért kellett ilyen nyilvánvalóan megválogatnia, milyen gondolatokat és szavakat használ e meghatározáshoz? Ez a forradalmian egyedülálló megfogalmazás megérdemli, hogy alaposabban is megvizsgáljuk.

Nemrég feltettem magamnak egy kérdést, ami megértette velem, miért így fogalmazta meg Pál a hit definícióját, és mit is akart ezzel valójában mondani. Ez volt a kérdés: „Honnan tudhatom, hogy Krisztusban vagyok, és hogy elnyertem a szent Lelket?” Hiszen nem jöttek kettős tüzes nyelvek, mint pünkösdkor, nem volt nyelveken szólás, nem láttunk gyógyulásokat és halottak feltámadását sem. Honnan kellene tudnom? Mi a bizonyítéka annak, hogy Krisztusban vagyok, és hogy elnyertem az Ő életét? De ez a kérdés eredetileg nem tőlem származik. Amikor arról beszéltem, mit jelent Krisztusban lenni, és hogyan lehet elnyerni a teljes megváltást Krisztusban, többen is megkérdezték: „Hol van mindezek bizonyítéka?” Szembe kellett tehát nézmem a kérdéssel: mi a bizonyítékom? Tényleg, hol is van a bizonyíték?

A hit a bizonyíték

Pál szokatlan meghatározása tökéletes fércmunkának tűnik e kérdés megválaszolásához. „A hit” – mondja – „*bizonyosság*” [az angolban: *bizonyíték*]. De mit is értsünk ezalatt, és van-e ennek egyáltalán jelentősége? Amikor bizonyítékról beszélünk, akkor felmutatható és megfogható valóságokat értünk alatta, mérhető tényeket, amelyeket ki lehet tenni a kirakatba, hogy bárki megvizsgálhassa. Ezzel éles ellentétben áll Pál kijelentése, amikor „nem látott dolgokról” beszél. A hit a ***nem látott dolgokról*** való meggyőződés. Ez ellentmondásnak tűnik. Ko-

runk anyagközpontú világában, ahol a statisztikák, az adatok és a kézfelfogható tények a mérvadók, Pál kijelentése szinte megfoghatatlan. Azonban ez nem képletes vagy szimbolikus beszéd. Hiszen épp azt akarja mondani, hogy a lelki valóságok (így pl. az újjászületés) valódi bizonyítéka nem az, amit látunk, érzünk vagy mérhetünk. Nem olyasmi, amit mások számon kérhetnek rajtunk, vagy megvizsgálhatnak. Az igazi bizonyíték, a valóság, a meggyőződés: maga a hit.

Vajon a hit ezen meghatározásában az egyén tulajdon, személyes hitéről van szó? Választ ad-e ez a meghatározás arra a kérdésemre, amit feltettem magamnak: „Hogyan tudhatom biztosan, hogy Krisztusban vagyok?” Én úgy hiszem, Pál meghatározása a hitről megfelel ezekre a kérdésekre. A hívőnek nincs szüksége más bizonyítékra Isten szavának teljeseződését illetően, csak arra, hogy higgyen benne. Ha a világ minden bizonyossága ellene szólna is, akkor sem dönthetné meg Isten szavának hitelességét. Szemeink, érzéseink mondhatnak ugyan mást, de mindezekről függetlenül Isten szava marad az igazság. Ez ad helyes képet a dolgok valódi állapotáról. Azzal, hogy hiszünk, bizonyítékunk van. A hit igazolja önmagát. Amikor valaki hisz, akkor tudja, hogy az úgy van, és nincs a világon olyan bizonyíték, ami megdöntse ezt a bizonyosságot. Így a hívő teljes szívből örvendezik abban, amit hisz, akkor is, ha a világ minden bizonyossága látszólag ellene szól annak, ami számára hit által igaznak bizonyult.

Íme egy megdöbbentő igevers:

„Senki sem cselekszik bűnt, aki Istentől született, mert benne marad annak magva, és nem vétkezhet, mert Istentől született.” (1János 3:9)

Mit tehet a keresztyén, amikor ezt a verset olvassa? Mondhatja például ezt: „Mivel ez így van, ezért meg kell próbálnom nem vétkezni.” És neki is veselkedik minden erejével, hogy megpróbáljon nem vétkezni. Hisz ez az ember Isten szavában? Mert így is lehet értelmezni ezt a verset: „Ha ez így van, akkor a bűn többé már nem jelent problémát számomra.” És betelik azzal az örömmel, hogy megérti, Krisztus megszabadította őt a bűn fogságából; és ennek a szabadításnak az örömevel megy tovább. A két válasz közül melyik a hit válasza? Melyik ember hitt igazán Isten szavának?

A hit a bizonyíték, és a hit igazolja önmagát. Egyedül arra van szükségem, hogy valóban higgyek Isten szavának. Ha további

bizonyosságokra vágyom, azzal azt fejezem ki, hogy nem is hiszek igazán, ez pedig a legmegbízhatóbb garancia arra, hogy nem kapom meg a megígért áldást.

Egy ajándék hit által

Mindezek fényében mi a „hit általi megigazulás” kifejezés valódi jelentősége? Pál a következőképpen ír erről az áldásról:

„Istennek ez az igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által lesz mindazoké, akik hisznek. Mert nincs különbség,”
(Róma 3:22)

Isten igéje azt mondja, hogy ez az igazság mindenkire elhat, aki egyszerűen hisz, mégpedig a Jézus Krisztusban való hit által. Ez a vers nagyon világos, és valójában az egész szakasz, ahonnan ez származik, ugyanilyen egyszerű. Amint valaki hisz Jézus Krisztusban, Isten ajándékában, abban a pillanatban meg is kapja ezt az ajándékot. Az igazság egész valójában és teljességében Isten ajándéka, és mindenki részesül benne, aki egyszerűen csak hisz. Pál olyan világosan tanítja ezt, amennyire az csak szavakkal kifejezhető (Róma 4:4-5).

Az igazi kérdés az, vajon meddig tart megnyerni az igazság ezen ajándékát. Ez az a súlyos kérdés, ami gyakran gerjeszt vitákat és nézetkülönbségeket.

- a) Vajon az igazságnak ezen ajándékából azonnal részesül az ember, amint hisz, úgy, hogy azonnal átváltozik bűnösből szentté? Azonnal új teremtéssé válik? Vajon a régiek valóban elmúltak, és újjá lett minden?
- b) Vagy amikor valaki hisz, Isten elkezd benne a megigazítás munkáját, úgy, hogy közben maga az egyén csak részlegesen igaz: részben bűnös, részben szent?
- c) Vagy arról van csak szó, hogy Isten azonnal igaznak tekinti őt, noha valójában ő maga még egyáltalán nem igaz? (Ez azt sugallná, hogy Isten elfogad valamit, ami nem teljesen igaz.)

Ha az igazság hit által van, és egyedül hit által, és ha teljesen és kizárólagosan Isten **AJÁNDÉKA**, akkor már csak az a kérdés, miért nem tudja Isten **azonnal** odaadni ezt az ajándékot, mihelyst valaki hisz? Talán azért, mert maga Isten sem képes arra, hogy azonnal odaadja, vagy mert nem hajlandó azonnal odaadni? Egyik elgondolás sem

túl logikus. Ha az igazság teljes mértékben Isten ajándéka, akkor az az ésszerű, logikus, és biblikus szempontból is elfogadható következtetés, hogy Isten az ajándék egészét adja az embernek, azonnal, amint hisz.

Megigazulás egy pillanat alatt

De vizsgáljunk meg egy másik ellenvetést is. Lehetséges, hogy valaki egyik pillanatról a másikra elnyerje az igazságot úgy, hogy rosszból azonnal jóvá válik? Átformálódhat-e egy ember jelleme egy szempillantás alatt úgy, hogy az élete során bevésődött szokások mind törlődnek, és az új életszemlélet azonnal meggyökereszik? Amikor erre a kérdésre keressük a választ, nem szabad saját tapasztalatainkra támaszkodnunk, csakis egyedül Isten ígéjére. Az ige ugyanis egészen világos, és félreérthetetlen.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.” (2Korinthus 5:17)

Sok helyen, ahol a Biblia az újjászületett keresztény igaz, bűn felett győzelmes életéről beszél, nem úgy mutatja be azt, mint a bűn ellen folytatott fáradságos küzdelmek eredményét, vagy mint az igazságban való folyamatos növekedésből fakadó állapotot. Ellenkezőleg, az igaz élet a hívő életének egy meghatározó és forradalmi eseményéből születő gyümölcsként tárul elénk, úgy, mint egy egyszeri, időben jól behatárolható cselekmény eredménye. Vizsgáljunk meg néhány erre vonatkozó példát.

„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik megkeresztelkedtünk a Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk tehát vele együtt a keresztség által a halálba, hogy amiképpen feltámadt Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha pedig eggyé lettünk vele az ő halálában annak hasonlósága szerint, akkor még inkább eggyé leszünk vele feltámadásában is. Mert tudjuk, hogy a mi ő emberünk ővele megfeszítettett, hogy megerőtlenedjék a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.” (Róma 6:3-7)

Vegyük észre, hogy a bűn alól azáltal szabadultunk fel, hogy ti. meghaltunk Krisztussal. Az ő emberünk megfeszítettett Ő vele, a bűn-

nek teste **megerőtlenült**!! Hogyan is élhet bennem a bűn továbbra is? A logikus következtetés az, hogy aki meghalt, **felszabadult** a bűn alól. A kérdés egyedül az, vajon elhisszük-e? Ez az ige nem azt mondja, hogy fárasztó erőfeszítések, vagy a jellemfejlesztés hosszú folyamata által menekülünk meg, hanem egyszerűen a halál hit általi megtapasztalása által.

„Benne vagytok körülmetélve is, kéz nélküli körülmetéléssel, levetve a bűn testét Krisztus körülmetelésében.” (Kolossé 2:11)

Itt ismét azt látjuk, hogy a bűn testét egyetlen esemény által vetkőzzük le, a Krisztus körülmetelésében. Ez a körülmetélés abból áll, hogy levetkőzzük, elvetjük a bűn testét, azaz a testi gondolkodásmódot. Amikor részeseivé válunk Krisztusnak, ez a tapasztalat nem merül ki abban, hogy beteljesedünk az Istennek egész teljességéig, de a testi ember gondolkodásától is egészen megszabadulunk.

A körülmetélés igen szemléletes jelkép. A körülmetéléskor azt a részt vágják ki örökre, amely a későbbi tisztátalanság és betegség kockázatának forrását hordozza. Ugyanez történik a Krisztusban való lelki körülmetéléskor is. A testi gondolkodásmód, az ó ember, a bűn teste elvétetik a Krisztusban. Mivel ki van vágva és félre van vetve, a lelki tisztátalanság és betegség forrása el van téve az útból.

„Senki sem cselekszik bűnt, aki Istentől született, mert benne marad annak magva, és nem vétkezhet, mert Istentől született.” (1János 3:9)

Ismét láthatjuk, milyen szélsőségesen fogalmaz Isten ígéje. Nehéz ezt nem jól érteni. Nem egyszerűen arról van szó, hogy aki Krisztusban van, nehezebbre esik vétkezni, hanem arról, hogy nem is tud, képtelen rá! Amíg az Ő magva (Isten magva, Isten élete) benne marad, **nem cselekedhetik** bűnt. Mi az, ami olyan életet ad neki, amit a bűn nem is illethet? A kemény munka talán? Vagy a kitartó erőfeszítések? A sok küzdelem? Vajon egy hosszú és fárasztó folyamatról van itt szó, amely a jellemfejlődés útján **végül** oda vezet az illetőt, ahol már nem vétkeznek? Szó sincs ilyesmiről! Annak az egyszerű ténynek a következménye ez, hogy Istentől született és Isten magva benne van. Ez, és egyedül ez az, ami képes megtörni a bűn hatalmát az emberben, és ami az igaz életet, Isten jellemét munkálja benne. Ismét azt látjuk, hogy ez nem valami hosszas, halálos küzdelmekkel tűzdelt folyamat, hanem egyszerűen annak a hitnek az eredménye, amely elhiszi és befogadja

Isten igéjét, és elfogadja az újjászületés ajándékát, a Krisztusban elrejtett új életet.

Az emberi erőfeszítések helye

De hogyan egyeztethető össze mindez a tagadhatatlan tényvel, hogy a keresztény élet tele van fáradságos, erőfeszítéseket igénylő küzdelmekkel? Hol van a helye az igyekezetnek, ha egyedül a hit az, ami képes megragadni Isten ajándékait? Miért kell még küzdenünk is, ha az igazság egyedül Isten ajándéka és az Ő munkája? A kérdés megválaszolásához vizsgáljunk meg egy történetet Krisztus életéből.

Amikor Jézus lejött a megdicsőülés hegyéről Péter, Jakab és János társaságában, olyan helyzettel találta szembe magát, ami szégyent hozott volna ügyére, ha nem ér oda időben. Egy férfi azzal a kéréssel hozta tébolyodott fiát a tanítványokhoz, hogy mentse meg a démoni megszállás alól, azonban az ördög kiűzésére tett próbálkozásai mind kudarcot vallottak. Csak halvány elképzeléseink lehetnek arról, milyen elszántan próbálkoztak. Bizonyára szigorú szavakkal dorgálták az ördögöt, az egekbe emelték kezeiket, Istent kérve, sőt, talán még félre is vonultak imádkozni, azonban erőfeszítéseik mind hiábavalóknak bizonyultak. Az ördög csak gúnyolódott próbálkozásaiukon, amivel ki akarták őt űzni, és minél inkább parancsolták, hogy távozzon, annál vadabban nyilvánult meg a gonosz ereje.

Jézus így fejezte ki tanítványai iránti csalódottságát:

„Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig tűrjelek még titeket? Vezessétek őt ide hozzám!” (Máté 17:17)

És akkor megdorgálta az ördögöt, mely azonnal el is távozott. A tanítványok zavartan és szégyenkezve kérdezték: „Mi miért nem tudtuk azt kiűzni?” Jól figyeljük meg Jézus választát:

„Jézus pedig azt mondta nekik: A ti kicsinyhitűségeitek miatt. Mert bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, az odamenne, és semmi sem volna lehetetlen nektek. Ez a fajta pedig nem megy ki, csak könyörgés és böjtölés által.” (Máté 17:20-21)

Mit is mond itt Jézus? Milyen okoknak tulajdonítja a tanítványok

kudarcát? Először is azt mondja: „*a ti kicsinyhitűségetek miatt*”, és ez könnyen érthető számunkra, mert egyezik azzal, amit először mondott nekik: „*Ó, hitetlen és elfajult nemzedék!*” Nyilván a hitetlenség volt a probléma gyökere. A hit kedves Isten előtt, a hit hegyeket mozgat, és semmi sem lehetetlen azoknak, akik igazán hisznek.

Jézus szavainak folytatása azonban első ránézésre teljesen ellentmond mindannak, amiről eddig szó volt. „*Ez a fajta pedig nem megy ki, csak könyörgés és böjtölés által.*” Mit akart ezzel mondani? Jézus először megdorgálta a tanítványokat, hogy nem volt hitük, aztán meg azt állította, hogy ezt a fajta ördögöt nem lehet máshogy kiűzni, csak könyörgés és böjtölés által. Ellentmondott volna saját magának? Természetesen szó sincs ilyesmiről.

A hitért munkálkodni kell

Tény, hogy Isten a hiten kívül az égardta világon semmi mást nem vár az átadott lélektől. Egyedül a hit az, ami kedves Isten előtt, a hit az, ami megragadja Isten erejét és kiűzi a démonokat. Könyörgéssel és böjtöléssel nem lehet démonokat űzni. De akkor mi értelme van mind ezeknek? Ahogy Jézusnak e kijelentéseit vizsgáljuk, azt fedezhetjük fel, hogy noha a könyörgésre és a böjtölésre nem mozdul meg Isten karja, arra jók, hogy **megerősítsék a hitet!** Az a céljuk, hogy létrehozzák azt a valamit, ami egyedül kedves Isten előtt, és ami képes befogadni áldásait.

Így tehát mivel egyedül a hit kedves Isten előtt, törekednünk kell arra, hogy megtartsuk a hitet. Figyelmünk nem mindig a megfelelő helyre irányul. Amíg ebben az elbukott, meggyengült testben élünk, megromlott képességekkel, bűnös körülmények között, addig a hit állandó szem előtt tartása ádáz küzdelmet jelent. Egyedül a hit kedves Isten előtt, azonban a hit megtartása kitartó erőfeszítéseket igényel. Péter félbeszakadt vízen járása jól szemlélteti számunkra ezt a leckét. Pál ezért biztat minket arra, hogy *harcoljunk meg a hit nemes harcát* (1Timóteus 6:12). A böjtölés és az imádság eszközök, hogy a figyelmünket a jelentéktelen földi dolgokról a valódi és örök dolgokra fordítsák. De vannak más dolgok is, amelyek ugyanilyen hasznosak lehetnek, pl. egy keresztény közösség, a Biblia tanulmányozása stb. Ezek önmagukban semmi érdemet nem jelentenek, és semmivel sem tesznek kedvesebbé Isten előtt. Egyedül a hit kedves Isten előtt, és egyedül

hit által nyerhetjük el áldásait, az említett dolgok azonban azért fontosak, mert hozzásegítenek az egyetlen dologhoz, amire szükségünk van: ti. a hithez.

Ez tehát a mi részünk. A bűn elleni harc nem ránk tartozik. Ezt a csatát már megvívták és megnyerték előttünk. A győzelmes élet ajándék, amelyben mindenki részesül, aki **HISZ**. A mi feladatunk, hogy higgyünk. Ez a mi harcunk, ezért kell böjtölnünk és imádkoznunk. Ezek ugyanis segédeszközök a hitért vívott küzdelmünkben.

Talán mindig is böjtöltünk és imádkoztunk. Rendszeresen olvastuk a Bibliát, eljártunk a gyülekezetbe, és kitartóan fáradoztunk másokért, bizonyoságot téve nekik. Viszont azok a zsidók is így tettek, akik megfeszítették Jézust. Lehetséges csupa jó dolgokat tenni úgy is, hogy közben nem jók az indítékaink. A zsidók e vallási gyakorlatokat arra szertették volna felhasználni, hogy kitartó fáradozásaik által **megvásárolják** Isten **ajándékát**. Téves elgondolásaik révén a hitük megerősítésére adott eszközök a hit kerékkötőivé váltak. Annyira beletemetkeztek vallási szertartásaikba, és oly mértékben függővé váltak tőlük, hogy képtelenek voltak meglátni a formák mögött a valóságot, és ezért alkalmatlanokká lettek arra, hogy elfogadják a valódi igazságot, ami teljes mértékben Isten ajándéka, és amelyből **KIZÁRÓLAG** hit által lehet részesülni.

Ma is óvakodnunk kell, nehogy elkövessük ugyanazt a hibát, amit a zsidók. Soha nem volt és nem lesz olyan idő, amikor bármivel is hozzájárulhatnánk üdvösségünkhöz. A megigazítás is Isten ajándéka, a megszentelés is Isten ajándéka, és a megdicsőítés is Isten ajándéka. (Róma 8:30; 1Korinthus 6:11) Ha munkálkodunk vagy tennünk kell érte valamit, hogy megszerezzük, akkor már nem ajándék. (Róma 4:4,5) Isten egyedül azt kéri tőlünk, hogy hit által fogadjuk el az Ő ajándékát.

Vegyük észre, hogy a legnagyobb problémánk mind ez idáig nem a restség, a fegyelmetlenség, a közöny vagy a nemtörődomség volt. Hiszen hogy fáradoztunk és küzdöttünk! Mégis, egy lépéssel sem kerültünk közelebb a tökéletességhez és a mennyhez. A megoldás a „**HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS**”. *Igyekezzünk tehát hit által Isten nyugalomba bemenni* (Zsidók 4:11), és *nyugodjunk meg a magunk cselekedeteitől, amint Isten is megnyugodott a maga cselekedeteitől* (Zsidók 4:10).

A vízen járás művészete

Az egyik legszokatlanabb tapasztalat, amiben Jézus tanítványai valaha is részesültek, egy sötét éjszaka, a Galileai-tengeren történt. Ahogy kiszolgáltatottan és reménytelenül hánykolódtak a csónakban, egyszer csak megpillantottak a homályban egy rejtélyes alakot, ahogy a víz felszínén lépdelve közeledett hozzájuk. A rémült kiáltásukra adott válasz azonban megnyugtatta őket, hogy a titokzatos figura nem más, mint Jézus, úgyhogy félelmüket most ámulat váltotta fel.

Ami viszont ezután történt, azt nem könnyű megértenem. Csak nehezen tudom elképzelni, mi is zajlott le Simon Péter gondolataiban. Nem valószínű, hogy a helyében olyan kéréssel álltam volna elő, mint ő. De a bizonyásgtétel világos. Amikor meghallotta, hogy Krisztus az, azonnal kiáltott neki:

„Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vízen!”
(Máté 14:28).

Péter nem azért kérte ezt, hogy megerősödjön a hite. Szavai alapján úgy tűnhet, valami ilyesmit gondolhatott: „Nem vagyok benne egészen biztos, hogy te vagy az, de ha igen, akkor mondd, hogy jöjjenek hozzád, és hozzád megyek.” De ha Péternek valóban kétségei lettek volna a vízen járó alak kilétét tekintve, vajon kimerészkedett volna a csónakból? Azt gondolom, nem. Tudta, hogy Jézus az, és ezen az alapon kérte, amit kért. Még nehezebb viszont megérteni, hogy mi lehetett az indítéka? Vajon egyszerűen csak szerette volna megtapasztalni a vízen járás felemelő élményét? Vajon azon gondolkozott, milyen csodálatos lesz majd ezt a történetet elmesélni az unokáinak is? Vagy annyira szeretett volna már Jézussal lenni, hogy nem bírta kivárni, míg odaér a csónakhoz? Egyik felvetés sem tűnik valószínűnek, de egy biztos: Jézus azonnal és tétovázás nélkül válaszolt neki – „*Jöjj!*”

Jézus válasza legalább annyira döbbenetes, mint Péter kérése, mégsem mondhatni, hogy szokatlan lett volna tőle. Nem sok feljegyzést olvasunk arról, hogy bárki kérését visszautasította volna, akármilyen valószínűtlennek is tűnt. Például mikor a galileai Kánában arra kérték, hogy változtassa a vizet borrá, beleegyezett, noha először úgy tűnt, ez nem egyezik terveivel. Nem egészen világos az sem, miért hallgatta

meg Péter kérését. Úgy tűnhetett, Péter csak valami nagy élményre vágyott, vagy a tanítványok előtt akart dicsekedni. Akárhogyan is, Jézus azt mondta neki, hogy jöjjön, és Péter azon nyomban kilépett a csónakból, és elkezdett járni a vízen.

Olyan könnyű volt, mint a lélegzetvétel. Péter soha nem tanulmányozta a vízen járás csínját-bínját. Sosem gyakorolta korábban, hogyan lépkedjen könnyedén, sosem elmélkedett arról, milyen szellemi és lelki hozzáállás, illetve fizikai felkészültség szükséges egy sikeres vízen járáshoz. Szemei Jézusra szegeződtek, és mivel annak a szónak az erejére támaszkodott, ami a hazugságot és tévedést nem ismerő ajkáról hangzott el, tökéletes békességgel és biztonsággal lépett ki a csónakból. Emberi lény képtelen felfogni, hogyan történhetett meg ez. Minden spekuláció hiábavaló. Vajon a tenger változott volna hirtelen kökeménnyé, vagy Péter lett olyan könnyűvé, mint egy gázzal felfújt lufi? Valószínűleg egyik feltételezés sem helytálló, de tény, hogy Péter olyasminek vált részesévé, ami egyébként lehetetlen, és pedig mindenféle különösebb erőfeszítés nélkül.

Mi volt a titka Péter sikeres vízen járásának aznap éjjel (már ameddig működött)? Melyek voltak a leglényegesebb tényezők, amelyek lehetővé tették, hogy folyamatosan járhasson a vízen?

Először is ott volt Jézus szava. Ezen egyetlen szó mögött – „Jöjj!” – egy olyan élet fedezete állt, amelyben az álnokságnak nyoma sem volt, amelyben nincs változás, sem változásnak árnyéka. Olyan ajkáról hangzottak el ezek a szavak, amelyek sohasem hazudtak, és sohasem tréfálkoztak. Nem kérdéses, hogy ez a szó a tévedhetetlen igazság és hatalom pecsétjét viselte magán.

Másodsorban ott volt Krisztus jelenléte és ereje. Az Őbenne rejlő erő nem ismert megoldhatatlan feladatot, még a halottak feltámasztása is lehetséges volt számára. Csalatkozhatatlanság és korlátlan hatalom nyilvánult meg Benne.

Harmadsorban pedig ott volt Péter hite. Nem mímelt bátorsággal lépett ki a csónakból, hanem teljes bizonyossággal. Nem egyszerűen sejtésről, reményről, vagy a siker lehetőségének gondolatáról volt szó. Amíg szemeit Jézusra függesztette, nem volt kérdés számára, mi fog történni, amikor lábai a víz felszínét érintik majd. Kicsit sem volt meglepő számára, amikor elkezdett járni a vízen. Pontosan tudta, mi fog történni, és ezért lépett ki a csónakból – mindenféle mentőmellény,

tartókötel híján, és anélkül, hogy megkérte volna tanítványtársait, legyenek készenlétben, ha vészhelyzet állna elő.

Nem tudhatjuk, pontosan mi zajlott le Péter és Jézus fejében aznap éjjel, abban azonban egészen biztosak lehetünk, hogy ez a nem hétköznapi csoda azért lett feljegyezve számunkra, hogy néhány létfontosságú leckét megtanulhassunk belőle. Ki tudja, talán épp ezért egyezett bele Jézus Péter kérésébe. Sok csodát tett ittléte alatt, és noha nincs mind feljegyezve, mindazokban, amelyekről a Biblia említést tesz, létfontosságú igazságokat és elveket fedezhetünk fel, amelyek hatékony leckék által tanítanak a keresztény élet lényegére és gyakorlataira. Pál apostol ezt mondja:

„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, de görögnek is.”
(Róma 1:16)

Jézus csodáiban gyakran láthatjuk az isteni hatalom testre gyakorolt gyógyító erejét. Pál azt mondja, az evangélium ugyanezzel a hatalommal bír, de üdvösségünkre nézve. Mindkét esetben Isten erejéről van szó. Nincs különbség a kétféle gyógyítási mód között, csupán annyi, hogy az egyik esetben a testünk, a másikban a lelkünk, az elménk, azaz egész valónk beteg. Miért gondoljuk, hogy Istennek nehezebb meggyógyítania a lelkünket, mint a testünket? Az az igazság, hogyha alaposan megvizsgáljuk Jézus csodáit, akkor számtalan olyan tanítást fedezhetünk fel bennük, amelyek segítenek megérteni, mi módon gyógyulhat meg az emberi lélek.

Lássuk tehát, mit tanulhatunk Péter különleges tapasztalatából!

A legnyilvánvalóbb tanítás az, hogy a győzelmes keresztény élet egyáltalán nem nehéz. Semmivel sem nehezebb, mint a vízen járás. Természetesen emberileg nézve mindkettő lehetetlen. Nincs az az akaratérő, koncentráció, odaszánás és törekvés, ami bárkit is képesíthetne az egyikre vagy a másikra – akár csak egy másodperc erejéig is. Emberileg nézve tehát mindkettő lehetetlen, mégis, mindkettőnek csupán egyetlen feltétele van: az a hit, ami a maga egyszerűségében hisz Isten szavában. Ez a hit nem csak lehetővé teszi a lehetetlent, de egyúttal könnyűvé és fáradság nélkülivé is.

Egy másik fontos tanítás, hogy a munka végzése teljes mértékben Krisztusra tartozik. Mivel segített Péter Krisztusnak? Mivel készítette

elő a csodát? Mivel készült fel maga is a lehetetlen megcselekvésére? A válasz az, hogy abszolút semmivel. Egyszerűen csak elhitte Krisztus szavát. Ennyi. És amint elhitte, azonnal ki is lépett a csónakból, ki a lehetetlenségek világába. A munkát Krisztus végezte, csakúgy mint a felkészítést, és Ő tette el az útból az összes fizikai akadályt is. Péternek csupán hinnie kellett Benne és az Ő szavában. Vajon a saját életünkben sokszor nem másképp próbálunk győzni a bűn felett, és törekedni a győzelmes életre? Nem akarunk sokszor segíteni Krisztusnak? Tehetünk-e egyáltalán valamit, ami megkönnyítené munkáját? Nem, az egyetlen, amit tehetünk, és amit tennünk kell, hogy hiszünk Istenben, hogy Ő már elvégezte a mi megváltásunkat, megszentelésünket és megigazításunkat a Jézus Krisztusban.

Az egyik leglényegesebb tanítás azonban az, hogy a figyelmünket folyamatosan egy helyre kell irányítanunk. A vízen járás nem olyan esemény, ami egy szempillantás alatt végbemegy és kész. Folyamatos-ságot feltételez, nem csupán egy pillanat erejéig, hanem huzamosabb ideig, sok lépés megtételére. Péter jól indult, de nem tartotta figyelmét mindvégig egy helyen. Ha egy év alatt 10.000 kilométert kellett volna megtennie, vajon szüksége lett volna másra is, mint amire az út kezdetén? Mennyivel volt másabb járni a vízen, mint elindulni? A leghalványabb különbség sem volt a kettő között! Ugyanazzal a módszerrel folytatta, mint amivel elindult. Vajon egyre nehezebbé vált volna az út? Vajon volt olyan pillanat, amikor jobban kellett vigyáznia, hova lép? Kellett-e azon elmélkednie, milyen technikával hajtsa végre a műveletet? Egyáltalán nem!!! Egyedüli feladata az volt, hogy minden elterelő tényezőt figyelmen kívül hagyva szemeit Jézuson tartsa. Ebben a szoros kötelékben Péternek **sikerült** a lehetetlen, mégpedig **folyamatosan**. Csak akkor bukott el, amikor levette tekintetét Krisztusról.

Igaz mindez a keresztyén életútra is? Érdekes megfigyelni, hogy sokszor a Biblia is járáshoz hasonlítja a keresztyén ember útját. Arra buzdít, hogy „*Lélek szerint járjunk*”, hogy „*amint elfogadtátok a Krisztus Jézust, az Urat, úgy járjatok is őbenne*” stb. Azon van a hangsúly, hogy ragaszkodjunk kezdeti tapasztalatunkhoz, és tartsuk figyelmünket az eredeti irányban. Ha eljutunk a Krisztusban való hitre, azzal már rá is találtunk az egyetlen módszerre, amivel Isten minden áldása elérhetővé válik, most és mindörökké.

Negyedszer azt a fontos leckét tanulhatjuk meg, hogy óvakodnunk

kell a zavaró tényezőktől. Ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni. Amíg Péter a vízen járt, gyakorlatilag természetfeletti lény volt. Olyasmit tett, amire az emberek nem képesek. Amíg szemeit Krisztusra függesztette, egy természetfeletti világnak volt részese, és a jövő világot erőit bírta. Azonban sok zavaró tényező is kínálkozott, hogy elvonja Péter figyelmét Krisztusról:

- a) A szél és a hullámok fensége és dicsősége.
- b) A vihar okozta rettenet.
- c) Az ámuldozó, tátott szájjal figyelő tanítványok a csónakban.
- d) A gondolat, hogyan mondja majd el ezt a történetet az unokáinak.

Az ő feladata az egyedül az volt, hogy szemeit Jézuson tartsa. Nem kellett kitanulnia a vízen járás elméletének és gyakorlatának csínját-bínját. Egyetlen feladata az volt, hogy Jézusra figyeljen, minden zavaró tényezőt kizárva; azonban az események hátterét ismerve, ez mégis csak kihívásnak bizonyult, és Péter bele is bukott. Amint elfordult figyelve Krisztusról, azonnal elsüllyedt. Nekünk is ugyanezzel a helyzettel kell ma megbirkóznunk. Semmi sem győzhet le minket, nem követünk el bűnöket, és nem diadalmaskodik rajtunk az ellenség! Olyan egyszerűen és könnyedén mehet ez nekünk, mint Péternek a vízen járás. Az egyetlen feltétele mindennek, hogy hitben Krisztusra és az Ő szavára összpontosítjuk figyelmünket, és szemünket mindvégig Rajta tartjuk.

Gyakran felmerül a kérdés, hogyan arathat egy keresztény abszolút győzelmet a bűn felett? Az igazi kérdés viszont inkább az, hogyan is lehetne ez másképp, ha valóban hiszünk Krisztusban és az Ő szavában? Krisztuson nem múlik, a hiba az emberben van. De ha bízunk Benne, Ő elvégzi a feladatot, mégpedig tökéletesen. Nekünk csak egyetlen dologtól kell félnünk: hogy levesszük Róla tekintetünket. Ez az egyetlen veszély, ami fenyeget minket.

Ne késlekedjünk tehát! Nem számít, milyen magasra tornyosulnak a hullámok, milyen félelmetesek a zavaró tényezők, nem számít, mások hogyan csodálnak vagy dicsérnek minket, nem számít, Sátán hogyan ostromol hiábavaló gondolatokkal, soha ne engedjük meg magunknak, hogy elterelődjön a figyelmünk! Ő az egyedüli reménységünk, Ő az életünk, Ő a mindenünk. Egyedül akkor vagyunk biztonságban.

ságban, ha hiszünk ebben, és eszerint élünk. Segítsen minket az Isten, hogy megtanuljuk a vízen járás művészetét! Ha ezt nem tudjuk, hogyan lehetséges számunkra, akkor valószínűleg arra sem fogunk rájönni soha, hogyan győzhetünk a bűn felett.

Az önátadás szerepe

Önátadás

Önátadás nélkül nincs sem igaz megtérés, sem megújulás, sem újjá-születés. A hit valóban kulcsfontosságú, de ahol nincs Krisztus felé ön-átadás, ott valódi hitről sem beszélhetünk. Az önátadás nélküli hitval-lás hazug csalás.

*„Ha valaki hozzám jön, és meg nem gyűlöli apját és anyját, feleségét és gyermekeit, fiútestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a saját lelkét is, **nem lehet** a tanítványom.*

*Aki nem hordozza a maga keresztyét, és nem követ engem, **nem lehet** a tanítványom...*

*Ennek megfelelően aki közületek búcsút nem mond minden vagyonának, **nem lehet** az én tanítványom.” (Lukács 14:26-27,33)*

Van egy kulcskifejezés, amely mind a három igeversben előfordul, mégpedig az, hogy „*nem lehet*”. Ez azt jelenti, hogy lehetetlen. Aki nem tesz eleget az igékben meghatározott feltételeknek, az képtelen arra, hogy tanítványként kövesse Krisztust. Ezt a mércét maga Jézus állította elénk, és kijelentette, hogy ennek betöltése tanítványságunk elmaradhatatlan előfeltétele.

Jézus szavai szerint mindenekelőtt „gyűlölnünk” kell. Nyilvánvaló, hogy ugyanaz a személy, aki az ellenség iránti szeretetre tanított, nem arra buzdít ezen szavaival, hogy gyűlölettel viseltessünk legközelebbi hozzátartozóink iránt. Bár Jézus „meggyűlölésről” beszél, nem a gyűlölet negatív érzelmét vagy hozzáállását érti alatta. Mi akkor szavainak valódi értelme?

Jézus megnevezi a velünk legközelebbi kapcsolatban álló dolgokat és személyeket, és azt mondja, ezeket meg kell „gyűlölnünk”. Vajon azt akarja mondani, hogy csak akkor lehetünk keresztyének, ha elhagyjuk a családunkat? Szó sincs róla! Bár néhány keresztyén távoli országokban kap missziós feladatot, és ezért hátra kell hagynia családját, az Úr nem mindnyájunktól kér ilyesmit. Akkor miért használja a „gyűlölet” szót?

Figyeljük meg, Jézus azokat a dolgokat sorolja föl, amelyek kitöltik kis világot – amelyek meghatároznak engem. Melyek azok a dolgok, amelyekkel a legtöbbet foglalkozom, amelyek életem értelmét adják? A feleségem, a házam, a gyerekeim, a szüleim... Kis világom kö-

rülöttük forog – értük kelek fel reggel, értük fekszem le este. Ezen személyek és dolgok mentén körvonalazódik egész létezésem.

Az Úr azt mondja, ha tanítványa akarok lenni, önként fel kell adnom mindazt, ami vagyok. Többé nem tekinthetem magamat annak, aki korábban voltam. Mivel lét-tudatom a hozzám legközelebb álló emberekhez és dolgokhoz kötődik, Jézus ezekre mondja, hogy meg kell gyűlölnöm – fel kell adnom – őket. Erre azért van szükség, mert ha nem adok Istennek kizárólagos rendelkezési jogot önmagam felett, akkor nem tud azzá formálni, amivé szeretne. Jézus azt mondja, hogy mostantól fogva a feleséged többé nem a tiéd, gyermekeid többé nem a tieid – te ugyanis Isten kizárólagos tulajdona lettél. Másként nem lehetsz Jézus tanítványa.

Isten nem veszi el tőlünk e dolgokat és személyeket, ellenben amikor az Ő kizárólagos tulajdonává válunk, így szól: „Rendben, akkor mostantól fogva Jézus szeretetével fogod szeretni a feleségedet, az Ő módszerével, nem úgy, ahogy korábban *te* szeretted őt.” Hasonlóképpen a gyermekeiddel kapcsolatban is azt mondja: „Mostantól fogva Krisztus gyermekeiként gondoskodsz gyermekeidről, nem úgy, mintha sajátjaid lennének.” Mivel az életed Krisztusé lett, a hozzátartozóiddal való kapcsolatod is megváltozott: a feleséged és gyermekeid sem a tieid már, mert Krisztus tulajdonává váltak.

Ha határokat állítunk fel a Jézussal való kapcsolatunkban, akkor nem tud munkálkodni bennünk. Azt fogjuk tapasztalni, hogy vágyaink és érzéseink lépten-nyomon akadályokat állítanak elé. Egyszer Jézus elhívott egy embert, hogy kövesse Őt, ám az így felelt: „*Uram, engeddd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az apámat.*” Az ilyen ember Krisztus követője? Az Úr így válaszolt neki: „*Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj, és hirdesd az Isten országát.*” (Lukács 9:60)

Ha nem döntünk úgy, hogy mindent feladunk – feltétel nélkül és maradéktalanul –, akkor hogyan tud Isten tökéletes munkát végezni bennünk, hogy megváltoztasson minket?! Az Úr kijelentése szerint csak akkor lehetünk az Ő tanítványai, ha meghozzuk ezt a döntést.

Önkéntes szolgálat

Térjünk vissza a feltételekhez:

„Aki nem hordozza a maga keresztjét, és nem követ engem, nem lehet a tanítványom.” (Lukács 14:27)

Ha Jézus idejében valaki keresztet hordozott, arról azonnal tudni lehetett, hogy a kivégzésére megy. Az Úr ezzel nemcsak azt mondja, hogy meg kell halnod, hanem hogy önként kell a halált választanod. Saját akaratodból kell válladra vened a keresztet. Figyelemre méltó, hogy a Bibliában a halál következetesen az önátadást jelképezi. Egyesek ezt a halált valamiféle misztikus átélésnek tartják, mert a Biblia ugyan halálról beszél, valahogy mégis életben maradunk. Mert hogyan is halok meg, ha végül tovább élek?

A Szentírás valójában egy olyan, mindenre kiterjedő önátadásról beszél, amit csak a halálhoz lehet hasonlítani. Ez félelmetes, ha belegondolunk! De csupán addig félelmetes, amíg nem bízunk igazán Krisztusban. Ijesztő lehet olyan mértékben alárendelned magad valakinek, hogy semmi, ami eddig *számodra* fontos volt, ne számítsen többé! Gyakorlatilag önként a másik rabszolgájává teszed magad. Ez különösen akkor tűnhet ijesztőnek, ha nem bízol teljes mértékben az illetőben.

Jézus azt mondja, hogy *minden nap fel kell vennünk a keresztet*. Ezzel félreérthetetlenül teszi, hogy a kereszténységben nincs automata üzemmód: a Vele való kapcsolatunkat folyamatosan ápolni kell. Azért van így, mert teremtményekként emberi testben élünk, és elménk úgy működik, hogy még ha az egyik nap tele is vagyunk lelkesedéssel és buzgalommal, másnapra képesek vagyunk depressziósan és csüggedten a tenger fenekéig süllyedni. Ezért fontos, hogy nap mint nap megújítsuk és felelevenítsük mindazt, ami hitünk növekedéséhez szükséges. Naponta meg kell halnunk, és a Krisztus iránti elkötelezettségünket folyamatosan meg kell újítanunk.

Valódi önátadás, ha azt mondom: „Lemondok a tévénézésemről, lemondok az étvágyamról, de ami a frizurámat illeti – Uram, ezt meg kell engedned, hogy efelől én döntsek, mert ettől nem tudok megválni”?! A részleges önátadás valójában nem is nevezhető önátadásnak. Ez olyan, mintha azt mondanám Istennek: „Majd én eldöntöm, mit kaphatsz meg, de végeredményben én irányítok.” Amíg valaki nem rendel alá mindent az Úrnak, addig semmiről sem mondott le igazán! Továbbra is saját magát imádja istenként, és csak egy kis részt enged át az Úrnak – amit ő kigondol. Aztán ha alkalmanként lemond valami-

ről Istenért, arra számít, hogy ezáltal elnyeri tetszését – de a gyeplő továbbra is az ember kezében marad. Az ilyen személy egyáltalán nem Isten tulajdona! Az Úr az ilyenekkel nem tud mit kezdeni addig, amíg teljes mértékben alá nem rendelik magukat. A valódi önátadás mindegyre kiterjed, abszolút érvényű:

„Mert ki az közületek, aki ha tornyot akar építeni, nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, hogy lesz-e elég pénz arra, hogy befejezze? ... Ennek megfelelően aki közületek búcsút nem mond minden vagyonának, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14:28,33)

Néha úgy tűnik, Jézus inkább eltántorítani igyekezett az embereket. Egyszer például valaki azt mondta Neki: *„Követlek téged, bárhova még is.”* Az Úr azonban így felelt:

„A rókáknak barlangjuk van és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.” (Lukács 9:58)

Gyakorlatilag ezt mondta: *„Gondold végig, mit vállalsz – először mérd fel, mibe fog ez neked kerülni!”* A gazdag ifjú is azt kérdezte, mit kell tennie, hogy tökéletes legyen. Jézus valószínűleg nem adhatott volna nehezebb feladatot ennek az ifúnak, mint amit adott. A fiatal ember úgy gondolta, mindent alárendelt Istennek: tartja a szombatot, nem hazudik, nem öl, nem lop, tiszteli atyját és anyját... Jézus azonban rátapintott arra a dologra, ami a legnehezebb volt számára, és ennek a megcselekvésére utasította. Rátenyerelt ennek az ifúnak az istenére!

Valójában nem adta még meg magát Istennek, mivel ő maga volt az élete ura. Leginkább a pénzistent szerette, és Jézus tudta ezt. Nem a gazdagsága volt a probléma, nem is a pénz mint eszköz, hanem az, hogy az ifjú élete a pénz körül forgott. Jézus a lényegre tapintott, és megmutatta számára, mi is áll tulajdonképpen élete középpontjában. Hiába tartotta buzgón a parancsolatokat, nem volt igazán Istené.

Mindent fel kell adnunk, mert enélkül lehetetlen Krisztust szolgálni! Ezért alkalmazza a Biblia az Isten iránti önátadásra következetesen a halál hasonlatát. Róma 6-ban Pál is ezt a képet használja:

„Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Semmiképpen! Mert akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még abban?” (Róma 6:1-2)

Minden rossz cselekedet abból fakad, hogy én vagyok saját kis világom közepe. Eszem néha olyasmit, ami nem az egészségemet szolgálja? Ha igen, miért? Azért, mert ez kedves nekem. De ha nem én vagyok a világom közepe, vajon akkor is azért élek, hogy magamnak kedvezzek? Akkor érdekel vajon, milyen ruhát szeretek viselni? Ha nem én vagyok a világom közepe, fog érdekelni, mit gondolnak mások a ruházatomról? Hol tör akkor felszínre az én akaratom? Akkor az önzés a múlté!

A bűn addig él, amíg él az *én*. Aki meghalt az énje számára, annak nincs többé gondja a bűnnel. Ha elménkben teljesen ki tudnánk iktatni az ént, a bűn azonnal megszűnne. Pál pontosan erre utal, amikor felteszi a kérdést: *Hogyan vétkezhetünk, ha egyszer halottak vagyunk?* Majd így folytatja:

„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik megkeresztelkedtünk a Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg?”
(Róma 6:3)

Tudhatunk valamit, ami nem igaz? Persze **állíthatjuk** valamiről, hogy tudjuk – pedig hamis –, de a Biblia fogalomvilágában a tudás a valósághoz kötődik. Ha valamit „tudunk”, akkor az a valami bizonyosan létezik is. Pál azt mondja, tudnunk kellene, hogy *akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg*. Ezt szó szerint kellene vennünk? „Hát... bemeztettek a vízbe, aztán kijöttem a vízből. De ez valóban Krisztus halálába helyezett volna?”

A legtöbb keresztény úgy gondolja, ez csupán egy gondolat kísérlet: „Bizonyára csak úgy kell gondolnom, mintha Krisztus halálába merültem volna – hiszen amikor a víz alá nyomtak, nem haltam meg ténylegesen, és amikor kijöttem a víz alól, akkor sem támadtam fel ténylegesen. Mindez csak jelképes volt, úgyhogy ez a »Krisztussal együtt« és a Krisztus halálából való részesülés is csak jelképes lehet.” Sok keresztény így érti ezt az ígét. Azonban a Krisztusba való bemeztés nem csupán víz által történik:

„Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok vagyunk, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1Korinthus 12:13)

Figyeljük meg, hogy itt Pál nem a vízkeresztséget tárgyalja! Arról

beszél, hogy az Isten szent Lelke merített be minket. Mit jelent ez? Valóságosan is megtörtént? Csak egy jelképes szóvirág, vagy valós tapasztalat? Vajon Isten valami természetfeletti dolgot tett velem? Vajon ténylegesen birtokba vett az Ő szent Lelke, és valóságosan beültetett Krisztus testébe? Nehéz Pál szavait máshogy érteni. Krisztus testébe kereszteltettünk meg, és egy Lélekkel itattattunk meg – Krisztus tulajdon életével.

Mit jelent ennek fényében az, amit Pál a Róma levélben mond?

„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik megkeresztelkedtünk a Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg?”
(Róma 6:3)

A szent Lélek keresztsége Krisztusba plántál bennünket, ahol a bűnnek való meghalás már elvégzett valóság. A Krisztus életébe való belépés által jutok hozzá a keresztre feszített élethez. *Krisztussal együtt feszítetttem meg*: az Ő megfeszített élete lett számomra is valóság – Pál arra buzdít, vegyük észre, hogy ez megtörtént. Nem egy képzeletbeli vagy jelképes tapasztalat, hanem maga a valóság. Az önző élet valóban el van téve az útból, le van igazva, és meg van semmisítve – amikor Krisztusban vagyunk:

„Mert tudjuk, hogy a mi ó emberünk övele megfeszítettet, hogy megerőtlenedjék a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.” (Róma 6:6)

Pál szerint nagyon egyszerű oka van annak, hogy többé már nem vagyunk a bűn szolgálói: halottak vagyunk. Pontosan ezt hangsúlyozza a következő versben:

„Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.” (Róma 6:7)

A szabadságunkat halál által nyerjük el. De ebben az a legcsodálatosabb, hogy nemcsak meghalunk a bűn számára, hanem fel is támadunk az igazságosság számára. Éppen ezért mondja Pál, hogy *tekintsük magunkat halottnak* (Róma 6:11). Ha halottnak tartjuk magunkat – pedig valójában élünk –, akkor becsapjuk magunkat. Pál nem arra buzdít minket, hogy valami gyermeki szerepjátékot játszva egy fantáziában higgyünk! Nem, sokkal inkább ezt mondja: „Vegyétek számba a tényeket, és mindazt, ami ezekből következik! Tekintsétek magatokat valóban halottnak a bűn számára, és élőnek Isten számára! Így gondolkodjatok magatokról, mert ez az igazság.”

Nem szabad elfelejtenünk, hogy ebbe az állapotba csak hit által juthatunk. Krisztus létrehozta számunkra a valóságot, de ezt csak akkor tudjuk személyesen is megtapasztalni, ha hit által így tekintünk magunkra. A „tekintés” tulajdonképpen belátás: számba vesszük a tényeket, és gyakorlati módon alkalmazzuk ezeket saját életünkre.

El kell jutnunk oda, hogy egyszerűen elfogadjuk Isten ígését, amikor azt mondja, ténylegesen *meghaltunk a bűnnek, és élünk Istennek*. Amikor elhisszük az igazságot, akkor tudjuk meghozni a döntést, hogy ebben a valóságban fogunk élni. Bár a gazdag ifjú tragikus döntést hozott – gyakorlatilag lemondott az örök életről –, mégis tiszteletre méltó a választása során tanúsított őszintesége. Először Jézus szemébe nézett, majd saját vagyonára, és ennek fényében hozta meg döntését: a gazdagságát választotta és odébbállt. Jézus – bár sajnálta őt – nem kiáltott utána: „Gyere vissza, enyhítek a feltételeken!”

Jobban esne, ha Jézus csak 50%-ot kérne tőlünk – vagy akár 99%-ot is –, csak tarthassuk meg azt a maradék egyet! Ez továbbra is szavatozná számunkra az életünk feletti rendelkezési jogot. Akármikor mondhatnánk Istennek: „Most egy kicsit visszakérek.” Isten azonban a teljes szívünkre igényt tart, mert csak így tud azzá tenni bennünket, amivé Ő akar. Ezért beszél a Biblia az önátadásról a halál képeivel, mert ezen a területen nincs alku: mindennek úgy kell történnie, ahogy az Úr akarja. Krisztus befogadása életünk feladását jelenti: „Bármit és bárhol, akármilyen nagy vagy kis dolgot kész vagyok megtenni; feltétel nélkül állok rendelkezésedre; Te élj és ne én!”

A mi küzdelmünk

Bár Isten az Ő Lelke által munkálkodik értünk, és mindent megtesz, hogy elvezessen az igazságban való hitre, végső soron ez a mi küzdelmünk. Isten soha nem vonja vissza tőlünk a választás hatalmát. A döntés a mi kezünkben van. A Lélek folyamatosan kérlel, Isten előnyökhöz juttat a küzdelemben, de a döntést végül nekünk kell meghoznunk, hogy elfogadjuk Krisztus életét és halálát – és amint meghoztuk ezt a döntést, a küzdelem véget ér.

Van egy mondás: „A halál után már könnyű az élet!” Amíg élsz, csak küzdesz és tusakodol. Néha vereséget szenvedsz, máskor pedig azt gondolod, győztél. Isten azonban legyőzhetetlen, Krisztus soha nem veszít – sőt, Krisztus esetében a bűn már legyőzött ellenség.

Mindaddig, amíg Ő él benned, nem lesz problémád a bűnnel.

A drogelvonó kúrákon, a dohányzásról leszoktató programokon és a „hogyan győzzünk a bűn felett” című egyházi rendezvényeken azt tanácsolják, tanuljunk meg „uralkodni magunkon”. Nagy hangsúlyt helyeznek a tanácsadásra és a pszichológiára, de az „önuralom” nem megoldás. Nem ez az igazi problémánk, hanem az, hogy még nem tagadtuk meg az ént, és még mindig él. Amikor az énünk megfeszítettik Krisztussal, a bűn többé nem jelent problémát.

A jamaicai rabszolgák felszabadításakor a szabadságot meghirdető rendeletet Angliából küldték el a szigetre. Bár a rabszolgák már szabadok voltak, ezt egy ideig nem hozták tudomásukra. A rendelet ugyanis a rabszolgatartók érdekében engedélyezett egy átmeneti időt, amíg az – eddig rabszolgák által művelt – ültetvényeken végzendő munkát újjászervezik. Csakhogy a rabszolgák valamit megneszeltek, és elkezdték híresztelni, hogy megjött a „szabad papír”, csak uraik elégették azt; úgyhogy valójában szabadok, de mégis rabszolgák. Ez aztán sok elégedetlenkedéshez vezetett.

Ha belegondolunk, valójában a rabszolgák már akkor felszabadultak, amikor kiadták a rendeletet – csakhogy a gyakorlatban továbbra is rabszolgák maradtak! Vajon Krisztus értünk hozott áldozatával nem ugyanez a helyzet? Miről tanúskodik az életünk? Annyira maga alá teper a bűn, hogy a világnak csak azt tudjuk mondani, hogy bár Isten szabadnak nyilvánított, mégis rabszolgasorban hagyott minket?! Mindenekelőtt Isten ígését kell elismernünk igaznak: elménknek meg kell kapaszkodnia abban az igazságban, hogy Isten soha nem hazudik. Ez feltétlenül szükséges ahhoz, hogy az ige valósággá váljon az életünkben.

A keresztyén ember küzdelme a hit harca. A hit az, ami fenntartja a kapcsolatot, és összeköt Istennel. Nekünk a hitért kell küzdenünk, nem másért.

„A békeség Istene pedig, aki örök szövetség vére által felhozta a halálból a juhok nagy pásztorát, Jézust, a mi Urunkat, tegyen készséggé titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálva bennünk, ami kedves előtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”
(Zsidók 13:20-21)

Krisztus munkálja benned azokat a cselekedeteket, amelyek kedvesek előtte. Ő nem egy elérhetetlen ábrándképet állít elének. Az apostol azért beszél erről, mert tudja, hogy ez a győzedelmes élet Krisztusban elérhető valóság! A Biblia soha nem ábrándokat vagy tündérmeséket tár elének. Mindig a valóságról beszél – mi élünk hamis álmvilágban! E világ istene annyira megvakította szemeinket, hogy nem fogjuk fel, milyen kiváltságokat kaptunk Krisztus Jézusban. Tökéljük el magunkban, hogy elhisszük és érvényesítjük életünkre nézve azokat a tényeket, amelyeket Isten ígje elének tár!

„Hú az, aki elhívott titeket, és ő meg is cselekszi azt.”

(1Thesszalonika 5:24)

Amikor végre megértem, hogy semmi jó nincs bennem, reménytelen eset vagyok, és szívem mélyéből tudok végre hinni – akkor elindultam mindannak megtapasztalása felé, ami igazán számít. Isten munkálkodik azokban, akik kicsinynek tartják magukat, még jobban munkálkodik azokban, akik még jelentéktelenebbnek tartják magukat, de leghatalmasabban azokban munkál, akik semminek tartják magukat. Ők mindenüket átadják Krisztusnak, mert tudják, hogy bennük semmi nincs, amire támaszkodhatnának.

A kereszjt jelentése

„Tőlem pedig távol legyen, hogy dicsekedjem, hacsak nem a mi Urunk Jézus Krisztus kereszjtében, aki által számomra megfeszítettett a világ, és én is a világ számára.” (Galata 6:14)

Ebben a versben Pál arról beszél, hogy semmi másban nem akar dicsekedni, csakis Krisztus kereszjtében. De mit ért a kereszjt alatt? Mit akar ezzel mondani? A fából készült tárgyról beszél? Vagy Krisztus halálának történelmi tényéről? Mire utal?

Ha megfigyeljük, Pál azért dicsekedett a kereszjttel, mert a kereszjt elért valamit az életében:

- a) A világ megfeszítettett számára
- b) Ő is megfeszítettett e világ számára

Mit jelent ez? A kereszjtre feszítés jelentése a **halál**, semmi más. Az apostol azt mondja, hogy a kereszjt által olyan kapcsolatba került a világgal, mint egy halott. A világ vonzereje többé nem hatott rá, és ő sem reagált a világra. Ezt tette vele Krisztus kereszjte.

A kereszjt nem egyszerűen halált jelentett, hanem önkéntes halált. Meghalást a saját akaratom felé, a bűn felé, az ádám élet felé, és e világ teljes kínálata felé. De hogyan valósíthatta meg mindezt egy kereszjt – mint Krisztus kivégzőeszköze – Pál számára? Sőt, hogyan valósíthatja meg számomra?! Figyeljük meg, hogy nem a fegyelem vagy az engedelmesség szabadította meg Pált a világtól, hanem a kereszjt.

Az igazság egyszerű, de csodálatos: a kereszjt, amelyen Krisztus meghalt, úgy szabadította meg Pált, hogy őt is **megölte**! Krisztus ezzel az eszközzel tudta őt is a halálba vinni, hogy megszabadítsa a világtól, a bűntől és önmagától.

A kereszjt nem pusztán azért tesz szabadabbá bennünket, mert Krisztus ott halt meg értünk, hanem azért, mert **Krisztusban mi is meghaltunk ott..** A kereszjt hatalmas megszabadít a múltunktól, a világtól, önmagunktól és mindattól, amik voltunk. Ez az erő azonban csak akkor válíik elérhető valósággá számunkra, amikor eggyé válunk Krisztussal, belépünk az Ő életébe, és ezáltal részeseivé válunk az Ő létének.

A probléma

Sajnos a legtöbb keresztény számára a kereszttel szimbólumának jelentése kimerül abban, amit Krisztus 2000 évvel ezelőtt tett értünk. Bár ez a történelmi tény megindító és elgondolkodtató, a gyakorlatban nincs kihatással a személyes életemre – leszámítva persze, ha erre való tekintettel igyekszem jobb lenni.

Pál azonban nem így viszonyult a kereszthoz. Krisztus kereszttel az ő személyes életének valós eseménye volt, és saját halálát jelentette. Nem ő próbálkozott meghalni, hanem a kereszttel tetté megtörténtté halálát. Amikor hitt Krisztusban, valósággá vált számára, hogy Vele együtt megfeszítettett.

Korunk kereszténységének az a legnagyobb problémája, hogy mi azt próbáljuk újra megtenni, amit Krisztus már megtett értünk. A keresztény életet inkább kihívásnak, semmint befejezett valóságnak tekintjük. A gyermeki bizalom és megnyugvás helyett elszánt harcra rendezkedünk be. A megtérés számunkra a munkálkodás kezdetét jelenti, ahelyett, hogy elfogadnánk azt, ami már készen van. Így végül mi vagyunk a középpontban – azzal, amit mi teszünk; nem pedig Krisztus – azzal, amit Ő már megtett. Az életünk a küzdelemről szól, nem a győzelemről.

Pál nem azért dicsekedett a kereszttel, mert az magasra tette számára a mércét, hanem azért, mert megszabadította őt! Ez a szabadulás természetesen csak a Krisztusban való hit által valósulhatott meg – egész pontosan elhitte, hogy egygyé vált Krisztussal, és részese lett a krisztusi létnek; így mindaz, amit Krisztus elvégzett, az Pál életében is valósággá vált.

Pál Krisztus életét élte. Őbenne Krisztus élt újra a Földön. Azonosult Krisztussal, így mindaz, amit Krisztus tett, őrá is vonatkozott. Így részesült abból az életből, amelyben az én már keresztre volt feszítve, és a világ ereje hatástalanná vált. Azért dicsekedett a kereszttel, mert valóban ott történt meg a szabadulása.

A keresztények hozzászóltak, hogy a kereszténység szimbólumainak csak jelképes jelentőséget tulajdonítsanak. Sokan így tekintenek a keresztségre, az úrvacsorára, az újjászületésre, vagy akár az imádságra is. Nem látják meg a szimbólumokon túl a valóságot. Bár e jelképek megindítják és izgalommal töltik el őket – de csak a ceremónia szint-

jén. Nem **hisznek** azokban a valóságokban, amelyekre e jelképek mutatnak.

Pál két dologról beszél a legtöbbet írásaiban:

- a) Krisztus keresztségéről
- b) Krisztus feltámadásáról

Mindkettő kulcsfontosságú a hívő ember életében. A keresztség szabaddá teszi a bűn uralma alól, míg a feltámadás juttat hozzá ahhoz az élethez, erőhöz és valósághoz, amely Krisztust jelen állapotában jellemzi – ami egy teljesen Istennek élt élet.

„Mert tudjuk, hogy a mi ó emberünk övele megfeszítettet, hogy megerősítlenedjék a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a büntől.” (Róma 6:6-7)

Pál azt mondja, hogy *az ó emberünk megfeszítettet*. Mi ez az ó vagy régi ember? Leegyszerűsítve: az a valaki, aki megtérésem előtt voltam. Nos, őt kivégezték, meghalt. Többé már nem játszik szerepet az életemben.

De figyeljük meg, mit hangsúlyoz: ez az ó ember nem csupán **által**a halt meg, hanem **ővele**. Ismét egy 2000 évvel ezelőtt megtörtént eseményre tereli a figyelmet. Kifejezhetné volna így is: „Részese lettem az Ő keresztre feszítésének.” De ha Ő 2000 évvel ezelőtt lett keresztre feszítve, én pedig most fogadtam el Őt, akkor hogyan feszíttethetem meg **ővele**? Ez csak akkor igaz, ha valóban az Ő kereszthalálát fogadtam el. Az Ő halála lépett érvénybe az életemben, amikor a szent Lélek bemelegített az Ő létébe (1Korinthus 12:13; 2Korinthus 4:10-11).

„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik megkeresztelkedtünk a Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg?” (Róma 6:3; vö. Galata 3:27)

Amikor Pál a bűn testének megsemmisüléséről beszél, arra a részünkre hivatkozik, amely – a bűn magatehetetlen rabszolgájaként – folyamatosan bűnököt termel az életünkben. Bár itt a „test” szót használja (úgy, ahogy Róma 7:24-ben is), nyilvánvalóan a „testi gondolkodásmódot” érti alatta (Róma 8:7,8).

A bűnök elkövetésének legfőbb oka nem a bűnös test (a biológiai tényező), hanem a bűnös elme (a lelki tényező). Ne feledjük, hogy Luci-

fer és bukott angyalai, csakúgy, mint Ádám és Éva **büntelen** testben vétkeztek először. Ugyanakkor Jézus bűnös testben élt büntelen életet – mégpedig olyan testben, amelyet már sok nemzedék óta korcsosított a bűn.

Nyilvánvaló tehát, hogy a bűn nem a büntől sújtott testben, hanem a bűn- (vagyis én-) középpontú elmében gyökerezik. Így az is érhető, hogy a bűn feletti győzelem eléréséhez az emberi lét csak egy bizonyos elemének kell meghalnia. Ez az elem nem a test, hanem az önző, énközéppontú elme.

Pál nagyon erős kifejezést használ, amikor arról beszél, mi történik Krisztusba merülésünkkor. [Megjegyzés: ez a magyar fordításokból sajnos nem jön át – a szerk.] Azt mondja, hogy ekkor Krisztussal együtt megfeszítettem, a bűn teste pedig **elpusztul**. Ezen kifejezés – a görög szövegben „katargeo” – jelentése: eltávolítani, megszüntetni, eltörölni. Pál szándékosan szélsőséges, félreérthetetlen szavakkal fejezi ki azt, mi történik bűnös részünkkel, amikor Krisztusba kerülünk. Keresztre feszített, halott állapotba kerül, elpusztul. Miért pont ilyen szavakat használ? Milyen tanítást akar ezzel adni olvasóinak? Miért nem azt mondja, hogy a bűn teste elgyengül, nyomorék lesz, vagy megszeliődik? Miért így fejezi ki magát?

Pál azt akarta tudatosítani olvasóiban, hogy Krisztusban teljes mértékben vége van a bűnnek. A bűnnek nincs többé helye. Mert ha valami megsemmisült, az többé nem létezik. Márpedig Pál ezt mondja a bűn testéről – vagyis a bűnös elméről. Megszűnt létezni. Miért mond mégis ellent oly sok keresztény élettapasztalata annak, amit Pál apostol ilyen világosan tanít? Azért, mert nem fogadták el halálukat Krisztusban, és nem „tekintik” magukat halottnak (Róma 6:11). Más szóval: mivel nem hisznek.

Pál apostol azt mondja erről a tapasztalatról, hogy „**többé**” nem szolgálunk a bűnnek. Fordulópontról beszél: mostantól fogva. Szó sincs tehát arról, hogy néha újra a bűn uralma alá kerülnénk, vagy hogy gyakorta vereséget szenvednénk. Végleges állapotot látunk: valami véget ért, és valami elkezdődött. Mostantól fogva vége a bűnnek, és kezdetét vette az igazságosság. Miért? Mi eredményezte ezt a nagy fordulatot? A kereszthalál – az ó ember halála, a bűn testének megsemmisülése.

Ha ezt a változást csupán a bűn testének **megszelidítése** vagy **meg-**

fékezése eredményezné, akkor mindig fennállna az a lehetőség, hogy alkalmanként bűnt követünk el, és ezért folyamatosan küzdenünk kellene a bűnök ellen. De mivel ez a változás a halál, a keresztre feszítés és a megsemmisítés eredménye, többé nincs helye a bűnnek, hogy újból felüsse a fejét. Mindazáltal tartsuk szem előtt Galata 2:17-18 intését is...

E keresztre feszítés és a bűn testének halála egyetlen célból történt: hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek, megszabaduljunk tőle, és így a bűn ne uralkodjon többé felettünk. Ha a bűn továbbra is életünk részét képezi, az azt jelenti, hogy az evangélium kudarcot vallott életünkben – vagy még inkább azt, hogy nem is hittünk igazán benne.

Az írott ige jelentősége

A történelem folyamán mindig voltak mozgalmak, amelyek azt az igazságot hangsúlyozták, hogy az üdvösség Krisztusban, és csakis Krisztusban van. Hangjukat leggyakrabban olyan vallási rendszerek ellen emelték fel, amelyek az emberit helyezik a középpontba: az emberi cselekedeteket, az emberi szabályokat és az emberi rendelkezéseket. Az egyik legkiemelkedőbb mozgalom ebben a kategóriában a tizenhatodik századi reformáció volt.

Két szélsőség

A tapasztalat azt mutatja, hogy e mozgalmakat állandóan kíséri egy tipikus tévedési lehetőség: mivel a hangsúly Krisztusra kerül, és arra a valóságra, hogy az Ő élete bennünk lakik, egyes emberek hajlamosak azt gondolni, többé már nincs szükség az írott ígére, hiszen rendelkeznek Krisztus életével, és az Ő életét élik. Így gondolkodtak Münzer Tamás fanatikus követői is Luther napjaiban. Ez volt a jelszavuk: „A Lélek, a Lélek!” Arra a következtetésre jutottak, hogy mivel megnyerték Krisztust magát, többé nem szorulnak az írott ígére, hiszen Krisztus a Lélek által megtanítja őket automatikusan felismerni és cselekedni a jót. Azonban Isten igéjének vezetését elvetve saját érzéseikre támaszkodtak, s ennek természetes következményeként megjelent közöttük a fanatikus és rendbontó viselkedés. Napjainkban hasonló jelenségeket tapasztalhatunk a karizmatikus mozgalomban is.

A másik részről ugyanakkor – bár beszélnek Krisztus igazságosságáról – szándékosan elmulasztják hirdetni az Ő bennünk lakozó életének valóságát. Azt hangsúlyozzák, mit tett **értünk** Krisztus, de arról alig beszélnek, most mit tesz **bennünk**. Ez olyan vallásossághoz vezet, amelyben sok szó esik ugyan Krisztusról és a megigazulásról, de Krisztus életének jelei vajmi kevéssé láthatók.

A Krisztusban való igazságosság csodálatos tanítás. Valójában ebben az egyetlen igazságban el van rejtve az összes többi. Ha megértjük, akkor nemcsak az ember megváltása lesz előttünk egyszerű és teljes, hanem Isten és az Ő Fia iránt is csodálat tölt el minket. Fel kell azonban tennünk a kérdést: hogyan kerülhetjük el az imént említett két szélsőséget – egyrészt azt, amelyik a fanatizmus lángjai közé vetne, másrészt pedig azt, ami a formalizmus fagyos vizein hagyna hanykolódni?

Mindkét esetre igaz, hogy a téves ismeret téves meggyőződéshez, a téves meggyőződés pedig téves gyakorlathoz vezet. A Biblia szerint a hiteles keresztény tapasztalat helyes ismereten alapul (Róma 10:14). Igaz ugyan, hogy az ismeret önmagában nem segít, azonban nélküle nincs fejlődés, nincs változás. Ha az emberek hallják az igazságot és hisznek, akkor életükben látható jelei lesznek Krisztus jelenlétének. De miközben fejlődünk a Krisztus életében való tapasztalatunkban, győződjünk meg róla, hogy helyes ismerettel és tisztánlátással haladunk előre. Csak így lehetünk biztosak abban, hogy védve vagyunk azoktól a szakadékoktól, amelyekbe mások előttünk beleestek.

Az igazságnak ellentmondó tapasztalat

Maga Krisztus él a hívőben. Ezt az igazságot a Biblia világosan, hangsúlyosan és sok helyen tanítja. Az Ő bennünk lakozó élete teljes győzelmet ad minden bűn felett – ez szintén egy vitathatatlan, bibliai tény. Mégis, mindezek ellenére továbbra is óriási szükségünk van a Bibliára. Miért? Hát nem Krisztus tanít minket személyesen?! Nem tudom automatikusan felismerni és tenni a jót, ha egyszer Krisztus él bennem, és nem az énem? Mi szükségem van még írott igékre, ha maga az élő Ige lakik bennem?

Az ilyen és ehhez hasonló kérdések miatt létfontosságú megértenünk, mit is foglal magában a valódi keresztény tapasztalat. Először is, tisztázzunk egy fontos dolgot: minden, amire csak szükségünk van, vagy valaha is szükségünk lesz, biztosítva van számunkra! Már minden a miénk (1Korinthus 3:21,23)! Isten mindent, amire az embernek valaha is szüksége lehet – bölcsességet, igazságot, szentséget, váltságot, erőt, életet stb. (1Korinthus 1:30; Kolossé 2:3; 1János 5:11) – mindent Jézus Krisztusban helyezett el. Őbenne mindezek tőlünk független valóságként léteznek. Akár elfogadjuk, akár nem, akár elhisszük, akár nem – ott vannak. Amikor tehát valaki befogadja Krisztust, mindezen ajándékokat is megkapja Vele együtt, hiszen ezek a dolgok Krisztust illetik, és amikor az ember Krisztussal egyesül, az Ő életének részesévé válik (1Korinthus 12:13). Jézusban lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és mi Őbenne vagyunk beteljesedve. Minden, ami Ő, azok vagyunk mi is, és minden, amivel Ő rendelkezik, azzal rendelkezünk mi is.

De akkor miért látunk mégis olyan keveset Krisztus életéből, még

azokban a keresztyényekben is, akiket őszintéknek tartunk? Ha Jézus valóban bennünk él minden áldásával, akkor miért tapasztaljuk, hogy szakadék van az elmélet és a valóság között?

Az írott és az élő Ige

Ahhoz, hogy ezt a kérdést meg tudjuk válaszolni, meg kell értenünk Isten szavának helyét a keresztyény tapasztalatában. Vizsgáljuk meg a következő verseket:

„mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Istennek élő és maradandó igéje által.” (1Péter 1:23)

„Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság.” (János 17:17)

Ezen igék olvasásából egyesek azt szűrik le, hogy a pusztá szavak – kifejezések és hangok – teszik valósággá bennünk az ígéretek. Ez azonban ellentmond azoknak a szakaszoknak, amelyek világosan tanítják, hogy maga Krisztus – az Ő Lelke által – lakozik és munkálkodik bennünk. A megértés kulcsa: meglátni az összefüggést Krisztus – az élő Ige – munkája, és a Biblia – az írott ige – feladata között.

Általánosan igaz, hogy Isten nem munkálkodik bennünk akaraton és tudatunkon kívül. Krisztus bennünk lakozó élete abban nyilvánul meg, hogy ismereteink és felfogóképességünk arányában tudatosan és készségesen alárendeljük magunkat az Ő akaratának. Más szóval: Krisztus élete olyan mértékben nyilvánul meg bennünk, amilyen mértékben mi tudatosan és értelmes módon együtt tudunk működni azzal az igazsággal, amit feltár előttünk. Istenre nem jellemző, hogy átvegye az irányítást valakinek a teste vagy az értelme felett, és olyan viselkedésre kényszerítse az illetőt, amely ellenkezne saját tudatos és értelmes döntésével.

Az ismeret megelőzi a hitet

Ha ezt megértjük, akkor könnyen belátjuk azt is, hogy az isteni ajándék nagyságától függetlenül mi csak annyit vagyunk képesek befogadni, amennyi a **tudomásunkra** jut, és amennyit elhiszünk belőle. Lehetünk királyok, de tudatlanságból élhetünk koldusként.

Szemeink Isten szava által nyílnak meg. Az ige által szerzünk tudomást arról, hogy a Lélek és az élet már a miénk, és így válunk képessé

arra, hogy megtapasztaljuk ezt az életet. Más szóval: örökség szerint már minden a miénk, csak még nem tudjuk! Azért kapunk keveset, mert kevésre számítunk.

Mondok egy példát: Van egy ember, aki örököl egy könyvet egy milliomos barátjától. Ez a könyv azonban titokzatos, kódolt nyelven íródott. Emberünk csak annyit tud, hogy örökölte ezt a könyvet. De ahogy napról napra tanulmányozza, kezdi megfejteni a kódot. Végül rátalál egy oldalra, ahonnan megérti, hogy milliomos barátja ráhagyott egy egymillió dolláros bankszámlát. Emberünk mindeddig milliomos volt, és nem is tudta! De most, hogy tudja, kezdheti elkölteni a pénzét. És ez még csak a kezdet! Hiszen most már kíváncsi arra is, milyen további kincsek várják a következő oldalon!

A valóság az, hogy az első napon is ugyanolyan gazdag volt, mint amikor megfejtette a kódot – de mivel nem tudta, hogy gazdag, semmi haszna nem volt belőle. Ez a példa jól szemlélteti az Isten Igéjével kapcsolatos tapasztalatunkat. Már minden a miénk, de tudomást kell szereznünk róla, és el kell hinnünk: *A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által* (Róma 10:17; Károli).

Krisztus bennünk lakozó élete megváltoztatja ugyan a természetünket, de ez az élet önmagában még nem fog természetfeletti módon oktatni minket. Krisztus továbbra is az Ő szava által nyilatkoztatja ki akaratát számunkra. Őbenne tökéletes, lelki természetet kapunk – Krisztus természetét –, azonban tudásunk továbbra is emberi tudás marad, és csak olyan mértékben tudjuk megélni ezt a tökéletes természetet, amilyen mértékben ismeretünk van a jóról. Így Krisztusnak továbbra is tanítania kell az Ő szava által, s meg kell világosítania az Ő Lelke által, hogy napról napra – Krisztusban mindig tökéletesen – egyre érettebbé váljunk, és még tökéletesebben tükrözzük vissza Jézus képességét.

Tehát a keresztyén embernek már ***minden*** megadatott! Sőt, a Biblia azt is kijelenti, hogy ***az egész világ*** meg lett békítve Istennel (2Korinthus 5:19), nem csak a keresztyének! Azonban mindnyájan csak az ige által juthatunk hozzá örökségünkhöz. Isten szava nélkül koldusok maradnánk, mert hogyan is hihetnénk abban, amiről nincs ismeretünk (Róma 10:14)? Sőt, hogyan kaphatnánk bármit is, amiben nem hiszünk (Jakab 1:6-8)? Ezért mondja Pál, hogy a pogányok „*tudatlanságukban elidegenedtek az Isten szerinti élettől*” (Efézus 4:18).

Az írott ige nem létrehozza az igazságot, hanem kinyilatkoztatja azt. Krisztus valóságát nyilatkoztatja ki, mert Ő az igazság, az élő Ige, Isten minden szavának, minden ígérétenek és követelményének beteljesülése.

„Mert Isten valamennyi ígérete őbenne lett igenné, és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.” (2Korinthus 1:20)

A hit ragadja meg az életet

A hittel elfogadott írott ige a kulcs minden áldáshoz. Bár **már** minden a miénk Krisztusban, a keresztény életet **egyedül** hit által lehet élni. A hit mindent megnyer, amit Isten megadott, a hitelenség azonban üres kézzel távozik. Isten minden hatalma, minden áldása, minden kegyelme hatástalan maradhat annak az életében, aki nem hisz. A hit a kulcs, amely megnyitja Isten kimeríthetetlen tárházát és hozzáfér a kincsekhez – amelyek Krisztusban már mind megilletnek minket, de amelyekre nézve eddig tudatlanságban voltunk. Az írott ige ébreszt hitet az emberben (Róma 10:17), és ez a hit fogadja be az élő Igét. De ténylegesen mennyit nyerünk meg az élő igéből? Csak annyit, amennyire számítunk. **Csak** olyan mértékben nyerünk áldásokat, amilyen mértékben hitünket az írott Igére alapozzuk.

Nyilvánvaló tehát, hogy amennyit megértünk Isten írott ígéréből, azzal összhangban fogunk gazdagodni a Krisztussal – mint az élő Igével – szerzett tapasztalatunkban is. De ne feledjük: ez nem azért van így, mintha **kezdetől fogva nem** kaptunk volna meg mindent a Krisztusban. Nem, felfogóképességünk és hitünk korlátozott, és csak fokozatosan világosodik meg Isten szava által.

Pál apostol ezért imádkozott úgy az efézusiakért, hogy *Isten világosítsa meg értelmük szemeit, hogy megérthessék a Krisztusban elnyert ajándék mérhetetlen nagyságát* (Efézus 1:15-23).

Gedeon története

Gedeon története ékesen példázza ezt a gondolatmenetet. Ő olyan korban élt, amikor Izraelnek rosszul ment a sora: a midiániták fosztogatták és sakkban tartották a népet. Annyira kétségbeejtő volt a helyzetük, hogy amikor learatták gabonájukat, a midiániták egyszerűen el-

jöttek és elvették kemény munkájuk gyümölcsét, ők pedig csak tehetetlenül nézték, amint kirabolják őket.

Egy napon Gedeon éppen búzát csépel. A munkát azonban nem a megszokott helyen végezte, hanem a prészházban – remélve, hogy így kicselezheti a midiánitákat, és drága gabonájának legalább egy részét megmentheti a rablók kezéből. Gedeon olyan társadalomban nőtt fel, ahol az emberek lelkileg meggyötörtek és megalázottak voltak. Ő maga is – mint a többiek –, lelki bátorság és reménység nélküli emberként élt. Egyedül abban reménykedhetett, hogy ha megváltoztatja szokásait, és elbújik a midiániták elől, akkor talán elég élelmet meg tud menteni az életben maradáshoz.

Amikor azonban egy hang hirtelen megszólalt mögötte, igencsak meglepődött:

„Az ÚR veled, erős férfiú! ... Menj el, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged!” (Bírák 6:12-14)

Gedeon először értetlenül nézett körbe, vajon kihez beszél ez az illető (egy angyal). Biztos nem hozzá, mert rá aztán végképp nem igaz, hogy erős férfiú lenne! De amikor végre megértette, hogy az angyal valóban hozzá beszél, így felelt:

„Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Íme, az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én vagyok a legkisebb atyám házában.” (Bírák 6:15)

Tulajdonképpen Gedeon ezt mondta: „Uram, bizonyára tévedsz! Én egyáltalán nem vagyok erős férfiú. Az én atyám háza a legkisebb Manassében (ami egyébként is az egyik legkisebb törzs volt Izraelben), és én magam is a legkisebb, a legjelentéktelenebb vagyok atyám házában. Úgyhogy gyakorlatilag egy senki vagyok, és se az erőhöz, se a vitézséghez nincs közöm!”

Nos, akkor kinek volt igaza? Az angyalnak vagy Gedeonnak?

Isten azt mondta, Gedeon erős férfiú; no de Gedeon valóban erős férfiú volt? Hát persze, hogy az volt!!! Isten nem hazudik! Még ha ez korábban nem is lett volna igaz, abban a pillanatban, hogy Isten ki mondta, igazzá vált. Ugyanakkor annak ellenére, hogy valójában erős

és vitéz férfiú volt, Gedeon mégis csak egy gyenge, gyáva féregként élt, mert ezt hitte magáról! Mindaz az erő, ami már azelőtt is az övé volt, kihasználatlan maradt mindaddig, amíg el nem hitte, hogy az övé. Istennek tennie kellett valamit, hogy megerősítse hitét (nem azért, hogy megnövelje az erejét – hiszen már minden erővel rendelkezett, amire szüksége volt). Az Úr tehát adott neki egy jelet, amivel biztosította támogatásáról. Gedeon két éjszakára is kitette a gypját, hogy megpróbálja Istent. Az egyik éjszaka minden nedves volt, csak a gypjáj maradt szárazon, míg a következő éjszaka minden száraz volt és csak a gypjáj lett nedves (Bírák 6:36-40).

Mivel Isten az Ő irgalmából még bizonyítékokat is adott, Gedeon végre elhitte Isten szavát. Valójában azonban már jóval a jelek elnyerése előtt erős férfiú volt, csak egyszerűen nem tudott róla. Amikor végül elhitte, Isten nem mondott neki semmi újat a korábbiakhoz képest. Az egyetlen különbség abban állt, hogy Gedeon ezúttal elhitte, amit Isten mondott, és mivel hitt, megtapasztalhatta a valóságot, és erős férfiként élhetett. Háromszáz emberrel rontott rá a több százezres midianita seregére, és teljes győzelmet aratott felettük. Mindezt hitből tette.

Amikor valaki hisz, Istennek nem kell többet tennie, csak végrehajtani az Általa már elvégzett szabadítást. Már azelőtt kész volt, hogy az illető hitt volna, de most, hogy hisz, a hívő végre meg tudja ragadni a valóságot: felismeri és megtapasztalja azt, ami már azelőtt is igaz volt, hogy ő maga hitt volna.

Ebből láthatjuk, mit is jelent valójában az úgynevezett „Krisztusban való növekedés”. Nem azt, hogy egyre inkább hasonlókká válunk Krisztushoz, hanem hogy egyre többet fogadunk be Krisztusból – azáltal, hogy egyre jobban hiszünk (amint az ige egyre világosabban nyilatkoztatja ki Őt előttünk). Folyamatosan növekszünk és gyarapodunk Krisztus életében, kiváltságaiban, hatalmában és erejében – ahogy az ige *hitből hitbe* vezet minket (Róma 1:17).

Útmutató a jó és a rossz megkülönböztetésére

Egyrészt tehát az ige Krisztus életét, és az abban rejlő dicsőséget nyilatkoztatja ki nekünk – mindazt, ami megillet minket Krisztusban –, mindeközben azonban Isten jellemét és az igazság mércéjét is mind teljesebb mértékben megérthetjük belőle. Bár Krisztusban már be vagyunk teljesebben, hiszen részesültünk az Ő igaz természetéből, és

győztesek vagyunk a bűn felett, ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy ismereteink továbbra sem tökéletesek. Lehetséges tehát, hogy valaki 100%-ban engedelmes Istennek, és mégis tesz olyan dolgokat, amelyek nem Isten tökéletes akarata szerint valók!

Egy valódi keresztény arra vágyik, hogy kedveskedjen Istennek. Csak jót akar tenni, mert Krisztus természete van benne, és Krisztus természete abban nyilvánul meg, hogy csak jót kíván tenni. Ha azonban egy kereszténynek még nincs teljes ismerete Krisztusról, és nem tud minden dologban különbséget tenni jó és rossz között, akkor elképzelhető, hogy valamit rosszul csinál, noha közben őszintén azt gondolja, hogy jót tesz. Ez nem azt jelenti, hogy Krisztus nem lakik benne, hanem azt, hogy még „kisdéd” a Krisztusban. A gyermeknek is ugyanolyan természete, élete van, mint a felnőttnek, de az ismeret mértékében különböznek egymástól.

A keresztény részéről a tudatlanságból fakadó helytelen megnyilvánulásokat Isten nem tartja bűnnek. Mi sem tekintenénk vétkeknek, ha egy kétéves gyermek – egy felnőttet utánozva – csúnya szót próbálna kiejteni, vagy meghajolna egy bálvány előtt. Azonban világos, hogy a helytelen viselkedés hamis fényben tükrözi vissza Isten jellemét, és Neki nem az a terve, hogy bármelyik gyermekét is ebben az állapotban hagyja. Ebből ismét azt láthatjuk meg, hogy Isten igéjének igen jelentős szerepe van abban, hogy oktasson minket, kinyilatkoztassa nekünk Isten jellemét és akaratát – hogy ne csak őszintén, hanem tökéletesen élhessük Krisztus életét.

Teljes egyensúly, összhang és egymásrautaltság van az írott és az élő Ige között. Velünk ugyan előfordul, hogy az egyik vagy a másik oldalra billenünk, és megpróbáljuk kijátszani egyiket a másik ellen. Vagy ezt kiáltjuk: „A Lélek, a Lélek!” – vagy ezt: „Az ige, az ige!” De ha mindkettő szerepét és jelentőségét megértjük, akkor csodálatos szépségben tárul a szemünk elé, hogy Isten művének különböző elemei milyen tökéletes összhangban vannak egymással.

Megszentelődés

Egy élet munkája

Mi a megszentelődés? A **népszerű** elképzelés szerint a megszentelődés az a folyamat, ami által alkalmassá válunk a mennyre. Ezt a folyamatot általában úgy értelmezik, hogy lépésről lépésre egyre szentebbé és Krisztushoz hasonlóbbá válunk, míg végül teljesen olyanok nem leszünk, mint Ő. Azonban érdemes megfigyelni, hogy a Biblia más jelentésben beszél a megszentelődésről – szinte minden alkalommal egy befejezett tényről szól.

Például rögtön a Biblia elején azt olvassuk, hogy *Isten megszentelte a szombat napját* (1Mózes 2:3). Pál apostol így ír a korinthusi hívőknek: „...*de megmosattatok, megszentelődtetek...*” (1Korinthus 6:11), egy másik helyen pedig így szól: „*Mert egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket.*” (Zsidók 10:14) A „megszentelés” ebben a szóhasználatban azt jelenti, hogy Isten valakit vagy valamit egy szent célra elkülönít, és ennek azonnali eredménye van. Ezzel szemben manapság leginkább arra a folyamatra utalnak ezzel a szóval, ami által egy személy fokozatosan egyre szentebbé válik.

Tisztázzunk valamit mindjárt az elején! Egy népszerű megfogalmazás szerint „a megszentelődés egy élethosszig tartó munka”. De kinek az élethosszáról beszélünk?! Vajon Matuzsálem 969 évéről, vagy Énók 365 évéről, vagy Mózes 120 évéről – vagy esetleg a mai átlagéletkorra gondolunk, amely 70-80 év? Na és mi a helyzet azokkal, akiknek életidejét derékba törí egy betegség vagy egy baleset? Tulajdonképpen mennyi időt vesz igénybe a megszentelődés? Mennyi ideig tartott a megszentelődés a kereszten függő latornak, aki csak néhány órát élt megtérése után?

Rögtön láthatjuk, hogy a megszentelődéssel kapcsolatos nézeteink átértékelésre szorulnak. Téves az az elmélet, miszerint a megszentelődés egy folyamat, ami a szentség vagy tökéletesség egy bizonyos fokának elérésekor ér véget. Ha ez igaz lenne, akkor a legtöbb keresztyén sohasem lenne teljesen megszentelődve. Talán hosszabb életidőre lenne szükségünk... Talán Énók 365 éve elég lenne – de lehet, hogy még az sem! Matuzsálem majdnem háromszor hosszabb életet élt, mint Énók, mégsem jutott el ugyanarra a szoros közösségre Istennel!

Ha tényleg a megszentelődés tesz alkalmassá bennünket a mennyre, akkor hogy lehet az, hogy a kereszten függő lator esetében olyan hir-

telen megtörtént, más emberek esetében pedig – akiknek életideje akár a száz évet is elérheti – mégis olyan lassan megy végbe?

Pál apostol a Zsidók 4:9-11-ben arról beszél, hogy Isten népének megvan a nyugalma. Aki bement Isten nyugalomába, az megnyugodott a saját cselekedeteitől, ugyanúgy, ahogy Isten is megnyugodott cselekedeteitől a teremtés végeztével. De ha megnyugszunk saját cselekedeteinktől, akkor ez azt jelenti, hogy többé már semmit nem teszünk? Pál apostol ezt mondja:

„mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint.” (Filippi 2:13)

Vegyük észre, hogy bár van cselekvés a hívők életében, de ez nem saját munkájuk, hanem Krisztus munkája. Pál apostol következő kijelentése szembeötlően ellentmondásos:

„Igyekezünk tehát bemenni abba a nyugalomba, nehogy valaki az engedetlenség hasonló példájaként elessék.” (Zsidók 4:11)

Amikor felfogtam, mit mond Pál, nem bírtam megállni mosoly nélkül. Egyrészt arra buzdít, hogy „igyekezünk”, dolgozzunk keményen. De milyen célból? Azért, hogy meg tudjunk **nyugodni**! Keményen kell dolgoznunk, hogy megnyugodjunk?! Nem ellentmondás ez? Egyáltalán nem! Sőt, éppen ez a kijelentés hozza összhangba a megszentelődés kétféle szemléletét, ti. hogy a megszentelődés egy élethosszig tartó munka, másrészt pedig az Isten használatára való elkülönítés azonnali tapasztalata.

Pál ebben a fejezetben a **hitetlenség** veszélyére figyelmeztet minket. Azt mondja, igyekezünk bemenni Isten nyugalomába – de hogyan mehetünk be? Csakis hit által! Ebből lesz világossá, hogy minden erőfeszítésünknek arra kell irányulnia, hogy hinni tudjunk, nem pedig arra, hogy jó cselekedeteket hajtsunk végre. Ami a cselekedeteket illeti, ott a mi részünk a nyugalom – Isten nyugalomában. A mi munkálkodásunk ezzel véget ér. Egyedüli problémánk, hogy a hitetlenség elválaszt ettől a nyugalomtól; ezért kell igyekeznünk és küzdenünk, hogy hitünk célpontját soha ne tévesszük szem elől. Ez a keresztény ember küzdelmének lényege: tusakodni a hitért – ahol ugyanis hit van, ott véget ér a harc, és Isten tud munkálkodni.

Ha a bűn felett győzelmes életet egyszerűen, a Krisztusban való hit

által megtapasztalhatjuk, akkor ezt nyilvánvalóan azonnal átélhetjük, amint hiszünk. Ugyanakkor az is magától értetődő dolog, hogy ha egyedül hit által nyerhetjük el ezt a győzelmet, akkor a győzelemben maradás is kizárólag hitünk függvénye. Isten munkája mindig tökéletes, de bennünk csak hitünk mértékéhez képest tud munkálkodni. Van tehát egy harcunk, de értsük meg: a küzdelem nem arra irányul, hogy helyesen tudjunk cselekedni, vagy hogy győzzünk a bűn felett – a mi harcunk „*a hit nemes harca*”. A küzdelem abban áll, hogy fenntartsuk és ápoljuk a hitet.

Ez a magyarázata annak, hogy a megszentelődés hogyan mehet végbe azonnal, amint Krisztusba kerülünk – ti. Krisztus elkülönít minket a maga számára –; ugyanakkor hogyan lehet egy élethosszig tartó folyamat is. Egy Krisztusban elrejtett ember Isten kegyeiben van és teljes Krisztusban (Kolossé 2:9). Megszentelődött: el van különítve Isten céljaira. Ugyanakkor élete minden napján – akár 969 évet, akár 70 évet él – folyamatosan ápolnia kell a Krisztussal való kapcsolatát hit által. Egy kapcsolat nem épül önmagától! A hitet táplálni, edzeni kell, féltőn kell rá vigyázni – és a hit ezen nemes harca mindaddig tart, amíg élünk. Nem a szentté válás tart élethosszig!!! Azt a szent állapotot, amelyet keresztény életünk kezdetén megkapunk, azt kell hátralévő életünkben – legyen az 2 nap vagy 969 év – megőriznünk. Ez az a „munka”, amely élethosszig tart.

A keresztén függő lator – aki csak néhány órát élt megtérése után – ugyanúgy teljes életében megszentelt volt, mint Matuzsálem, aki 969 évet élt. Ez a munka haláluk pillanatáig nem fejeződött be. Soha nem jutottak el olyan pontra, amikor azt mondhatták volna: „Most már meg vagyok szentelődve, holnap már nincs szükségem erre a tapasztalatra.”

Jegyezzük meg, hogy erőfeszítéseinket nem a megszentelődésre kell irányítani – ez Isten munkája! A megszentelődést a hit hozza magával, ezért szükséges, hogy ápoljuk, gondozzuk és fenntartsuk a hitet – életünk végéig.

A mi nyugodalmunk

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és lelketek nyugalmat talál. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”
(Máté 11:28-30)

Jézus ezen szavai sok jó szándékú – de az evangéliumot nem igazán értő – embernek okoztak már fejtörést. Milyen problémára kínál orvosságot Jézus a nyugalom ígéretével? A „nyugalom” ellentéte nyilván a „fáradtság”, vagy más szóval a munka.

Mi a különbség a nyugalom és a munka között? A **munka** tevékenységet jelent. A munkához erőfeszítés és energia kell – néha szellemi és fizikai értelemben egyaránt. Mi a helyzet a nyugalommal? A **nyugalom** a munka ellentéte. A nyugalom egy tevékenység nélküli, pihentető állapot.

Vizsgáljunk meg még egy kérdést: létezik olyan, hogy valaki egyszerre végez munkát és közben nyugszik is? Ha ragaszkodunk a definícióhoz, akkor nem lehet egyszerre munkálkodni és pihenni. A keresztények közül sokan érzik úgy, hogy Isten szolgálata erőfeszítést, kemény munkát és állandó feszültséget jelent számukra. Azért nem tapasztalták meg soha a Jézus által ígért nyugalmat, mert még nem találták meg az igazi evangéliumot.

Jézus azokat hívja, akik meg vannak terhelve. Mit jelent ez? Olyan emberek képe juthat eszünkbe, akik nagy terheket cipelnek, és bizonyára nagyon el fognak fáradni! Vajon itt Jézus azokról beszél, akik a földeken dolgoznak, krumplis zsákokat cipelve a hátukon? Ilyen terhekre gondol? Mi az a teher, ami ezeket az embereket olyannyira megterheli; és mi az, amiért fáradoznak?

Az igében említettek azért fáradoznak, hogy igazzá váljanak! Erre irányulnak erőfeszítéseik. A teher, amit hordoznak: bűneik és vétkeik. Tudatában vannak nyomorult állapotuknak és kudarcaiknak, ezért törvényszegéseik mázsás súlyként nehezednek rájuk. Erejüket megfeszítve próbálnak szabadulni terheiktől, hátha valahogy megszerezhetnék az igazságosságot.

Jézus ezt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik fáradoztok

és ilyen teher alatt roskadoztok, és én nyugalmat adok nektek!” Ha kereszténynek vallod magad, de még mindig azért fáradozol, hogy elérd az igazságosságot, akkor valójában még nem találtad meg azt, amit Jézus nyújthat számodra!

És ismét mondja: *„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és **lelketek** nyugalmat talál.”* Ez a mondat világosan rámutat, hogy lelkünkben vagyunk megterhelve, és ott van szükségünk nyugalomra. Jézus így folytatja: *„Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű!”*

Az iga alapvetően egy olyan szerkezet, amelybe két állatot lehet befogni, ezáltal kényszerítve őket, hogy egy irányba haladjanak. Igát azonban nemcsak állatoknál használtak. A rabszolgaság sötét napjaiban, amikor a rabszolgákat szállították, gyakran libasorban vezették őket – és hogy senki ne lógjon ki a sorból, a nyakukra igát zártak. Mindenkinek arra kellett mennie, amerre az előtte járó haladt. Az iga elsődleges célja az volt, hogy összekapcsolva tartson embereket: amerre megy az egyik, a másiknak is arra kell mennie.

Jézus azt mondja: *„Ti keményen dolgoztok, és nehéz terhet cipeltek. Inkább vegyétek fel az én igámat – kössétek össze magatokat Velem – mert az iga, amit én adok rátok, gyönyörűséges, a teher pedig könnyű. Ha ezt veszitek fel, akkor lelketek nyugalmat talál.”*

„Azon a napon Isai gyökeréhez jönnek majd a népek, aki a népek zászlajaként áll, és nyugalmanak helye dicsőséges lesz.”
(Ézsaiás 11:10)

Milyen lesz az ő nyugalma? **Dicsőséges!** Az Isai gyökeréből származó személy nyugalmat ad népének, és ez a nyugalom dicsőséges lesz.

A nyugalom akadályai

Mit mond a Krisztus által felkínált nyugalomról a Zsidókhöz írt levél?

„Azért amint a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában, ahol a ti atyáitok azzal kísértettek meg, hogy próbára tettek engem, bár látták tetteimet negyven éven át. Azért megharagudtam arra a

nemzedékre, és ezt mondtam: Mindig tévelyegnek szívükben, mert nem ismerték meg az én utaimat. Úgyhogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba.” (Zsidók 3:7-11)

Isten kijelentette, hogy a zsidók nem mehetnek be az Ő nyugodalmába. Nem tudták megtapasztalni a Jézus által megígért nyugodalmat, mert szívük megkeményedett. A következő fejezet viszont így folytatódik:

„Mivel tehát még beteljesedésre vár az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, vigyázzunk, nehogy valaki közületek folytatkozásban levőnek láttassék. Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, miként azoknak, de nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, akik hallották. Mert mi, akik hiszünk, bemegyünk a nyugodalomba...” (Zsidók 4:1-3a)

Melyek azok a dolgok, amelyek megakadályozhatnak abban, hogy Jézus nyugodalmába térjünk? Az egyik nyilvánvaló akadály a hitetlenség! De úgy gondolom, egy másik komoly hátráltató tényezőt is figyelembe kell vennünk – amely valójában szoros kapcsolatban van a hitetlenséggel –, ez pedig a **munkálkodás**! Amíg munkálkodunk, hogyan tudunk megpihenni? Amíg a magunk erejéből fáradozunk, addig bizonyosan képtelenek leszünk megtapasztalni azt a nyugalmat, amit Krisztus ígért. A következőkből nyilvánvalóvá válik, hogy a hitetlenség legfőbb oka valójában ez a fáradozás volt:

„Eszerint még hátravan a szombati nyugalom Isten népe számára. Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, mint Isten is a magáétól.” (Zsidók 4:9-10)

Mindazok, akik még saját cselekedeteiket végzik, nem tudnak bemenni Isten nyugodalmába. Aki ugyanis bement az Ő nyugodalmába, az megnyugodott **saját cselekedeteiktől**. Ez nem azt jelenti, hogy mindenféle tevékenység megszűnik az életedben, de az is biztos, hogy már nem te cselekszel. Valaki más fogja *munkálni benned mind az akarást, mind a véghezvitelt, tetszése szerint* (Filippi 2:13). Már nem te munkálkods, és éppen ezért a teher sem a te vállaidat nyomja többé – ezért gyönyörűséges Krisztus igája: mert ez többé nem a te gondod. Valaki más dolgozik az ügyön, így végre megnyugodhatsz.

A küzdelem véget ért

A J. B. Philips újszövetségi fordítás így adja vissza Róma 10:4-et: „Mert Krisztus jelenti a törvény általi igazságosság eléréséért vívott küzdelem végét – mindazok számára, akik hisznek Őbenne.” Halleluja! Krisztus a törvény általi igazságosság eléréséért vívott küzdelem vége! Amikor Krisztushoz jössz, a küzdelem véget ér, mert Krisztus véget vet neki.

De akkor miért mondja Zsidók 4:11, hogy **igyekezzünk** bemenni Isten nyugodalmába? Ellentmondás van a Bibliában? Hogyan igyekezzünk, ha közben nyugszunk? Hogyan munkálkodjunk úgy, hogy nem munkálkodunk? Az igyekezetnek itt a szorgalmas, komoly keresésre kell vonatkoznia, mert a Biblia világosan mondja, hogy aki szorgalmasan keres, az talál.

Különbég van ugyanakkor a keresés helyes és helytelen módja között. Mire kell tehát az igyekezetünknek irányulnia? Arra, hogy megtaláljuk Krisztust! Ezzel szemben korábban a jó cselekvésére igyekeztünk – e két dolog között pedig óriási a különbség! A jó cselekvésére irányuló erőfeszítés a cselekedetek általi megigazulás hiábavaló küzdelme. Krisztus megtalálására ugyanakkor mindnyájunknak törekedni kell, mert ha megtaláltuk Őt, Benne mindent megnyertünk, amire csak szükségünk van: bölcsességet, igazságosságot, megszentelődést, örök életet, az istenség teljességét, tökéletességet stb. Egy csapásra megkaphatjuk mindazt, amiért korábban hiába fáradoztunk! Valóban Krisztus jelenti a törvény általi igazságosság eléréséért vívott küzdelem végét!

Egyedül hit által

„Ó, balgatag galaták, ki ígézett meg titeket, akiknek szeme előtt Jézus Krisztust úgy írtuk le, mintha közöttetek feszítették volna meg? Csak azt szeretném megtudni tőletek, hogy a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket vagy a hit hallásából?” (Galata 3:1-2)

Mit mond itt Pál? Ezek az emberek be voltak telve Lélekkel, igaz? Pál nekik szegezi a kérdést: „Hogyan nyertétek el a szent Lelket? A törvény megtartása által vagy hit által?” A válasz nyilvánvaló: természetesen hit által; nem tettek érte semmit. Az apostol lelkükre beszélve kérde őket: „Balgatag galaták, hát hogyan nyertétek el a szent

Lelket?!” Ezt a kérdést mindnyájunknak fel kell tennünk magunknak. Mit gondolunk, mi alapján nyerjük el a szent Lelket? Fokozatosan jobbakká válunk, böjtölünk, imádkozunk – napról napra, hétről hétre, évről évre –; vagy egyszerűen hit által? Mit gondolunk, hogyan nyerjük el? De Pál tovább megy a következő versben:

„Ennyire balgatógok vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” (Galata 3:3)

Mit ért a „test” alatt? A cselekedeteket! Azt mondja: „Hit által kezdtetek el, miért tértek vissza a cselekedetekhez?” Pontosan erről szól a következő kérdése:

„Tehát az, aki a Lelket adja nektek, és hatalmas erőkkkel munkálkodik közöttetek, a törvény cselekedeteiből teszi vagy a hit hallása által?” (Galata 3:5)

Hogyan lehet csodát tenni? Nagyon sokszor hallani ilyen érveket: „Az a helyzet, hogy nem látunk senkit, aki halottakat támasztana, betegeket gyógyítana vagy prófétálna. Tudjátok, miért? Azért, mert nem vagyunk eléggé igazak, nem vagyunk eléggé szentek, és nincs senki, aki eléggé odaszánta volna magát!” Pál apostol azt mondja: „Balgatógok vagytok, hát nem tudjátok, hogy mindezek a dolgok eddig is csak hit által működtek? Ehhez semmi köze sincs a ti cselekedeteiteknek, hanem csak a hitnek!” Szánalmas, hogy kétezer éve nem bírunk kilábalni ebből a gödörből! Azért küzdünk, hogy eléggé igazak legyünk ahhoz, hogy egy nap majd csodákat tehessünk, és Isten felhasználhasson bennünket...

De a csodálatos igazság az, hogy Krisztus Jézusban – hit által – már elértük az emberi lét csúcsát! Micsoda kiváltságokat adott Isten az Ő fiainak és leányainak! Milyen csodálatos tudni, hogy teljeseek vagyunk Őbenne!!!

Egy kétezer évvel ezelőtt történt esemény örökre megváltoztatta a világegyetem sorsát. Ez az esemény Jézus Krisztus születése volt.

Nincs még egy olyan ember, akinek élete ilyen hatást gyakorolt volna az egész emberiségre. Sok százezer könyvet írtak Róla, egyetemeket és iskolákat alapítottak azzal a kifejezett céllal, hogy az Ő életét tanulmányozzák, és milliárdok szánták magukat önként szolgálatára.

Ugyanakkor, akik leginkább ismerik Jézus Krisztust, azok látják a legvilágosabban, hogy az emberiségnek szánt áldások közül mennyire kevés valósult meg eddig: az emberek többsége nem fogadta be, nem értette meg, sőt fel sem fogta ezeket. Még mindig óriási szakadék tátong a kereszténység tapasztalata és a Jézus által ígért új élet között.

Jézus Krisztus küldetésével, halálával, feltámadásával és mennyei szolgálatával kapcsolatban sok olyan kérdés merült fel az idők során, melyekre a keresztények nem tudtak kielégítő válaszokat adni. Ez a könyv őszintén szóba áll ezekkel a kérdésekkel, és forradalmian új megvilágításba helyezi az evangélium üzenetét.

